Protectie pentru Teddy Bear

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gerard de Villiers

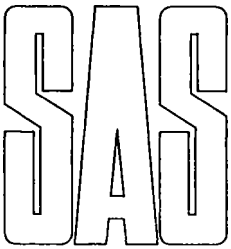

Protecţie pentru Teddy Bear

V.1.0

ISBN:
973-8070-35-X

Malko Productions – Paris,
Protection pour Teddy Bear
© Gerard de Villiers
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
2000

Gerard de Villiers

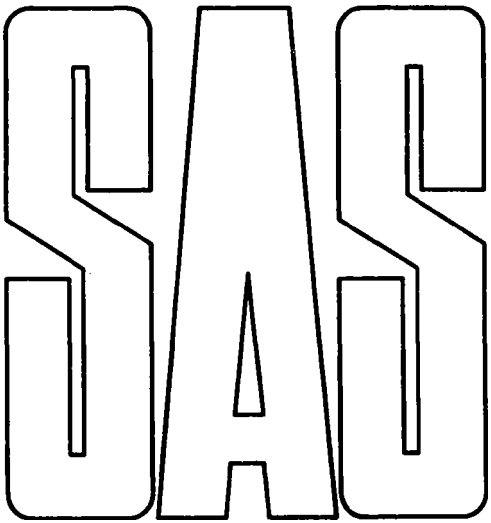

Protecţie pentru Teddy Bear

În româneşte de Rodica Adam

Tineretul

2000

Capitolul I

Leonid Volodia îşi fixă privirea pe Venus şi în ochii săi de un negru intens, aproape fluid, licări o bucurie copilărească, întinse mâna dreaptă şi o mângâie încetişor cu o mişcare suplă a degetelor, de-a lungul ei.

Mâinile lungi şi negricioase îi tremurau de emoţie. Chipul său căpătă o expresie concentrată şi în acelaşi timp încântată, care-i îndulcea aspectul mai degrabă neliniştit.

Leonid Volodia avea un aer uşor satanic, poate şi din cauza contrastului între enormele-i sprâncene negre şi capul ovoidal, aproape în întregime fără păr. Avea nasul coroiat şi puternic, gura cărnoasă, bărbia masivă şi degaja acea senzaţie de forţă animalică ce nu lasă indiferente multe femei. Rareori contemplase ceva, cu atâta dragoste ca în aceste momente. Degetele-i nu conteneau să o atingă încetişor, ca şi cum nu s-ar mai fi săturat de contactul cu ea.

Încetul cu încetul, oţelul înnegrit i se încălzi sub degete. Emoţia deveni atât de puternică, încât palmele i se umeziră de sudoare. Niciodată, de-a lungul vieţii sale tumultoase nu posedase o astfel de maşină de ucis... Venus... Deodată, Leonid se întrebă cine avusese ideea ciudată de a da numele de Venus unei mitraliere. Minunată dovadă de umor negru, neaşteptată la nişte fabricanţi de arme. Dar, oricare i-ar fi fost numele lui Leonid îi plăcea teribil arma compactă şi redutabilă care se găsea în faţa lui. Cele şase ţevi grupate îi dădeau aerul uşor anacronic al unei arme de colecţie, dar îi permiteau să expulzeze cele optzeci de proiectile ale încărcătorului, într-o secundă şi două zecimi. Un tir îngrozitor de cinci mii de lovituri pe minut. Nici o fiinţă vie nu putea să reziste acestui potop al morţii.

Leonid o încercase deja la ţară trăgând într-o oaie iar rezultatul îl făcu aproape să vomite... Nici măcar nu auzeai detonarea, ci numai un scurt scrâşnit metalic. Leonid trase încărcătorul, roti ţevile, manevră mecanismul de armare şi puse piedica. Apoi cu un gest afectuos înveli arma într-o bucată de piele de căprioară. Era plin de mândrie. În toată lumea, nu existau mai mult de zece mitraliere „Venus”. Exemplarul său era singurul din Anglia şi probabil din Europa. În zadar ai fi căutat pe oţelul înnegrit un număr de serie sau un indiciu, cei ce fabricaseră „Venus” nu doreau să se mândrească lăsând vreo

urmă.

Leonid se ridică, strecură mitraliera într-o geantă veche de piele şi trase pe el o haină de lână veşnic şifonată.

Stând în picioare, Leonid aproape că atingea cu creştetul capului plafonul micii încăperi sumar mobilată. Era un subsol ce dădea spre un zid ca în cea mai mare parte a caselor londoneze. Era atât de întunecată încât pe la patru după amiază trebuia deja aprinsă lumina, dar lui Leonid nici că-i păsa. Se îmbrăcă cu un palton negru, apoi îşi îndesă pe capul chel o pălărie neagră de fetru, cu boruri largi. Era, sensibil la răceli şi iarna la Londra nu-i pria.

După ce stinse lumina, deschise uşa şi se furişă pe scara ce separa subsolul de stradă. Mica scară metalică dădea direct în stradă. Leonid respiră adânc aerul umed şi proaspăt din Chester Square. De când poliţia secretă lituaniană îl închisese timp de un an într-o celulă de 1,50 m pe 1,50 m, Leonid Volodia suferea de claustrofobie acută. Prefera să urce cincisprezece etaje, pe scări, decât să mai pună vreodată piciorul în vreun ascensor. Chiar şi metroul îi dădea o stare de anxietate. Nu trebuia să meargă decât până în Brampton Road, de aceea hotărî să meargă pe jos.

Se întunecase iar cei câţiva trecători pe care îi întâlni nici nu puteau bănui pe lângă cine treceau. Cu vechea servietă de piele în mână, semăna, mai degrabă, cu unul dintre numeroşii emigranţi care-şi duceau traiul de bine de rău, la Londra.

În realitate era un „brontozaur” – unul dintre puţinii supravieţuitori ai primelor înfruntări dintre Est şi Vest după război. La începutul anilor ’50, Leonid Volodia făcea parte din comandourile războiului rece; manipulat de diferitele servicii secrete din Vest care mai visau încă la răsturnarea comunismului prin sabotaje şi mişcări de rezistenţă.

Scăpat teafăr din temniţele lituaniene, Leonid se specializase în atacuri rapide şi violente contra intereselor sovietice, în Vest – acţionând în rândurile organizaţiei NTS – „Naţional Trudavoi Soiuz”. Această „Uniune Naţională a Muncii”, fondată în 1930 de către emigranţi ruşi avea ca scop mărturisit, să răstoarne comunismul prin forţă.

C.I.A. recrutase de atunci, în mod discret pe ultimii membri ai organizaţiei, utilizându-i pentru misiuni secundare, în schimbul unor subsidii modeste. O mică grenadă în maşina unui diplomat, un mic atac la o ambasadă, ici-colo.

Ofiţerii de legătură de la C.I.A. se serveau cu un cinism şi o discreţie totale de aceşti veterani, puţin incomozi – este

adevărat, dar ale căror convingeri absolute puteau fi totuşi puse în practică.

Leonid simţea că este exploatat, că se serveau de el, dar oricum era mult mai bine decât să rugineasc în afara luptei active…

Grăbi pasul. Era în întârziere. Or, în seara asta nu îşi putea permite să întârzie. Ca de obicei, urcă vechea scară de lemn, atingând peretele pentru a evita scârţâitul treptelor. Devenise de acum o a doua natură.

Ciocăni discret la uşă. Uşa batantă se deschise îndată.

— Ai sosit mai devreme! Nu m-am schimbat încă!

— Nu-i nimic, spuse Leonid.

O tânără îmbrăcată într-un pulover gros de lână, se lipi de îndată de Leonid. Era o femeie înaltă, frumoasă, cu forme încântătoare.

Leonid o strânse puternic în braţe. Era la fel de bine ca şi cum ar fi îmbrăţişat-o pe „Venus”.

— Uite! spuse femeia, ţi-am cumpărat ceva! Îi întinse un pachet mic, învelit într-o hârtie lucioasă pe care Leonid îl desfăcu. Chipul lui se lumină la vederea sticluţei de cristal cu dop de argint.

— Este un vaporizator, preciză tânăra. Cred că merge. Trebuie numai să apeşi. Mâine îţi voi cumpăra şi un parfum, să pui înăuntru.

Leonid tot sucea şi răsucea vaporizatorul între degete. Era extaziat. Singurul său lux era să se parfumeze ca o cocotă, întotdeauna îi plăcuse. În acest moment era profund fericit.

— Pisicuţo, murmură el, eşti un înger. Trebuie să fi costat foarte mult.

Pentru câteva secunde uitase de „Venus”.

Întins gol pe mochetă, Leonid Volodia asculta cu un aer absent trosnitul lemnelor în foc. Ca un adevărat gruzin, adora vinul dar în seara asta fusese cumpătat şi nu băuse decât un pahar. Trebuia să rămână lucid.

În timp ce aranja farfuriile murdare, aşezată în genunchi, iubita lui îl observa cu un aer vesel.

— Ai mâncat toate spaghetele – remarcă ea. Mereu mănânci aşa repede, de parcă ţi-ar fi frică să nu-ţi ia cineva mâncarea de la gură.

Grav, Leonid îşi întoarse privirea către ea. Cu mâna stângă îi mângâie încetişor coapsa lungă, puternică şi caldă.

— Chiar mi s-a întâmplat, să ştii. Când eram la Vilna în

Lituania, în lagărul 27. Fusesem rănit şi eram slăbit. Nu nimeream niciodată să am şi eu ceva bucăţi de carne în supă. În plus, pe frig, e groaznic să nu ai nimic de mâncare. Într-o zi, mi-era atât de foame încât am dat mantaua în schimbul unei bucăţi de slănină pe care am mâncat-o crudă, imediat. După aceea, am fost nevoit să fur o altă manta – era foarte periculos – puteai fi omorât pentru asta.

Tăcu. Nu-i plăcea să vorbească despre aceste lucruri. Ea se apropie de el, lipindu-şi sânii grei de pieptul lui.

— Nu te mai gândi la asta, murmură ea.

Nu cunoştea decât frânturi din viaţa lui Leonid, dar ştia că nu fusese uşoară, că era un om periculos.

Într-o zi doi agenţi de la Scotland Yard veniseră să-i pună întrebări despre el. Fuseseră pline de subînţelesuri. Dar lui Leonid nu-i păsa nimic din toate astea.

Ca şi el, ea era singură şi fără speranţe. El îi aducea puţină căldură şi avea nevoie şi el, la rândul lui, de acelaşi lucru.

Se lungi lângă el, cu spatele la foc şi îşi apăsă încet bazinul pe sexul lui. Dar, în loc să o strângă în braţe, Leonid se depărtă. Mirată, ea îi căută privirea. Când venea să o vadă, rareori se mulţumea să facă dragoste numai o dată.

— Nu rămâi?

— Nu.

Se ridică deja în picioare şi-şi trase slipul. Văzu expresia ei dezamăgită, se aplecă peste ea, punându-şi nasul său mare între sânii ei. Îi sărută cu afecţiune pielea pieptului.

— Am ceva important de făcut.

Privirea femeii se îndreptă spre servieta de piele, ştia că este neobişnuit de grea, pentru că încercase să o ridice.

Brusc, stomacul i se strânse de spaimă. Se abţinu la timp să nu-i pună o întrebare.

Leonid se ridică în picioare, îşi puse pantalonii, zâmbindu-i pentru a o linişti; doar nu era să-i spună că se pregătea să ucidă un om.

Capitolul II

Telefonul sună. Nicolas Silverman tresări. Nu se obişnuise deloc cu telefonul englezesc, cu sunetul lui curios şi sacadat, atât de diferit de bâzâitul liniştitor şi ritmat, american. Lăsându-şi cravata, se ridică şi luă receptorul aparatului care era aşezat pe un cub, alături de o statuie înaltă de un metru, lăcuită cu roşu, reprezentând un mandarin.

— Alo?

Nu răspunse nimeni. Repetă „alo” şi imediat, se auzi o pocnitură seacă; cineva închisese.

Câteva secunde, Nicolas Silverman rămase cu receptorul în mână, apoi îl trânti, nervos.

— La dracu’!

Brusc, pereţii acoperiţi cu tapet din antilopă maro, canapelele confortabile şi moi, masa strălucitoare pe care era aşezată instalaţia stereo, mocheta cu desene asortate cu pereţii îi părură glaciale şi ostile.

Rămase imobil, contemplându-şi imaginea în oglinda ştearsă, care acoperea tot peretele din faţa canapelei adânci – destinată să mărească încăperea – aşa cum, ipocrit precizase decoratorul.

Pentru a te privi atunci când faci dragoste, bineînţeles – gândi Nicolas.

Vedea în oglindă imaginea ultimelor şuviţe blonde, a chipului său energic altădată, acum umflat, cu pungi sub ochi. Fără protecţia ochelarilor, ochii săi foarte albaştri aveau o expresie descumpănită. Prietenii îl porecliseră „TEDDY BEAR”.

Pentru că era esenţialmente bun Chiar prea bun. Atrăgea prostituatele aşa cum muştele trag la miere.

— Cine era la telefon?

— Nu ştiu, mormăi Nicolas Silverman. N-a răspuns nimeni. Aşteptai cumva un telefon?

Pamela Rice dădu negativ din cap cu un surâs de apărare.

— Ştii prea bine, dragule, că nu încurc niciodată amanţii…

Cu o oglinjoară într-o mână şi cu periuţa de rimel în cealaltă, o coamă blondă ce cădea în cascade pe umeri, cu o coapsă dezgolită, bazinul împins înainte într-o poză inconştient provocatoare, tânăra îşi retuşa machiajul.

Un val brusc de adrenalină şterse nedumerirea lui Nicolas Silverman.

Pamela Rice nu era propriu-zis frumoasă: fruntea mică. Ochii verzi-gălbui, aproape tot timpul severi, faţa prea rotundă; dar degaja o atracţie incredibilă.

Îl privi pe Nicolas cu sprâncenele puţin încruntate. De la doi metri încolo, pentru ea imaginea lumii devenea vagă; în comparaţie cu ea, o cârtiţă avea o privire de şoim. Detesta să poarte ochelari.

Furios din cauza răspunsului ei, Nicolas o interpelă:

— Pamela, ai înnebunit, doar n-o să-ţi pui bluza asta! Cinăm cu Suslov.

Pamela Rice şterse cutiuţa de rimel cu limba şi trecu la machiajul ochiului drept.

— Mă plictisesc ruşii tăi, spuse ea cu un ton placid şi monden totodată. Mai întâi, de ce nu-ţi place bluza mea?

Se apropie de el, în faţa oglinzii. Mergea cu o graţie senzuală, plină de energie. Un adevărat regal pentru privitor.

Nicolas aruncă o privire jenată spre bluză. Era o ţesătură din muselină neagră şi broderie aurie. Singura problemă era că broderia nu ascundea deloc sânii mici ai Pamelei. Se distingeau foarte clar sfârcurile roz prin muselina neagră.

Fusta lungă de catifea era, din fericire, mai potrivită. Pamela se răsuci, descoperind puţin ciorapii negri şi pantofii cu barete.

— Ei drăcie, spuse ea râzând; arăt chiar foarte bine aşa; o să-l dau gata pe Suslov al tău!

Pamela avea, adeseori, tendinţa să vorbească ca un birjar – probabil, ca o reacţie la educaţia sa, făcută într-un castel cu două sute de încăperi.

Nicolas Silverman suspină încetişor.

Directorul sovietic al Comitetului de Stat pentru Ştiinţă şi Tehnică ar fi trebuit să-l înţeleagă. Oricum, Pamela Rice avea incomparabil, mai mult farmec decât o îngrijitoare din Piaţa Roşie – Vladimir Suslov nu putea să-i refuze nimic lui Nicolas Silverman şi oricum, Nicolas ar fi preferat orice, în locul unei dispute cu Pamela.

Mereu prost dispusă, tânăra îl stresa. Nicolas era îndrăgostit ca un puşti de şaisprezece ani. Atât de tare, încât se trezea şi în timpul nopţii. Nu avea decât o dorinţă: să-şi unească viaţa cu cea a Pamelei, la bine şi la rău, ştiind cu siguranţă că ar fi fost în primul rând „la rău”.

O privi cu aerul unui îndrăgostit pe tânăra care tocmai îşi ascundea bluza cu pricina sub blana mătăsoasă a unui mantou de lynx.

Lordul Malcolm Rice – avu eleganţa să moară după ce îşi fondase un trust în Elveţia.

Pamela Rice primea în fiecare lună, suma de şaizeci de mii de dolari, care, din cauza devalorizării lirei, îi permitea să trăiască puţin mai bine chiar decât regina Angliei şi să privească liniştită cum zi de zi castelul familiei se deteriora, urmând să ajungă oricum pe mâna fiscului.

Nicolas o privi coborând primele trepte ale imensei scări din stejar lăcuit într-o nuanţă foarte închisă. Casa nu avea decât două etaje, dar tavanele aveau înălţimea unei catedrale. Nicolas o alesese din cauza zonei liniştite în care se afla. La intersecţia dintre elegantul Belgravia Square şi Grosvenor Place, Halkin Street avea sens interzis în ambele direcţii. Nu se putea pătrunde decât pe o străduţă strâmtă, fără trotuar, care dădea chiar în faţa celor două etaje din. Cărămidă roşie ale casei lui Nicolas. Valetul, care era aproape tot atât de bătrân precum casa. Le deschise uşa.

— Luăm maşina ta sau a mea? întrebă Pamela.

Un monstru de culoare bordo cu faruri de ciclop, un Rolls Royce Phantom VI, în care se putea intra aproape fără să te apleci, era parcat în faţa casei.

— O luăm pe a mea, zise Nicolas Silverman îndreptându-se spre maşina sa, un Daimler negru, lung. Aproape la fel de puternică ca a Pamelei.

În felul acesta, era sigur că o va conduce pe Pamela acasă, la întoarcere. Cu ea nu se ştia niciodată. Se instală între pernele moi şi deveni dintr-o dată prost dispus.

La ce-i serveau câştigul a două sau trei milioane de dolari pe an. Primirea pe care i-o făceau la Kremlin de parcă ar fi fost Lenin, sau la Casa Albă fantoma lui Lincoln, proprietatea a patru case, două iahturi dintre care unul tip „ţigară” ce înainta cu şaizeci de noduri, dacă trebuia să trăiască într-o stare de permanentă nelinişte?

Între o răsfăţată de lux, lunecoasă ca mercurul şi nişte necunoscuţi care-l ameninţau cu moartea.

Se aplecă spre microfon, îl deschise şi îi spuse şoferului:

— Charles, mergem la Annabel’s.

Singurul restaurant-discotecă decent din Londra. Mai întâi am putea juca câteva mii de lire la Clermont Club pentru a ne mai destinde.

În momentul în care maşina întorcea în Grosvenor Place, urcând spre Hyde Park Corner, capul unui câine apăru lângă

şofer. Un câine lup enorm, cu limba scoasă, îi privea supărat pe Nicolas şi Pamela.

Tânăra se înduioşă deîndată.

— Oh, este superb! E al tău? Credeam că preferi pisicile.

— Se numeşte Trotsky şi este un cadou de la Suslov, spuse Nicolas.

Puse, pe ascuns, mâna pe coapsa Pamelei, urcând cu degetele până la nasturele tare al jartierei. Un lucru bun era că nu purta niciodată colanţi.

— Curios cadou, remarcă ea. Ar fi trebuit să-ţi dăruiască o siameză.

Nicolas Silverman nu răspunse. Se amuza făcând curse cu degetul de-a lungul jartelei, peste fusta de velur, astfel că uită de zgomotul sec la telefonului închis.

Nu putea să-i spună Pamelei că o pisică are o mulţime de calităţi, dar nu muşcă niciodată atât de tare ca un ciobănesc german.

— Să bem pentru Caucaz, rosti Vladimir Suslov îmbujorându-se şi ridică paharul cu vodcă.

— Pentru Caucaz, repetă Nicolas Silverman, ciocnind paharul cu cel al sovieticului.

Acesta dădu paharul peste gât, luă cu lingura din cutia de Beluga o sută de grame şi o întinse rapid pe o bucată de pâine prăjită, înghiţind-o dintr-o dată.

Imediat, căută cu privirea o altă bucată de pâine; nu putea lăsa o sticlă de vodcă neterminată.

— În cinstea acestui caviar, propuse el. E mai bun decât cel pe care-l avem la Moscova.

Îi făcu cu ochiul Pamelei şi umplu toate paharele, din nou. Nicolas Silverman părea tot atât de istovit ca şi birjarul din tabloul de deasupra capului său. Cunoştea bine efectul de temut al vodcii băute în cantitate mare. Dacă continua să bea nu mai putea s-o satisfacă pe Pamela... Stâlpii de oţel lustruit din restaurant delimitau pe toată lungimea salonului separeuri, rezervate celor mai buni clienţi. Lămpile mici, verzi, puse pe masă permiteau numai atât cât să se vadă de la o masă la alta.

În faţa lor, jos, la nivel inferior, câteva cupluri flirtau cu o libertate ce ar fi făcut-o pe regina Victoria să se răsucească în mormânt. Tavanul din ciment, construit mai jos decât trebuia, contrasta straniu cu somptuoasele panouri lăcuite ale pereţilor.

Vladimir Suslov dădu peste gât al doilea pahar cu vodcă, apoi spuse în ruseşte:

— Totul decurge aşa cum trebuie. Nicolas Vasilievici. Am primit un telex, în dimineaţa asta. Comitetul Central a aprobat partea importantă a proiectului şi acum te aşteaptă la Moscova, să semnezi. Când vii?

Nicolas Silverman vorbea ruseşte tot atât de bine ca şi englezeşte, datorită mamei sale care-l crescuse în limba maternă. Îi fusese foarte utilă în aceşti ultimi zece ani de tratative interminabile şi dificile, cu cel mai înalt nivel al birocraţiei sovietice. Ruşii nu se simţeau în largul lor decât cu cei care le vorbeau limba.

Vladimir Suslov îşi ascunse nedumerirea umplându-şi paharul, din nou. Toate mesele din jurul lor erau ocupate. Rolls-urile se îngrămădeau în Berkeley Square.

Nicolas Silverman răspunse în engleză, de data asta:

— Stăm la masa la care se aşeza totdeauna Paul Getty, omul cel mai bogat din lume.

Vladimir Suslov dădu din cap, scoase pachetul de Rothmans şi aprinse o ţigară. Pamela Rice îl observa, plină de curiozitate. Sovieticul era spătos, trăsăturile dure, ca din topor, mâinile foarte mari. Nasul ca un cartof, plin de puncte negre ca măslinele.

Fără voia ei, Pamela se întrebă dacă totul la acest om era atât de mare…

Ochii vii şi înfundaţi în orbite ai lui Suslov, îi întâlniră privirea şi îi surâse:

— Aveţi o rochie foarte frumoasă, spuse el.

Pamela îşi stăpâni cu greu râsul.

— Mulţumesc, spuse ea. Sunt măgulită.

Pamela ştia bine că Vladimir Suslov făcea parte din vârful nomenklaturii – ierarhia aristocraţiei comuniste – GKNT-ul era în întregime controlat de K.G.B. din care Suslov făcuse parte dintotdeauna. Acesta avea la dispoziţie un Zil mai mare ca un Lincoln, cu numărul de înmatriculare al atotputernicului Comitet Central: MOC.

Weekend-urile şi le petrecea în somptuoasa lui vilă de la Nikolina Sora, iar la Moscova locuia într-un apartament de şapte camere dintr-un vechi imobil situat în Piaţa Kutuzov.

Un lux nemaiîntâlnit într-un oraş în care patru familii erau îngrămădite în câţiva metri pătraţi.

Datorită lui, Nicolas Silverman beneficia de un tratament fabulos.

Un Zil cu perdele gri îl lua direct la ieşirea din avion, în

aeroportul Vnukovo din nord-vestul Moscovei, destinat personalităţilor oficiale. Pentru el nu se făceau nici vamă, nici formalităţi ale poliţiei pentru că sovieticii erau cei interesaţi în acordul pe care Nicolas Silverman, era pe punctul de a-l încheia între Brent and Woods şi Kremlin. Pragmatici, ei îl tratau pe Nicolas Silverman, reprezentant al capitalismului, mai bine decât pe un înalt demnitar sovietic.

Un ospătar aduse discret o nouă cutie de caviar. Suslov profită de moment şi îl plesni pe Nicolas, uşor peste picior.

— Ei, Nicolas Vasilievici, când vii la Moscova? Vreau să-ţi dau invitaţia.

Dincolo de surâsul vesel, vocea era puţin tensionată. Suslov dorea într-adevăr ca Nicolas Silverman să vină să definitiveze negocierile al căror, succes sau eşec i-ar fi influenţat propria carieră.

Texanul scutură capul:

— Nu pot să mă mişc din Londra; îl aştept pe preşedintele meu de la o zi la alta; după aceea voi veni. Şi eu abia aştept ca totul să fie semnat.

Vesel, Vladimir Suslov izbucni într-un râs puternic:

— În ziua aceea, Nicolas Vasilievici, îţi voi face un cadou minunat.

Nu erau vorbe aruncate în vânt.

Pentru a-i mulţumi lui Nicolas Silverman că-l dusese la Saville Row să-şi comande câteva costume, Suslov îi trimisese la hotel, la Moscova, o haină din blană de zibelină ce-i dădea lui Nicolas aerul unui homosexual excentric.

Trăiau bine cei din Comitetul Central al Partidului Comunist al URSS.

Suslov îşi turnă alt pahar de vodcă Laika şi-i şterse gustul cu o lingură mare de caviar.

Apoi îşi dădu capul pe spate, observând ringul de dans unde o brună superbă în rochie aurie se unduia cu voluptate într-un dans senzual, în faţa unui bătrân cu ochelari, care de beat ce era abia se mai ţinea în picioare.

Ca pentru el, rusul spuse:

— Nu-mi place să rămâi aici prea mult timp. În seara asta, cineva te-a sunat din nou la telefon…

Americanul încercă să-şi ascundă nedumerirea.

— Nu este sigur, protestă el. Nimeni n-a vorbit la telefon; putea să fie o greşeală.

Vladimir Suslov scutură încet capul lui mare.

— N-a fost o greşeală, Nicolas Vasilievici.

De o lună, cu acordul lui Nicolas Silverman, antena londoneză a K.G.B.-ului pusese sub ascultare telefonul său.

Nicolas dădu din umeri cu o falsă nepăsare.

— Nu-i nimic…

Nu-i plăceau aceste frânturi de conversaţie în rusă care o exasperau pe Pamela.

Tânăra fuma, cu privirea pierdută în gol. Îşi ridicase fusta lungă de catifea şi îşi mângâia maşinal piciorul, lăsând dâre de unghii în ţesătura fină a ciorapului.

— În orice caz, conchise Vladimir Suslov, suntem îngrijoraţi pentru tine. Nu. Nu l-ai recunoscut pe Oleg Mihailovici, la masa aceea?

Degetul arătător al directorului Comitetului pentru Ştiinţă şi Tehnică se îndreptă spre o masă din mijlocul salonului, ocupată de patru bărbaţi.

Nicolas îl recunoscu imediat pe rezidentul K.G.B.-ului la Londra, căpitanul Oleg Mihailovici Penkovski. În faţa lui stătea un caucazian numit Gregory, garda de corp a lui Suslov. Sosia lui King-Kong… Capabil să smulgă capul cuiva numai cu mâinile goale. Pe ceilalţi doi nu-i cunoştea.

Cei patru păreau total nepotriviţi cu ambianţa acestei discoteci de lux; precum o vulpe într-un acvariu.

Din când în când, unul dintre ei_se întorcea spre masa pe care trebuiau s-o supravegheze. În restul timpului, priveau spectacolul de la Annabel’s. Nemaivăzut pentru ei!

Gregory, sosia lui King-Kong, începu să se întrebe cu jenă dacă capitalismul nu are totuşi şi o parte bună. Nu se simţea în largul său în costumul din fibre sintetice; încerca să nu o privească prea insistent pe tânăra care se unduia dansând, la patru metri de el, incontestabil vreo viperă reacţionară, desfrânată, cu sânii mulaţi într-o bluză aurie, care la mişcările corpului păreau gata să iasă din decolteu.

Într-o bluză aurie, care la mişcările corpului păreau gata să iasă din decolteu.

— Am rezervat masa pe numele tău, explică Suslov. Ştiu că aici nu rişti nimic; oricum, trebuie să-i lăsăm şi pe ei să se distreze puţin. Stau toată ziua în maşină şi te supraveghează.

Nicolas zâmbi.

— Mulţumesc, Vladimir.

Chemă ospătarul.

— Te rog să duci o sticlă de Dom Perignon la masa aceea, din

partea mea.

Vladimir Suslov râse.

— Să ştii că preferă coniacul.

— Bine, atunci o sticlă de Gaston de Lagrange, schimbă Nicolas comanda.

Pamela Rice nu-şi mai mângâia piciorul. Muzica sacadată se termină şi îi luară locul imediat behăielile languroase din „Feeling”. Pamela stinse ţigara într-o scrumieră şi se ridică.

— Vino, am chef să dansez pe muzica. Asta.

Însufleţit dintr-o dată, Nicolas se supuse şi aşeză ochelarii pe masă. Cu greu îşi făcură loc pe ringul de dans care era înţesat de lume. Disc-jockey-ul, o tânără în rochie lungă privea cu satisfacţie dansatorii care se atingeau cu patimă. Profitând de ambianţă, Nicolas o strânse mai tare pe Pamela, care se lăsă dusă în voia muzicii, dar continua să conducă dansul. Era incapabilă să lase un bărbat să conducă în timp ce dansa.

Dansară un moment în linişte, apoi tânăra îl întrebă deodată:

— Cine sunt cei patru tipi de la masă care nu-şi iau ochii de la noi?

Uriaşul Gregory părea gata de luptă, hotărât să sară pe ring.

— Mă păzesc, mărturisi Nicolas, fără să se gândească.

Pamela se depărtă de el.

— Sunt americani?

— Nu, ruşi.

— Ruşi, repetă Pamela. De ce te supraveghează?

Nicolas căuta un răspuns mai liniştitor, când tânăra disc-jockey, frustrată să vadă în faţa sa patruzeci de persoane care parcă făceau dragoste dansând, puse un disc rapid. De îndată Pamela se îndepărtă de Nicolas şi începu să se unduiască cu furie în ritmul nou.

Nicolas încercă s-o urmeze, dar nu era talentat la dans. Se legăna pe loc. Sau de pe un picior pe altul, ca un pinguin trist şi neîndemânatic, pocnindu-şi degetele în ritmul muzicii.

Plictisită de a se agita mai mult singură, Pamela reveni spre Nicolas.

— Ei?

Ochii săi galbeni de fiară sălbatică îl fixară cu curiozitate.

— Se tem de un atentat.

— Contra ta?

Din punct de vedere politic Pamela era neinformată, dar nu şi proastă.

Nişte ruşi care protejau un american la Londra nu era totuşi un

lucru normal. Nicolas ezită un moment, apoi simţi că trebuia să spună ceva mai mult.

— Am primit nişte telefoane de ameninţare în ultimul timp, explică el cu un aer voit superficial. Ştii bine că ruşii sunt atât de obişnuiţi să trăiască într-un stat poliţist încât iau în tragic cel mai neînsemnat incident. Zâmbea. Pamela, în schimb, nu zâmbea; se gândea, încreţindu-şi uşor fruntea.

— Şi câinele tot pentru asta l-ai luat?

Nicolas aprobă.

— Da. Înainte păzea Ambasada sovietică. O să-l dau înapoi când mă voi duce la Moscova.

Vru s-o cuprindă de mijloc, dar ea se opuse, urmându-şi gândurile.

— Nu mi-ai vorbit niciodată, nimic despre toate astea. Ce au cu tine? Cine te ameninţă?

Nicolas ezită să răspundă, oricum spusese destul de mult.

Mângâindu-i părul îi explică la ureche:

— Sunt pe punctul de a semna un acord foarte important cu ruşii, privind dezvoltarea industrială din zona Mării Negre. Este plin de petrol off-shore în jurul Odesei. Rezerve uriaşe. Dar ruşii nu au nici tehnologia pentru forajele submarine, nici banii pentru investiţiile colosale necesare în zonă. În plus sunt foarte neîncrezători în străinii care vin să lucreze la ei. De zece ani lucrez la acest contract. Sunt în joc sute de milioane de dolari. Am fost de zeci de ori la Moscova. Membrii Comitetului Central erau divizaţi, reticenţi. În final, am reuşit să-i conving să trateze în condiţiile impuse de noi. Este un pas important pentru lansarea afacerii. Autorităţile de la Washington sunt încântate.

— Atunci, cine este împotriva ta?

Pamela se opri din dans. Pasionată de povestirea lui Nicolas.

— Un grup de emigranţi ruşi, anti-sovietici. Ei pretind că acest acord va întări potenţialul militar sovietic şi că ar fi o trădare faţă de Vest.

Din nou se porni un dans lent. Pamela se apropie mai mult de Nicolas.

— Ai grijă, spuse ea. Ar fi stupid să fii ucis. De ce nu pleci la Moscova, imediat?

Nicolas o strânse mai tare în braţe.

— Din cauza ta. Nu doresc să te las în momentul ăsta.

Instantaneu, Pamela se depărtă de el.

— Nu fii prost, zise ea cu o voce agasată. Poţi să pleci la Moscova, nu ai de ce să te nelinişteşti:

— L-ai mai văzut pe Oscar? întrebă americanul cu o voce meschină.

— Curiozitatea este un defect urât – zise sec Pamela, ţi-am spus că este problema mea... şi nu mai vreau să-mi vorbeşti despre Oscar. Ai înţeles?

— De acord, de acord, răspunse Nicolas.

Simţindu-se „Teddy Bear" mai mult ca niciodată, încercă s-o tragă pe Pamela spre el, dar ea nu mai avea chef de dans.

La mijlocul melodiei, îl lăsă în ring. Trecând prin faţa celor patru gorile ale K.G.B.-ului, le aruncă o privire provocatoare care-i făcură să cadă cu nasul în paharele lor pline ochi cu coniac Gaston Lagrange.

Tocmai goleau sticla. Asta da, era altceva faţă de rusoaica jalnică pe care o întâlneai la Gum.

Cu bluza sa provocatoare şi mersul decis dar în acelaşi timp legănat, Pamela reprezenta idealul imposibil de atins pentru comunistul obişnuit.

Nicolas o urmărea cu privirea. Era torturat. Pamela se îndrăgostise de un amator de artă pe care-l întâlnise la Sothesby şi cu care lua masa aproape zilnic. Nu ştia dacă se culcase cu el sau era pe cale s-o facă. Şi mai ales, dacă era ceva serios sau numai un joc pentru ea, care deja nu-şi mai număra amanţii.

Cinând cu ea seară de seară, avea impresia că poate controla situaţia şi cel puţin, făcea dragoste, chiar dacă ea era puţin absentă.

Aşa încât, în ciuda importanţei acordului ce trebuia semnat, numai un cutremur l-ar fi putut face să părăsească Londra, atâta timp cât nu era foarte sigur că Pamela îi aparţine în întregime.

Galant, Vladimir Suslov se ridică în momentul în care Pamela reveni la masă.

— Ar trebui să veniţi cu noi la Moscova, propuse el. E un oraş foarte vesel, atunci când ai prieteni. O să vă prezint Secretarului General. Adoră femeile frumoase.

Pamela Rice zâmbi puţin crispat. Nu prea se vedea flirtând cu Leonid Brejnev.

— În weekend-ul viitor, trebuie să mă duc la unchiul meu pentru partida de vânătoare.

Când ospătarul aduse şampania Dom Perignon, Vladimir Suslov termina paharul de coniac Gaston Lagrange care-i fusese servit în timp ce texanul dansa. Zâmbi foarte larg.

— E altceva decât şampania noastră caucaziană, Nicolas Vasilievici: înţelegi de ce avem atâtea divizii în Germania! Avem

nevoie de şampania franţuzească.

Izbucni într-un hohot enorm de râs, lăsându-şi capul pe spate. Nu se ştia niciodată dacă într-adevăr glumea sau vorbea serios. Ca şi Nicolas şi el semăna cu un urs, dar nu un „Teddy Bear” ci o fiară puternică şi greoaie. Se aplecă spre Pamela:

— Nicolas mi-a spus că dansaţi foarte bine.

Cu un surâs amuzat, Pamela se ridică. Nicolas îi urmărea cu privirea. Stomacul i se strânse de gelozie când o văzu pe Pamela că-şi înlănţuie braţele în jurul rusului şi se sprijină de el fără nici o reţinere. Nicolas cunoştea modul de dans al Pamelei şi gelozia nu-i dădea pace.

„Ticăloasa”, gândi Nicolas. O dorea cu furie în aceste momente. Cu atât mai mult cu cât se putea sustrage în ultimul moment, lăsându-l singur.

Cei patru agenţi ai K.G.B.-ului încercau să pară dezinvolţi dar nu reuşeau.

Nicolas încerca să-şi desprindă privirea de pe Pamela, examinând lumea din salon. Îşi puse ochelarii. Cunoştea majoritatea cuplurilor: observă că bărbaţii schimbau des partenerele. Cu siguranţă, Annabel’s era o mare familie.

Privirea i se întoarse spre Pamela şi Suslov. În mod sigur, rusul nu câştigase niciodată vreun concurs de dans, dar părea că se distrează de minune.

Nicolas se uită la ceas. Era miezul nopţii. Majoritatea clienţilor se pregăteau de plecare. Englezilor nu le place să întârzie mult, când ies seara. Pe vremuri nu ieşeau chiar deloc…

Nicolas începu să se roage pentru ca Pamela să nu fi băut prea mult. Altfel risca să se prăbuşească înainte de a o atinge. Ceru nota de plată.

Ştia că nici lui Suslov nu-i plăcea să se culce târziu şi nicidecum nu-şi pusese în gând să termine sticla de şampanie Dom Perignon. Aşteptând sfârşitul dansului începu deja să se închipuie făcând dragoste cu Pamela.

Vladimir Suslov îşi încheie înfrigurat paltonul, urcând scara mochetată în verde; un vânt rece sufla în Berkeley Square. O duzină de Rolls-uri erau parcate pe două rânduri în faţa restaurantului.

— Vrei să te lăsăm acasă? propuse Nicolas Silverman, ştia că Suslov adora maşinile de lux. Cei patru agenţi K.G.B. se îndepărtaseră. Suslov făcu un semn şoferului său care aştepta alături de Zil şi apoi se precipită în Daimler.

— Tovarăşul Leonid ar fi încântat să aibă una ca asta, zise el

râzând. Are un Rolls din 1964 care, în plus, nici nu merge.

În întuneric, Nicolas luă mâna Pamelei. Maşina urca spre Hyde Park pe străzile strâmte, elegante şi pustii din Mayfair. Era târziu. Circulaţia era redusă. Nicolas îşi dădu seama că erau urmăriţi. O maşină Ceaika neagră, masivă. Erau „gorilele” lui Suslov. Nu ştia dacă era pentru el sau pentru sovietic.

Pentru moment, Daimler-ul zbura de-a lungul Hyde Parkului. Zece minute mai târziu, întorcea pe o elegantă alee privată, largă, de-a lungul Hyde Parkului – începând cu Kensington Road până la Bayswater Road, o alee liniştită, în pantă lină, mărginită de arbori şi rezidenţe somptuoase, în majoritate ambasade.

Şoferul opri maşina în faţa numărului 18; un castel gri, imens, flancat de largi terase. Era Ambasada sovietică. Înainte de a coborî, Vladimir Suslov îl luă pe Nicolas pe după umeri şi-l sărută. Chiar pe gură.

— Nicolas Vasilievici, zise el cu o voce stridentă, a fost o seară excelentă. Sărută-l pe Trotsky din partea mea!

Câinele lup, aşezat pe bancheta din faţă îi observa pe cei doi bărbaţi. Vladimir Suslov îi făcu un mic semn cu mâna, sărută mâna Pamelei şi coborî. De îndată ce portiera fu închisă, Pamela izbucni în râs.

— Bravo, te dai peste cap, pentru unul ca ăsta! Îţi interzic să mă săruţi după ce te-a îmbrăţişat.

— Aşa sunt ruşii, foarte expansivi.

Maşina porni. Nicolas se întoarse şi văzu farurile de la Ceaika în spatele lui. Avu o strângere de inimă. Într-adevăr ruşii luau în serios apelurile telefonice primite. Deodată, Pamela se lăsă peste el suspinând. Mâna ei ateriză pe coapsa lui Nicolas şi urcă masându-l încetişor şi maşinal. Ridică capul spre el şi-l întrebă cu o voce veselă:

— Vrei o ticăloasă în pat, în seara asta?

Nicolas era într-o asemenea stare că nu mai ştia cum să spună „da”. Se mulţumi doar să maseze coapsa Pamelei.

În sfârşit, Pamela era într-o stare de beţie erotică. Nicolas se întinse pe banchetă lăsându-se cuprins de deliciosul masaj. Existau momente în care Pamela se dovedea a fi într-adevăr foarte bine crescută.

În timp ce maşina zbura în Kensington Road, Nicolas îi ridică fusta de velur, descoperindu-i ciorapii şi coapsa goală. Pamela nu purta niciodată slip, pretinzând că numai gospodinele poartă aşa ceva. Docilă, tânăra îşi desfăcu picioarele. Nicolas suflecase desu-urile Pamelei până în talie şi se întrebă dacă nu urma s-o

violeze chiar pe pernele din maşină. Excitat, îi spuse şoferului:

— Charles, ia-o pe scurtătură.

Şoferul frână şi întoarse de îndată în Halkin Street, mergând în sensul interzis. Ruşii din Ceaika. Luaţi prin, surprindere mergeau înainte, fiind împiedicaţi, de altă maşină, să întoarcă.

Treizeci de metri mai încolo Daimler-ul se opri în faţa casei de cărămidă. Şoferul coborî imediat şi deschise portiera din spate. Câinele lup sări din maşină în acelaşi timp cu el. În momentul în care Pamela şi Nicolas coborâră din maşină, animalul deveni atent, cu urechile ciulite şi capul întors spre cealaltă parte a străzii, fixând un punct spre colţul aleii prin care maşina ar fi trebuit să meargă. Câinele mârâi. Nicolas se întoarse către el.

— Trotsky, ce s-a întâmplat?

Câinele lup sărise deja traversând strada.

Americanul zări o siluetă neagră în întuneric. Pamela se strânse înfrigurată în haina sa de lynx, privind scena fără să înţeleagă ceva.

— Ce s-a… începu ea.

Un zgomot metalic, strident, asurzitor îi tăie vorba. Ca şi cum ai tăia o bucată de metal. De cealaltă parte a străzii, se zări o ploaie de scântei şi imediat se auzi un urlet înfiorător de animal. Lui Nicolas îi îngheţă sângele în vine. Rămase ca paralizat pe trotuar. În liniştea care se lăsă, auzi paşi ce se îndepărtau în fugă pe străduţă; văzu o siluetă topindu-se în noapte. Cu vocea sugrumată de spaimă îşi chemă câinele.

— Trotsky!

Nici un răspuns. Câinele lup dispăruse sub ochii lor.

În momentul în care Nicolas se hotărî să traverseze, o maşină ţâşni din Grovesnor Place în mare viteză şi se opri chiar în spatele Daimler-ului. Doi ruşi săriră din maşină.

— Ce se întâmplă?

Oleg Penkovski examină strada. Văzu figura americanului, apoi pe cea a Pamelei şi îi fu suficient să înţeleagă că se petrecuse ceva neobişnuit. Nicolas se scutură şi întinse mâna spre colţul străzii.

— Nu înţeleg, zise el. S-a întâmplat ceva acolo. Câinele a dispărut.

Oleg Penkovski strigă ceva către şoferul din Ceaika. De îndată, acesta înainta cu maşina de-a lungul străzii aşa încât farurile luminară locul în care câinele dispăruse. Oleg Penkovski traversă şi el strada urmat de celălalt caucazian.

Ca un automat, Nicolas mergea cu paşi parcă înţepeniţi.

Ceea ce văzu îi provocă greaţă. Locul era plin de bucăţi de carne sfâşiată, de viscere, de sânge. Câinele lup fusese sfârtecat în zeci de bucăţi. Se mai vedea o labă în şanţ. Singura parte ce putea fi recunoscută. Din cele patruzeci de kilograme ale lui Trotsky nu mai rămăsese nimic: numai sânge şi resturi fără nume.

Oleg Penkovski se aplecă şi luă o bucată de blană cu puţin ţesut.

— Oh Doamne! murmură Nicolas.

— Nu rămâneţi aici, Nicolas Vasilievici. Nu ştim încă ce s-a întâmplat. Intraţi în casă.

Nicolas îşi trecu mâna peste fruntea plină de transpiraţie rece. Era imposibil! Nu auzise nici o detunătură, nimic în afară de acel scrâşnit metalic. Ce armă îngrozitoare folosiseră pentru a face zob acest animal?

Fără saltul salvator al lui Trotsky, el ar fi zăcut acum în mijlocul şoselei. Inima îi bătea cu putere în piept fără s-o poată controla. O zări pe Pamela împietrită pe celălalt trotuar; cheful de dragoste îi pieri total.

Cei doi ruşi culegeau bucăţile sfârtecate ale câinelui. Brusc, Nicolas începu să vomite în timp ce traversa străduţa liniştită.

— Ce s-a întâmplat, întrebă Pamela.

— Nu ştiu, murmură Nicolas. Cineva a ucis câinele.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Pamela.

Cu gura amară, Nicolas Silverman nu îndrăzni să-i spună că el ar fi trebuit să fie făcut zob în locul câinelui.

Capitolul III

Taxiul opri pe St. James Park, în faţa unei străduţe strâmte şi elegante, în pantă, mărginită de două hoteluri particulare. Un grilaj vechi din fier forjat, îndoit către zid, închisese, probabil, străduţa, odinioară.

— *That's Queen Ann's Gate, Sir*[1]*,* anunţă şoferul de taxi.

Malko coborî din taxi şi se îndepărtă pe străduţa în pantă, cu spatele la gardul viu din St. James Park.

Vremea era frumoasă, puţin răcoroasă şi lui Malko îi era chiar cald cu haina de blană. Merse douăzeci de metri şi dădu într-o străduţă cu aer provincial, străjuită de case cu trei etaje din cărămidă întunecată, care continua de fapt partea dreaptă din Queen Ann's Gate. Căută cu privirea numărul 21 şi-l găsi alături de un imobil de închiriat. Era o clădire ce semăna cu celelalte, stil hotel particular, trei etaje plus mansardă, perdele la ferestrele parterului.

Singurul semn distinctiv: o linie galbenă interzicea parcarea în faţa ei. Malko înaintă până la poarta vopsită în roşu viu, trecând prin faţa unei plăcuţe negre pe care se citea: „Commission for local administration".

Sună.

Înălţându-şi privirea spre faţadă, zări o cutie mare albă, lipită de zidul din cărămidă, pe care scria cu litere negre „Bauham Alarms" Desigur, insuficient pentru ca trecătorul obişnuit să poată ghici că acest mic imobil discret era sediul M.I.6 – serviciile secrete engleze.

De asemenea, nimeni nu putea şti că imobilul din Queen Ann's Gate 21 era construit spate în spate cu o enormă clădire de şase etaje, cu adresa: 50–64 Broadway şi care sub denumirea inocentă de „Ministry of Land and Natural Ressources" adăpostea, în fapt, serviciile administrative ale M.I.6…

Englezii aveau un simţ înnăscut al discreţiei… Poarta de culoare stacojie se deschise şi apăru un individ în civil, total impersonal, pe care l-ai fi uitat după zece secunde. Acesta îl examină pe Malko cu un aer nepăsător.

— Sir?

— Am întâlnire cu Sir Maurice Bradley.

---

[1] *Aceasta este poarta Reginei Ana, domnule.*

— Numele dumneavoastră, Sir.

— Prinţul Malko Linge.

Cu o imperceptibilă înclinare a capului, individul deschise poarta complet.

— Pe aici, Sir; celelalte persoane au sosit deja.

Malko îşi urmă ghidul într-un mic culoar. Acesta bătu de două ori la o uşă şi se întoarse spre Malko.

— Paltonul dumneavoastră, Sir.

Uşa se deschise în momentul în care Malko îşi scotea paltonul. Zări o superbă bibliotecă şi doi bărbaţi ce discutau, în picioare. Al treilea bărbat, tocmai îi deschise uşa.

Mai englez decât englezul tipic. Părul alb, statură înaltă, tenul cu o uşoară cuperoză, mustaţă, cravată tip „club" şi costum albastru în dungi. Un gentleman cum nu se mai vedea de mult. Îi întinse mâna lui Malko şi spuse cu căldură:

— *Good morning!* Pe dumneavoastră vă aşteptam!

Unul dintre ceilalţi doi îl întâmpină degrabă.

— Alteţa sa Serenisimă, Prinţul Malko Linge. Tocmai a sosit de la Londra, la chemarea noastră… Sir Maurice Bradley.

— Încântat de cunoştinţă. Cred că una din verişoarele mele a cunoscut-o pe mama dumneavoastră.

Malko purta unul din numeroasele sale costume negre din alpaca, în ciuda frigului înţepător care domnea la Londra.

Ochii săi iscoditori cu reflexe aurii priviră pe Sir Bradley, cu amuzament şi plăcere. Britanicul schiţă un surâs monden. Era chiar mai elegant decât Malko, cu acea distincţie, uşor dezinvoltă a hainelor puţin şifonate care dau un farmec aparte englezilor.

Făcea parte din Garrick's şi din Jockey Club. Era menţionat în Who's who ca detaşat pe lângă Ministerul Apărării, Knight Commander of the British Empire, Knight Commander of the order of St. Michael şi St. Georges. Ceea ce în termeni simpli, iniţiaţii numeau *„Call me God"*[2] Iar pentru rangul înalt căruia aparţinea Sir Maurice *„God call me God"*[3]?

În realitate, Sir Maurice era şeful „Serviciilor secrete britanice M.I.6". Biroul său semăna mai degrabă cu o confortabilă „Country blouse" decât cu un centru de spionaj.

Din vatra şemineului se auzeau vagi trosnituri de lemne, ce ardeau liniştit. Biblioteca se întindea pe un perete întreg. La stânga, se afla numai o fereastră protejată de perdele groase şi

[2] *Numeşte-mă Dumnezeu.*

[3] *Dumnezeu îmi spune Dumnezeu.*

un sistem electronic de alarmă, perfecţionat.

Vizitatorii aveau la dispoziţie fotolii adânci din piele care înconjurau o masă joasă. Nici o hârtie sau vreun dosar nu se aflau pe birou. Malko luă loc într-un fotoliu. Bărbatul care-l prezentase, Patrick Davis şi care semăna cu o focă din cauza mustăţii ce-i atârna, îşi întoarse privirea mioapă spre celălalt vizitator pentru a-l prezenta lui Malko. Era un bărbat înalt cu părul tăiat scurt, cu trăsături regulate şi mari, gura cărnoasă şi bine conturată, pomeţii înalţi şi ochii foarte înfundaţi în orbite.

— Căpitanul Oleg Penkovski este ataşat militar adjunct la Ambasada URSS din Londra.

Sovieticul strânse mâna lui Malko.

Discret, Patrick Davis se abţinu să precizeze că rusul era rezidentul K.G.B.-ului la Londra, membru al Departamentului V, secţia a II-a. Fapt pe care cei prezenţi îl cunoşteau, dar care fusese stabilit, ca în această reuniune amicală să fie trecut sub tăcere.

Oleg Penkovski se instală într-un fotoliu şi aprinse o ţigară. Avea mâini lungi şi puternice iar eleganţa englezească îşi pusese oarecum amprenta asupra sa.

Se simţea în largul său. Malko îşi înăbuşi discret căscatul. Sosit de la Viena, fusese nevoit să treacă prin Copenhaga; cursele directe erau pline ochi. Avea intenţia, totuşi, să facă acelaşi lucru şi la întoarcere. Mai întâi pentru a cumpăra ceva argintărie din Danemarca, apoi pentru a face un salt de o zi la Paris, să cumpere nişte cravate.

Scandinavian Airlines avea o cursă care pleca dimineaţa la lirele nouă din Copenhaga şi o alta care revenea la 20 h 05 de la Paris, permiţându-i să profite de întreaga zi fără să piardă timpul, având incluse mesele: un mic dejun suedez, copios şi o cină – servite la bord.

Castelul din Liezen era acoperit cu zăpadă şi dintr-o dată se hotărâse să o aducă şi pe Alexandra, logodnica sa dintotdeauna, precum şi pe fidelul său valet cu funcţii extinse.

C.I.A. prin staţia locală, îi rezervase o suită somptuoasă la Milton, cu o vedere largă în Hyde Park.

Nu era prea frig la Londra, iar şeful serviciilor secrete britanice părea absolut fermecător. În Anglia, spionajul era încă o profesie pentru gentlemani. Şedinţa lor părea cea a unui club elegant. Reprezentau totuşi trei dintre cele mai puternice poliţii secrete din lume.

Sir Maurice Bradley, aşezat în faţa lui Malko, începu să-şi

umple pipa cu un aer grav. Vizitatorii săi aşteptau cu un aer de nerăbdare, observându-se unii pe ceilalţi. Patrick Davis deschisese un dosar şi începu să-l parcurgă.

Malko îşi spuse că trebuia cu orice chip să-l înveţe cum să se îmbrace.

Cu haina în carouri, prea lungă, pantalonii din gabardină bej prea largi şi pantofii îngrozitori care semănau cu cizmele de la Wehrmacht, era perfect potrivit pentru Medrano şi nu pentru Myfair. Fără a pune la socoteală părul său lung.

Lentilele ochelarilor aveau un centimetru grosime. Era tipul perfect de înalt funcţionar care reuşise în carieră prin muncă şi disciplină. Singurul lucru care nu-i plăcea lui Malko era privirea lunecoasă a acestuia. Pusese alături de el un biblioraft deschis, înţesat de dosare.

Malko luase micul dejun în braseria de la Hilton, lăsând-o pe Alexandra dormind în cameră, sub paza lui Krisantem. Măcar, de data asta, C.I.A. nu-l trimise pe Malko într-o ţară subdezvoltată, aşa că Alexandra se hotărî să se dedice cu frenezie cumpărăturilor, profitând de o perioadă mai slabă a lirei.

Malko era fericit că se găsea într-o ţară civilizată, după baia de sânge din Etiopia. Îi trebuise o săptămână pentru a ieşi din ţară şi să ajungă pe teritoriul francez din Afars şi Issas în compania prinţesei Elmaz. Fără aur. Călăuzele care îi ajutaseră să treacă frontiera le furaseră tot. Elmaz se găsea probabil la Londra, la verii ei.

Nu-şi dădea seama dacă dorinţa îl împingea s-o vadă sau poate faptul că ar fi avut timpul necesar.

Londra părea mai puţin agitată.

Deplasarea îi fusese cerută de Langley, direct prin Deputy Director de la Desk Europe. Telexul primit de către staţia din Viena avea drept cod „Teddy Bear”. Malko nu ştia despre cine este vorba. Ştia numai că fusese ales pentru că avea cunoştinţe de limbă rusă şi pentru „profilul” său de as al UMINT[4].

Era în plin mister. Dar curând avea să afle mai mult. Cine era acest „Teddy Bear” pentru care se cerea atâta protecţie? Sir Maurice Bradley termină în sfârşit de aprins pipa şi spuse în şoaptă:

— Cred că dl. Davis o să ne explice motivele acestei reuniuni…

Patrick Davis îşi frecă mâinile mari, una de alta şi apoi se

[4] *Human Intelligence – informaţii prin intermediul agenţilor şi nu prin satelit ELINT.*

scărpină pe gât.

— *Well, Sir.* Suntem puşi în faţa unui fapt foarte delicat. Protecţia unui cetăţean american care se află în ţara dumneavoastră. Bineînţeles, ar fi de resortul Scotland Yardului, dar personalitatea acestui om şi mai ales persoanele care doresc să-i facă rău m-au determinat să mă adresez direct dumneavoastră. Nu aş dori să pun inutil în pericol viaţa cetăţenilor britanici.

Sir Maurice Bradley înclină capul, impasibil. Reprezentantul K.G.B.-ului asculta cu capul plecat. Patrick Davis continuă:

— Este vorba de dl. Nicolas Silverman, cetăţean american domiciliat la Londra de şase ani. V-am pregătit nota biografică a acestuia. Dl. Silverman a ocupat diferite funcţii în administraţia ţării noastre iar în prezent lucrează în sectorul privat al industriei. Se ocupă în special de relaţiile comerciale americano-sovietice. În acest sens, este pe cale să semneze un contract privind dezvoltarea petro-chimică într-o regiune a Uniunii Sovietice.

Sir Maurice Bradley înclină capul şi scoase un rotocol de fum.

— Sunt la curent.

Multe persoane se interesau de negocierile americano-sovietice. Încurajat, Pat Davis continuă:

— Dl. Silverman trebuie să plece la Moscova foarte curând: asta datorită contactelor sale personale şi cunoaşterii fluente a limbii ruse. Or, se pare că anumite persoane doresc ca acest acord să nu se realizeze.

Malko admiră în trecere litota folosită ca figură de stil. Se găsea între persoane cu o anumită clasă. O adevărată muncă de administraţie, nici urmă de specialişti în asasinate şi şantaje, înduioşător…

Avu viziunea rapidă a unui înger deghizat în Agatha Christie.

Focul trosnea în cămin. Sir Maurice Bradley îşi înălţă sprânceana stângă imperceptibil.

— Aţi identificat aceste persoane?

Pat Davis nu avu timp să răspundă. Căpitanul Penkovski îi tăie vorba, într-o engleză cam livrescă dar perfectă.

— Este vorba despre un grup de trădători care se opun demarării afacerii. Nişte instigatori la război. Sunt cei care au mai rămas dintr-o mişcare fascistă fondată înainte de război şi susţinută de bandiţii naziştii – N.T.S. Cel mai periculos dintre ei este un bandit de drept comun, Leonid Volodia. El este autorul ameninţărilor şi al atentatului…

Violenţa intervenţiei sovieticului îl şocă pe Sir Maurice.

Britanicul îşi fixă privirea gri şi liniştită asupra căpitanului Penkovski.

— Ce ameninţări şi ce atentat?

Oleg Penkovski nu se lăsă rugat şi continuă:

— Acest bandit Volodia îl asaltează pe dl. Silverman cu apeluri telefonice de ameninţare cu moartea. Alaltăieri seara, a ucis câinele de pază al d-lui Silverman.

De astă dată, Sir Maurice fu cu adevărat şocat.

— Este deplorabil, recunoscu el.

Chiar şi membrii I.R.A. care erau mai degrabă huligani decât gentlemani, nu atacau animalele. La Londra, bombele explodau în fiecare săptămână, dar slavă Domnului, nici un animal nu fusese rănit. Oricum, îşi făcuse deja o idee personală asupra afacerii Silverman. Secţia M.I.5, ramură a lui M.I.6, însărcinată cu contraspionajul în interiorul Marii Britanii îi pregătise un raport pasionant. Pentru câteva momente se delectă cu privirea plină de furie a lui Pat Davis. Aştepta să vadă ceea ce americanul urma să-i spună sau să nu-i spună… Se întoarse spre el:

— Aş fi încântat să vă ajut. Cu atât mai mult cu cât văd că prietenii noştri sovietici sunt la fel de interesaţi de problemă.

Căpitanul Penkovski profită pentru a prinde mingea din zbor:

— Guvernul Uniunii Sovietice ar fi extrem de îngrijorat dacă i s-ar întâmpla ceva d-lui Silverman, spuse el, apăsând pe cuvinte. Comitetul nostru Central acordă o mare importanţă semnăturii acestui acord.

Sovieticii, cu faima pe care o aveau, erau în stare să pună Londra pe jăratec pentru a-l proteja pe Nicolas Silverman.

Sir Maurice rămase impasibil. Serviciile secrete britanice remarcaseră într-adevăr protecţia sovietică de care se bucura Nicolas Silverman la Londra, dar nu aveau încă explicaţia acestei probleme.

Cu câteva luni în urmă, Marea Britanie expulzase o sută opt membrii ai K.G.B.-ului care deveniseră, într-adevăr, bătători la ochi. Ruşii, sub acoperirea unui centru comercial din West Highgate, organizaseră o poliţie secretă colosală – până când secţia M.I.5 se băgă şi făcu puţină ordine. Acum, însă, trebuia folosită puţină diplomaţie. Oricum, o întrebare îl intriga.

— Sunt gata să fac tot ce-mi stă în putere pentru a asigura protecţia lui Nicolas Silverman, dar, spuse el, de ce nu poate pleca mai repede la Moscova?

Se lăsă o linişte grea. Malko voia să întrebe acelaşi lucru. Pat Davis clipi din ochi în spatele lentilelor groase.

— Dl. Silverman este reţinut la Londra pentru motive profesionale despre care nu cunoaştem amănunte.

Sir Maurice făcu un gest care însemna că înţelesese. Oricum, interlocutorii săi nu-i spuneau tot adevărul. Tocmai calcula ce avantaje putea să aibă din această colaborare, pentru serviciul lui. Se găsea întotdeauna ceva de ciugulit: un mic detector, o informaţie, o verificare a mărturiilor. Se felicită pentru prudenţa sa. Cu câteva luni în urmă, refuzase să semneze o cerere de expulzare ce-l privea pe Oleg Penkovski, tocmai pentru a-i permite sovieticului să-şi continue anumite contacte.

Lumea era mică.

— Cred că pot să cer secţiei Special Branch a Scotland Yard-ului să-l păzească pe Silverman, sugeră el. Sunt oameni foarte eficienţi şi discreţi. Aş putea de asemenea să cer informaţii despre acest... Volodia, deşi nu avem cu ce să-l inculpăm, deoarece dl. Silverman nu a depus nici o plângere împotriva lui. Întoarse privirea spre Pat Davis.

— Ce părere aveţi despre acuzaţiile aduse de căpitanul Penkovski, domnule Davis? Îl cunoaşteţi pe acest Leonid Volodia?

În mediile serviciilor secrete, era un fapt de notorietate că N.T.S.-ul fusese „recuperat” de către C.I.A., pe la sfârşitul anilor cincizeci. Sir Maurice îşi ascunse cu greu licărul de amuzament din ochii săi gri. Serviciile americane continuau să „cultive” mii de emigranţi din Europa de Est, precum Leonid Volodia.

Toate colectivităţile de emigranţi erau de altfel, infiltrate de serviciile sovietice şi de M.I.5. Bineînţeles, englezii doreau să ştie clar ceea ce se petrecea pe teritoriul lor. Din nou, căpitanul Penkovski nu lăsă timp americanului să răspundă.

— Cu siguranţă este acest ticălos de Volodia, zise el.

Sir Maurice Bradley îşi luă o expresie tacticoasă şi întrebă:

— Cum puteţi fi atât de sigur, căpitane Penkovski?

— Din cauza asta, zise rusul.

Scoase un magnetofon dintr-o geantă şi-i dădu drumul. După câteva secunde de linişte, o voce şoptită spuse în engleză cu un puternic accent străin: „Domnule Silverman, nu trebuie să mergeţi la Moscova. Nu trebuie să-i sprijiniţi pe stăpânii Gulagului. Renunţaţi să-l vedeţi pe prietenul dumneavoastră Suslov. Dacă nu. Vom fi obligaţi să vă... (ezitare)... împiedicăm definitiv să o faceţi”.

Se auzi o pocnitură. Apoi un alt mesaj aproape similar. Apoi un altul. Vocea era uşor de recunoscut, din cauza timbrului şi ritmului sacadat, precum şi a respiraţiei şuierătoare, ca şi cum

cel ce vorbea ar fi suferit de astm.

Tăcerea se aşternu din nou. Malko observă că Pat Davis îşi privea vârful pantofilor cu o insistenţă suspectă…

De îndată, căpitanul Penkovski se întoarse spre american:

— Dl. Davis ar putea să ne confirme dacă este vorba despre vocea lui Leonid Volodia. Cred că-l cunoaşte destul de bine.

Sir Maurice reuşi să nu-şi înalţe sprâncenele. Malko îşi spuse că reuniunea începea să fie interesantă.

Liniştea grea se prelungi câteva secunde, până ce Pat Davis zise cu o voce prudentă şi încurcată:

— Este adevărat că l-am întâlnit pe acest Leonid Volodia, în trecut. Ca mulţi alţi emigranţi, a intrat în contact cu ambasada pentru sfaturi, bani… Dar nu i-am dat curs. Nu l-am cunoscut suficient pentru a putea confirma acuzaţiile căpitanului Penkovski, dar nu este imposibil să fie el.

Sir Maurice Bradley asculta fără să fumeze.

— Oricum, putem încerca să-l găsim pe acest Volodia şi să-i punem câteva întrebări.

Căpitanul Penkovski aprobă în tăcere.

— Ar fi o precauţie bună, aprobă cu căldură Pat Davis. Nu cred să fie un pericol serios, dar aceşti emigranţi sunt adesea nişte extremişti. Opiniile lor îi împing la acte regretabile.

Dacă după asta, americanul nu era decorat cu Ordinul Lenin… Oleg Penkovski nu clipi.

Sir Maurice simţi că e mai bine să nu prelungească această delicată confruntare. Până în acest punct, totul decursese destul de bine – deci nu trebuia aţâţat diavolul… Scutură pipa peste scrumieră şi anunţă cu vocea sa calmă, plină de distincţie:

— Mă voi ocupa de tot, imediat, domnilor. Întors către căpitanul Penkovski preciză: Puteţi linişti guvernul dumneavoastră. Vom face tot ce este posibil pentru a-l găsi pe Volodia şi al proteja pe dl. Silverman. În acest sens, înţeleg foarte bine grija pe care o aveţi în această afacere, dar cred că Special Branch ar putea asigura domnului Silverman o protecţie suficientă.

O manieră elegantă de a preveni K.G.B.-ul că nu trebuia să folosească nimic altceva în afară de mitraliera grea. Londra nu era Belfast. Erau şi aşa destui criminali în libertate, membri ai organizaţiei I.R.A.

Ştia că Oleg Penkovski acţiona la ordinele lui Suslov, şeful Departamentului de Stat pentru Ştiinţă şi Tehnică. Suslov era un om important, căruia i se permiteau mici fantezii, ca de exemplu

– să se plimbe cu patru gărzi de corp înarmate până-n dinţi în locuri unde de obicei, sunt aduse numai femei frumoase.

De altminteri şi Marea Britanie avea interesul de a exporta în Uniunea Sovietică. Nu se putea vinde totul arabilor care cumpăraseră deja jumătate din Londra.

Sir Maurice Bradley rămăsese îngrozit când văzu că noul său vecin din Myfair nu se îmbrăca decât în djellabah şi confunda terenul de golf cu un câmp de cârtiţe…

Îşi dădu seama că Malko nu intervenise deloc în discuţie. Avea dosarul lui pe birou, iar prezenţa lui îl intriga. După – cunoştinţa sa, C I.A. nu-l folosise niciodată pe Malko într-o misiune uşoară, ca cea de a efectua legătura dintre el însuşi, ruşii de la K.G.B. şi oamenii C.I.A. la Londra.

De unde deduse că i se ascunseseră două trei lucruri, dar educaţia îl opri să treacă, pentru moment, bariera anumitor întrebări.

— Cred că Prinţul Linge va lua această afacere în mâini – spuse el.

— A venit la Londra pentru acest lucru, confirmă Pat Davis. Am să-l prezint domnului Silverman. Nu avem destui oameni plasaţi aici, pentru cazuri de acest gen.

— Perfect, spuse Sir Maurice.

Scrise rapid ceva pe o carte de vizită pe care i-o întinse lui Malko.

— Iată linia mea directă şi numărul meu de telefon. Vă voi ţine la curent în ceea ce-l priveşte pe Volodia. Şi, în orice caz, adăugă el zâmbind, sper că vom avea ocazia să vorbim despre alianţele familiale.

Malko luă cartea de vizită, flatat. Toţi se ridicară şi ieşiră unul câte unul, însoţiţi până la uşa din Queen Ann’s Gate. De îndată ce ieşiră, Sir Maurice sună. Un civil apăru imediat. Impersonal.

— John, zise şeful serviciilor secrete M.I.6, trimiteţi pe cineva să ia toate amprentele de pe acest birou; vă voi da numele mai târziu.

Aceste lucruri puteau servi oricând.

— Veniţi la birou.

*

* *

Pat Davis îl aştepta pe Malko, cu mâna pe portiera unui Austin gri cu geamuri fumurii. O mică minune care costase treizeci şi cinci de mii de dolari. Blindat ca un car de asalt. De când cu

asasinarea lui Robert Welsh, şeful staţiei din Atena, C.I.A. hotărâse să asigure protecţia maximă şefilor de staţii. Costau prea mult să-i formeze. Oleg Penkovski era deja înfundat într-o Volga înmatriculată C.D.

Malko luă loc în Austin. Geamurile fumurii lăsau să treacă prea puţin lumina. Aveau trei centimetri grosime.

Maşina atingea până la 180 km/oră. Pat Davis întoarse pe loc pentru a ajunge în Broadway Street.

— Sir Maurice este un tip O.K., spuse el. Serviciile M.I.6 aveau nevoie de unul ca el.

Un înger deghizat în defector trecu. Englezii aveau şi lucruri rele…

La C.I.A., gurile rele spuneau că dacă voiai să comunici informaţii sovieticilor, era suficient să le dai serviciului M.I.6 britanic. Puţin indispus, Malko nu vorbi până la Grosvenor Square unde se afla clădirea imensă a Ambasadei americane.

Pat Davis intră în garajul subteran, luă ascensorul până la biroul de la al 4-lea etaj, disimulat printre cele de la Drug Enforcement Agency.

Şeful de staţie, urmat de Malko, traversă biroul secretarei sale şi-l lăsă pe acesta să treacă primul.

Malko se opri în prag, uimit. Doi bărbaţi se aflau deja în birou. Doi coloşi de oameni cu ochii gri pe care-i cunoştea foarte bine. Păreau aproape identici – cu părul tăiat scurt, costumele gri închis, cravatele cu desene şi pantofii enormi.

Produse adevărate ale Middle-West-ului cel puritan. Pentru Milton Brabeck, născut la Pretoria, în Illinois, lumea civilizată se oprea puţin înainte de New York – capitala păcatului.

Chris Jones şi Milton Brabeck „gorilele” de şoc ale C.I.A.-ului.

Bineînţeles nu erau la Londra să facă turism. Se întoarse către Pat Davis şi zise cu un surâs sarcastic:

— Pun pariu că aceşti domni sunt „şi ei” agenţi de legătură.

— Nu, răspunse întunecat Pat Davis, este o încurcătură.

Capitolul IV

Cu mâinile în partea de sus a volanului, Pat Davis conducea cu prudenţă micuţa maşină, în labirintul elegantului Mayfair. Malko se întrebă cum putuseră Chris Jones şi Milton Brabeck să încapă pe bancheta din spate.

Cu genunchii sub bărbie, cu pălăriile pe genunchi şi creştetul capului atingând maşina, aveau expresia „fericită” a peştilor scoşi din apă.

— Îmi dau seama foarte bine că trebuie să se facă economii, mârâi Chris, dar mai bine era în bicicletă.

Din fericire, chinul lor sfârşi repede. Pat Davis parcă maşina aproape în faţa hotelului Hilton.

— Am ajuns, anunţă el.

Întrerupsese rapid conversaţia din biroul său, pretextând rezervarea de la Ambasador Club. Clubul avea forma unui vapor, având grădina în vârf, chiar în faţa Hilton-ului.

Se opriră înaintea unui zid fals care prelungea intrarea în club. Ambasador Club era unul dintre cele mai bune din Londra.

Pat Davis îl luă pe Malko de braţ.

— Vezi zidul ăsta? Se numeşte zidul conversaţiilor secrete… Seara, este plin de prostituate care vin să-i agaţe pe membrii clubului, la ieşire. Totul se petrece în cea mai mare discreţie.

Malko zâmbi. Îşi dădea seama că şeful centrului C.I.A. nu era prea grăbit să-i spună în ce consta „încurcătura” despre care amintise în treacăt.

Îi conduse înăuntru şi semnă într-un registru. Trecură prin faţa unui salon cu mobilier foarte încărcat, în care trei gentlemani aţipiseră în fotoliile din piele verde. Apoi ajunseră într-un bar spaţios decorat cu plante de interior, care se unea cu sufrageria. Ambianţa era destul de rece.

Doi membri îl salutară pe Pat Davis şi un ospătar italian se apropie cu un aer spăşit.

Chris Jones se strâmbă cu dezgust.

— E puţin mai vesel ca într-un cimitir aici.

Pat Davis se mohorî.

— Aici este încă bine. Ambasador Club este unul dintre cele mai liberale. La Traveler’s, de exemplu, membrii care nu au fost prezentaţi nici nu-şi vorbesc măcar… sau numai în caz de incendiu.

Neplăcut impresionaţi, „gorilele” comandară fiecare câte un J & B dublu, Pat Davis un Martini Bianco şi Malko o vodcă.

Malko căută în zadar cu privirea o prezenţă feminină. În Marea Britanie, femeile nu servesc decât noaptea. Un adevărat gentleman nu-şi afişează tendinţele sexuale. Se poate ieşi însoţit de cal, dar niciodată de amantă.

— Prunier Club este închis, spuse Pat Davis, dar nici aici nu-i prea rău.

Un ospătar se apropie deodată de şeful centrului C.I.A. se la Londra.

— Sir, sunteţi chemat la telefon.

De cum se îndepărtă, Malko zâmbi celor doi.

— Ce surpriză, spuse el. Vom lucra din nou împreună. Prietenul nostru Krisantem este aici.

— Ah, făcu Milton, fără mare bucurie.

De la prima lor întâlnire la Istanbul, cu zece ani în urmă. Cei doi, americanul şi turcul nu se prea plăceau. Trebuie spus că şi circumstanţele fuseseră dificile.

— Şi tu îl cauţi pe Ward, întrebă Chris.

Malko înălţă sprâncenele.

— Ward? Cine este?

Chris schimbă o privire cu Milton, ca şi cum spusese prea mult, apoi se aplecă peste masă.

— Ei bine. Am gafat. N-ar fi trebuit să pronunţ numele ăsta niciodată. Este „classified” şi tu nu ai „clearance”. Dar, la dracu, ne cunoaştem de mult timp. Să-l ţii pentru tine, ne-am înţeles?

— O.K., promise Malko din ce în ce mai intrigat.

Pat Davis nu revenise încă.

— Suntem într-un wet-stuff[5], îi şopti Chris. Super clasă. Un spook.

— Cine? întrebă Malko, Ward?

Chris Jones dădu din cap afirmativ.

— Malko, întrebă gorila, de cât timp lucrezi tu pentru Company?

Malko se gândi câteva secunde.

— Vreo doisprezece ani, poate.

Gorila coborî şi mai mult vocea.

— Ai auzit vreodată vorbindu-se de Assortied Nasties?

— Da, vag. În fine, ştiu ce reprezintă.

Assortied Nasties era numele de argou dat unei secţii speciale

[5] *O afacere în care se varsă sânge.*

de la Technical Division – C.I.A., însărcinată cu fabricarea şi întreţinerea materialelor de sabotaj, de ucidere şi ascultări tehnice.

Pistolul extra-plat al lui Malko fusese fabricat de Assorted Nasties, cu câţiva ani în urmă…

— O.K., făcu Chris. Tipul pe care-l căutăm, Theo Ward, a condus Assorted Nasties timp de opt ani. Este un geniu, dar e şi nebun. Toate tentativele de asasinate împotriva preşedinţilor de stat sunt opera lui. Are o imaginaţie diabolică, de îndată ce este vorba despre ucis şi distrus. Trebuie să fie un psihopat irecuperabil.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

Chris Jones scotoci în buzunarul hainei şi scoase trei sfere mici de metal pe care i le arătă lui Malko. Erau, bineînţeles, gloanţe de mic calibru care loviseră un obstacol.

— S-a întâmplat, spuse Chris, că am scos aceste bijuterii din corpul unui câine, aici, acum două zile. Nu există decât o singură armă în lume la care se potrivesc: o mitralieră experimentală care se numeşte „Venus”. Expulzează sute de gloanţe, în numai câteva secunde. Un adevărat tocător. Mitraliere de tipul ăsta, nu sunt mai mult de douăsprezece în lume. Ştim unde se află fiecare, cu excepţia uneia. Cea pe care Theo Ward a luat-o cu el… „Venus” este şi ea o invenţie de a sa.

— Este chiar aşa de nebun? întrebă Malko.

Chris scuturâ capul.

— Nu se ştie nimic. A plecat din „Company” acum o lună, pretextând oboseala. Este adevărat că suferea de inimă. Are 58 de ani, este englez; nu putea fi împiedicat să revină în ţara sa. Bineînţeles s-a angajat să nu dea în vileag niciodată ceea ce a creat pentru noi. Numai că, vezi, de atunci a dispărut de la maică-sa şi a apărut povestea cu acest câine.

— Dar a fost lăsat să plece cu un asemenea arsenal? întrebă Malko.

Gorila înălţă din umeri.

— Nu mă întreba pe mine asta, zise el. Nu puteau să-l supravegheze 24 h din 24 h. Lucra acasă la el. A păstrat eşantioane din tot ce fabricase.

Malko privi în direcţia salonului verde. Nu-l zărea pe Pat Davis.

— Spune-mi, Chris, acest câine care a fost ucis al cui era?

Din nou, gorila manifestă o reţinere vizibilă. Malko îşi fixă privirea sa aurie în ochii celuilalt, cu toată intensitatea de care era capabil.

— Chris…

— Bine, zise gorila – în punctul la care am ajuns cu destăinuirile… Era al unui protejat al companiei, un anume Nicolas Silverman. Aparent, el este cel vizat.

Malko simţi un fior de aer rece pe şira spinării. Făcu legătura.

— Ştii cumva de ce Ward a întreprins acest atentat?

Chris Jones scuturã din cap.

— Nu. La Langley, când mi-au rezumat acţiunea, mi-au spus că şi-a pierdut minţile, că a devenit „amok”. Şi că trebuie să punem mâna pe el repede şi discret.

— Mâna… repetă Malko.

— În fine, mâna, zise pudic gorila.

Un înger trecu, trenând o vestă antiglonţ. Specialişti ca Milton şi Chris nu erau deplasaţi peste Atlantic numai pentru conversaţii mondene. Încă o misiune care se încheia în dosarele C.I.A. prin eufemismul folosit în aceste cazuri extreme: *Terminated with extreme prejudice*[6].

Silueta lui Pat Davis se ivi, în fine, în culoar.

— Prinţe, să vă ţineţi gura! şopti Chris din nou cu nasul în paharul de whisky J&B.

— Mut ca mormântul, zise Malko.

Milton Brabeck se scuturã.

— Nu trebuie spuse niciodată lucrurile astea. Poartă ghinion.

— Regret nespus, făcu Pat Davis aşezându-se. Ambasadorul m-a reţinut pentru o problemă urgentă.

— Nu ne-am plictisit deloc, afirmă Malko.

Pat Davis îşi şterse gura cu grijă şi concluzionă:

— Toţi trei aveţi misiunea de a asigura protecţia, îndeaproape, a lui Nicolas Silverman, până în momentul în care se decide să plece la Moscova…

De emoţie, Chris şi Milton abia se atinseseră de friptură. Şeful secţiei C.I.A. îi dezvălui lui Malko tot. Dispariţia lui Ward, ameninţările împotriva lui Silverman şi atentatul care părea să demonstreze că cele două afaceri erau legate.

— De ce Ward voia să-l asasineze pe Nicolas Silverman? interogă Malko.

— Nu ştim, mărturisi Davis. Dar ştim că singura persoană care posedă un Venus, este el. Sau a fost răpit de oamenii N.T.S.-ului sau colaborează în mod voit cu ei.

Malko deveni din ce în ce mai visător.

---

[6] *Ucis.*

— Cei doi bărbaţi s-au întâlnit vreodată?

Şeful centrului C.I.A. la Londra scuturǎ capul.

— Nu am cunoştinţă. Vă mărturisesc că nu credeam prea mult în această poveste, până la atentat. Cei de la Langley au hotărât să-i trimită pe aceşti doi domni. L-am văzut pe Ward la sosirea sa la Londra; părea normal şi mi-a dat adresa mamei lui. De atunci s-a evaporat.

— Sir Bradley este la curent? întrebă Malko.

Pat Davis era cât pe ce să răstoarne. Cafeaua.

— *Holy Lord, no!* Dacă englezii află asta, vor fi nebuni de furie.

Chris aprobă, scuturând din cap.

— Tipul ăsta, e dracul gol…

— În fine, întrerupse Malko. Doar n-o avea puteri supranaturale…

Chris Jones se aplecă deasupra mesei.

— O să-ţi explic cât este de împătimit. A inventat o grenadă „de salon” de mărimea unui pliculeţ de ceai. Nu are nici o parte metalică. Indetectabilă. O strecori sub covor şi cel care calcă peste devine o grămadă de carne şi sânge. Când este dezamorsată, îşi schimbă culoarea. Nu i-a fost suficient şi a perfecţionat-o devenind periculoasă chiar şi când îşi schimbă culoarea.

În privirea gri a lui Chris Jones se citea fascinaţie şi indignare totodată.

— Mr. Jones, zise sec Pat Davis, această informaţie este confidenţială.

— Aveţi vreo idee de modul în care i-am putea găsi pe cei doi bărbaţi? întrebă Malko, venind în ajutorul lui Chris.

— Nici una! tăie scurt Pat Davis. Am trimis la Langley un „N.T. Report”[7]. În plus, nu avem nici o autoritate să căutăm pe cineva, pe teritoriul britanic. Singurul care ar putea să ne ajute este Sir Bradley. În aşteptare, trebuie să ne ocupăm de paza lui Nicolas Silverman. *Hot surveillance*.

— Ce aţi prevăzut? întrebă Malko.

Davis termină de băut cafeaua espresso dintr-o sorbitură şi puse ceaşca pe masă.

— E simplu. Nu o să-l slăbiţi din ochi. Zi şi noapte. Oamenii din cealaltă tabără sunt şi ei pe fază.

— Apropo, întrebă Malko, ei ştiu de Ward?

[7] *No trace report – când o informaţie este cerută şi nu se poate răspunde.*

Americanul ezită.

— Nu… Nu cred. Ei ştiu numai că Leonid Volodia dispune de arme ultramoderne şi ne bănuiesc, bineînţeles, că i le-am fi procurat noi pentru o altă misiune.

— Cum arată Volodia ăsta?

— Aşa, zise Pat Davis. Puteţi s-o păstraţi. Scoase din buzunar o fotografie pe care i-o strecură lui Malko. Un bărbat cu trăsături greoaie, sprâncene groase, păr negru şi foarte des, privirea de nebun.

— 1,80 m aproximativ, preciză Pat Davis. Corpolent. Dreptaci. Dacă obţin vreo pistă prin Sir Bradley, vi-o dau imediat.

— Se pare că duce direct la cimitir, ironiză Malko. După ceea ce mi-aţi spus nu prea am chef să-l percheziţionez pe acest Volodia.

Pat Davis era pe cale să semneze nota de plată. Milton Brabeck ridică ochii spre cer, bău ce mai rămăsese din berea Beck’s dintr-o sorbitură şi spuse:

— Dacă-l văd oriunde ar fi, nu voi ezita nici un sfert de secundă.

*

* *

— Atenţie la viraje, gemu Milton. Chris mă zdrobeşte.

Din nou maşina zbura pe South Audley Street. Din fericire, nu erau decât câteva sute de metri între Ambassador Club şi Ambasada Statelor Unite. Clădirea enormă ce avea deasupra un şoim de bronz domina Grosvenor Square-ul prin dimensiunea ei impresionantă. Ca şi cum o navă spaţială venită de pe altă planetă s-ar fi aşezat în acest cartier liniştit. Ajuns în biroul lui Pat Davis, Chris Jones îi întinse o cutie de carton lui Malko.

— Împreună cu complimentele de rigoare de la Technical Division.

Malko luă cutia. Numai după o greutate ţi-ai fi dat seama că nu era ciocolată. Ridică capacul şi zări un pistol automat negru, un Hi-Standard calibru 22. Pe care era înşurubat un amortizor. Plus două cutii cu cartuşe, una verde şi una roşie.

— Aveţi în faţă una din ultimele creaţii ale lui Ward – zise ironic Chris Jones. Amortizorul este un „sionic” supereficace. Cartuşele sunt mai speciale. Amorsa este cu bariu. Amestecul care propulsează glonţul este compus din crom şi bor. Sunt subsonice, din cauza zgomotului, lăsaţi-mă să vă arăt…

Sub privirea dezaprobatoare a lui Pat Davis, Chris luă pistolul,

puse un cartuş în încărcător şi-l armă. Merse apoi şi luă un anuar pe care-l aşează, în echilibru, pe perete; se dădu cinci metri înapoi şi ţinti anuarul.

Se auzi un „pluf” care ar fi putut trece complet neobservat într-o încăpere în care se făcea conversaţie. Anuarul era puţin mişcat din loc. Malko se duse să-l privească şi rămase şocat.

Era găurit pe fiecare pârte. Glontele traversase dintr-o parte în alta cele două mii de pagini! Nici măcar un „Magnum” nu ar fi avut forţa asta de penetrare. Era îngrozitor.

— Aţi înţeles? rânji Chris Jones. În plus, mai aveţi un răsfăţ. Cutia roşie conţine nişte cartuşe ale căror gloanţe sunt impregnate cu venin de cobră iofilizat... Altfel spus, la cea mai mică zgârietură, eşti un om mort... Vă sfătuiesc s-o folosiţi la această maşinărie.

Malko căută privirea lui Chris.

— Credeţi că Ward deţine una la fel?

— Probabil, zise americanul şi multe alte lucruri asemănătoare. Apropo, această armă nu are număr, ne-a parvenit printr-o valiză diplomatică. Deci fără probleme. Dar nu trebuie să cadă în mâinile englezilor.

Se auzi un „buzz” discret şi Pat Davis ridică receptorul pe care-l puse la loc după câteva secunde.

— Nicolas Silverman vă aşteaptă la ora cinci, la el, în Halkin Street – anunţă el. Am aranjat ceva util pentru voi trei. Luă de pe birou trei ace cu capătul mov şi le întinse vizitatorilor.

— La intrare în Hilton este un serviciu de Security Desk. Toată lumea este percheziţionată. Ultima bombă pusă de I.R.A. a făcut opt morţi şi şaizeci de răniţi. Puneţi acele astea la reverul hainei. O să fiţi lăsaţi să intraţi. La două zile vă furnizăm culori diferite.

Fiecare luă câte un ac.

— Domnilor, se adresă el lui Chris şi Milton, echipamentul dumneavoastră a fost livrat direct în camere. Staţi toţi la etajul 15. Propun să avem o întâlnire mâine dimineaţă la orele nouă, la bar. Îmi veţi comunica cum v-aţi organizat. Malko, puteţi să folosiţi maşina mea – Austin.

— Voi mai avea şi alte informaţii pentru voi, spuse Pat Davis.

— Ei drace, făcu Chris, aş prefera să merg pe jos.

*

* *

Chris Jones desfăcu hârtia lucitoare cu multă atenţie şi scoase un strigăt de admiraţie.

— Goddam it! Este o „Mafia special”. Luă cu precauţie puşca de vânătoare cu ţeava zimţată, un „shot gun” care nu măsura mai mult de 18 degete şi manevră pompa de armare. O armă care făcea găuri ca o farfurie zburătoare, la zece metri. Valiza diplomat era totuşi un lucru foarte util.

Milton Brabeck admira şi el în tăcere un impozant 44 Magnum care se pierdea aproape în imensa lui labă: ca tip de armă era modelul de dinaintea obuzierului.

Malko observă cele două „gorile”. Nu se schimbaseră aproape deloc de la Istanbul. Erau oameni simpli care se bucurau din nimic.

— Prietenii noştri din K.G.B. vor fi geloşi, remarcă surâzând. Veţi putea schimba cu ei cartuşe drept amintire.

Milton Brabeck puse pistolul la loc.

— Nu este o glumă? Vom lucra într-adevăr împreună?

— Foarte serios, confirmă Malko. O să-i întâlniţi şi ei se ocupă mult de securitatea lui Silverman. Sunt nişte oameni fermecători…

Chris Jones se strâmbă. În ochii săi, singurul comunist simpatic era un comunist mort. Milton Brabeck se apropie, punând câteva cartuşe monstruoase în pistolul 44 Magnum. Era vizibil îngrijorat.

— Tipul ăsta, Silverman, este „comunist” sau nu? De ce Ivanii ţin atâta la el?

— Aţi auzit vorbindu-se despre lansare? întrebă Malko.

Americanul dădu din cap cu un aer dezgustat.

— Mda…!

Cuvântul „lansare” era pentru el un cuvânt obscen. Singura manieră de a conversa cu ruşii fiind racheta ICBM. La limită se putea vorbi şi despre ţeava de tun cu cei cumsecade. Cele două „gorile” de la C.I.A. fuseseră crescuţi şi formaţi de 20 de ani în oroarea sistemului sovietic şi înţelegeau cu greu evoluţia politicii americane.

Când americanii vânduseră cantităţi de grâu considerabile ruşilor, Chris scrisese Congresului american pentru a protesta.

„Să-i lăsăm să moară de foame pe ruşii ăştia sau dacă vreţi să le trimiteţi grâu, cel puţin să-l otrăviţi înainte”…

În afară de această fixaţie erau persoane simpatice şi eficace. Cei doi aveau împreună puterea unui mic port-avion şi în plus îl adorau pe Malko. Era, probabil, cea de-a zecea misiune comună.

Deşi primele fire argintii i se iviseră la tâmple, Chris avea aerul unui student uşor disproporţionat în mers. De aproape, i se puteau vedea muşchii puternici ai braţelor şi gâtul ca de taur.

Erau în stare să ridice un om în braţe, să-l arunce în aer şi apoi să-l prindă. Cât despre tir, putea să taie o muscă în două de la treizeci de metri, ce mai... Un adevărat comunist!

Milton Brabeck se apropie de fereastră şi observă circulaţia de-a lungul Hyde Park-ului.

Apartamentul lui Malko era mai spaţios decât camera gorilelor. Alexandra era pe undeva prin Londra făcând, probabil, cumpărături.

— De ce conduc pe stânga, englezii? întrebă Milton.

Un mister de nepătruns. Cei doi americani se simţeau la fel de dezorientaţi ca într-o ţară din lumea a treia.

Chris Jones se apropie şi mângâie arma numită „Mafia special”.

— Văd că aici poliţiştii nu sunt înarmaţi, remarcă Chris. Ce fac? Fluieră sau se roagă?

— Aici, precizează Malko, chiar şi vagabonzii au ceva sânge de gentleman... Aici nu se trage.

Chris reflectă câteva momente la acest lucru nemaiauzit: poliţişti fără arme. Apoi faţa i se lumină:

— De fapt, zise el, este ca şi când un D.A.[8] vrea să păstreze un martor în viaţă până la proces, nu? Am văzut asta la F.B.I. E simplu. Nu mai e nevoie de Ivani... Sunt bănci la Londra, nu?

— Bineînţeles, spuse Malko. Care este ideea?

— Dacă îi rugăm frumos, putem folosi sala safe-urilor, explică gorila. Punem un pat pliant înăuntru, pe Silverman sub pat. Milt şi cu mine alături. Jucăm poker, mâncăm conserve şi bem bere „Beck’s”. Când se bate la uşă, nu deschidem...

— E o idee excelentă, Chris. Din nefericire dl. Silverman nu doreşte deloc să se închidă într-o cameră şi noi suntem obligaţi să-i respectăm dorinţele...

— E tâmpit, tipul ăsta, remarcă Milton. Dacă aş şti că nişte indivizi sunt gata să mă „extragă”[9] aş sta la adăpost.

— E pe jumătate slav, suspină Malko. Este un fatalist şi crede că noi îl putem proteja...

Telefonul sună. Malko luă receptorul, vorbi câteva secunde, apoi închise.

— Vorbim de lup... zise el. Căpitanul Oleg Penkovski de la K.G.B., este jos. L-am spus să urce. Puteţi să rămâneţi şi voi.

— Intraţi, zise Malko. O să vă prezint celor doi funcţionari

[8] *District Attorney (procuror).*

[9] *A ucide, în argou C.I.A.*

detaşaţi pentru protecţia domnului Silverman: domnii Chris Jones şi Milton Brabeck. Au venit special de la Washington. Sunt specialişti ai Serviciului Secret şi se bucură de toată libertatea de acţiune din partea guvernului englez.

Chris, ţi-l prezint pe căpitanul Oleg Penkovski de la Ambasada sovietică, însărcinat ca şi noi cu protecţia lui Nicolas Silverman.

„Mafia special" era aşezată pe masă, dar sovieticul se prefăcu că n-o vede.

Chris şi Milton îl examinară pe Oleg Penkovski ca pe un marţian coborât pe pământ. Milton Brabeck se întrebă dacă nu cumva ar trebui să se spele imediat pe mâini, pentru a nu se contamina cu virusul comunist. Malko observă rigiditatea sovieticului. Avea impresia că ceva îl tracasa, altminteri ar fi fost destins. În fond, de data asta erau aliaţi. Oricum, această vizită-surpriză avea, în mod sigur, un motiv.

— Căpitane, spuse ei, pot să vă ofer puţină vodcă?

Este o invitaţie pe care un rus, oricare i-ar fi rangul, nu ar refuza-o niciodată. Se ridică şi luă o sticlă de Laika din frigider. Chris Jones, prudent, apucă o sticlă de Martini Bianco.

Malko umplu patru pahare, apoi îl ridică pe al său:

— Căpitane, să bem în cinstea prieteniei americano-sovietice.

Goli paharul dintr-o înghiţitură, imitat imediat de Penkovski.

Puşi în încurcătură şi crezând că este vorba de un obicei rus, cele două gorile făcură acelaşi gest, dar cu Martini Bianco.

În ciuda alcoolului, sovieticul părea din ce în ce mai grav.

— Vin din partea tovarăşului Vladimir Suslov, care este extrem de îngrijorat de această situaţie şi crede că eliminarea domnului Nicolas Silverman ar fi o lovitură serioasă pentru relaţiile dintre cele două ţări.

Malko ascultă, puţin mirat.

— Dar eu nu sunt nici ambasador, nici măcar funcţionar în zonă, remarcă el. Ar trebui să transmiteţi acest mesaj domnului Davis.

Era surprins, cunoscând respectul ruşilor pentru ierarhie. Trebuia să fie un motiv serios pentru ca Penkovski, căpitan al K.G.B.-ului să i se adreseze lui, un simplu agent secret din cadrele în rezervă ale C.I.A.-ului. Doar nu-i impresiona pe ruşii din K.G.B. cu titlurile sale de nobleţe.

— Vladimir Suslov ar dori să vorbească cu dumneavoastră şi nu cu dl. Davis.

De data asta, vorbise ruseşte. Malko deveni rigid. Avea impresia că lucrurile încep să se complice.

Capitolul V

Se lăsă o linişte apăsătoare. Cei doi americani îl fixară pe sovietic, cu gura căscată. Acesta privea drept, în faţa sa, cu trăsăturile absolut imobile. Scoase din buzunar o tabacheră, luă o ţigară şi o aprinse fără grabă; înainte de a continua, tot în ruseşte.

— Credem că americanii subestimează ameninţarea împotriva lui Nicolas Silverman. Poate pentru că sunt într-o ţară prietenă. Noi, dimpotrivă, credem că acest pericol este foarte serios şi că un final nefericit nu ar fi exclus.

Malko se întoarse către Chris şi Milton.

— Vă roagă să-l scuzaţi, dar nu se simte în largul său când vorbeşte în engleză, de aceea preferă să se exprime în limba lui.

— O.K., făcu Chris. E amuzant să auzi vorbindu-se ruseşte.

Erau pe panta alunecoasă. Sau ruşii aveau într-adevăr motive să se nelinişteasca, sau erau pe cale să monteze o „intoxicare” superbă. Malko ar fi dorit să-i spună sovieticului că C.I.A. nu subestima deloc pericolul, dar mai exista şi secretul profesional.

— Domnule Linge, întrebă deodată Penkovski, aceşti oameni depind direct de dumneavoastră? Pentru această acţiune exactă, sunteţi singurul abilitat să le daţi instrucţiuni?

Surprins de întrebare, Malko întârzie răspunsul cu câteva secunde.

— Depind de agenţia federală – zise el. Ce vreţi să spuneţi?

Rusul scoase un rotocol mare de fum. Părea din ce în ce mai stânjenit.

— Aş dori să le spuneţi celor doi agenţi să nu întreprindă nimic fără să se adreseze dumneavoastră sau mie.

Malko privi chipul tensionat al sovieticului. Ceea ce îi cerea acesta era ciudat şi surprinzător. Ar fi însemnat ca cei doi agenţi ai C.I.A. să fie sub ordinele K.G.B.-ului. Oleg Penkovski avea fără îndoială un motiv grav.

Automat, îi replică:

— Cred că singurul în măsură să dea acest ordin este dl. Davis, de care depind cei doi funcţionari.

— Înţeleg, spuse sec sovieticul.

— Nu văd, de altminteri, nici un motiv de conflict continuă Malko, ţinând seamă de interesele convergente în această afacere, ale celor două ţări. Sunt convins că dl. Davis va fi

încântat de o bună coordonare a acţiunii.

De ce purta această conversaţie în rusă atâta timp cât engleza sa era perfectă iar discursul în sine era banal?

Simţind nervozitatea lui Chris şi a lui Milton, Malko continuă în engleză:

— Căpitanul Penkovski se nelinişteşte în ceea ce priveşte armonizarea acţiunii noastre comune. Cred că pentru a simplifica lucrurile şi cu condiţia aprobării domnului Davis, ar fi preferabil să ascultaţi de ordinele domnului căpitan, în cazul în care eu însumi n-aş fi în măsură să vi le dau, de exemplu, în lipsa mea.

Crezu că ochii lui Chris Jones vor cădea pe mochetă. Era ca şi cum ai fi cerut papei să-l asculte pe anticrist...

Chris înghiţi în sec de mai multe ori. Într-un sfârşit, reuşi să articuleze cu greutate:

— O.K. Prinţe. Vom face ceea ce domnul ne va spune. Disciplina îşi spuse cuvântul.

Căpitanul Penkovski zâmbi şi spuse în engleză:

— Domnilor vă mulţumesc pentru spiritul dumneavoastră de echipă.

Se ridică. Malko îl însoţi până la uşă după ce strânse mâna celor doi agenţi. În pragul uşii, cu faţa încordată îl privi pe Malko şi îi spuse în ruseşte cu o voce stăruitoare:

— Sunteţi foarte sigur pe cei doi?

— Ce vreţi să spuneţi? se miră Malko.

— Sunteţi sigur că vor urma numai instrucţiunile dumneavoastră? Că vă vor asculta?

— Nu văd de ce nu m-ar asculta, obiectă Malko. De ce anume vă temeţi?

— Acest Volodia este un om periculos. Vrea să-l asasineze pe Nicolas Silverman.

— Ei bine, zise Malko, dacă acest pericol este atât de mare, de ce nu-l duceţi imediat în Uniunea Sovietică pe Silverman? Ar fi mai simplu. Americanii nu se opun. Iar englezii ar fi încântaţi.

Căpitanul Penkovski clătină din cap.

— Ştiu. Dar nu poate părăsi Londra.

— De ce?

Buzele cărnoase ale rusului se lărgiră într-un zâmbet fatalist.

— Domnul Silverman are probleme în viaţa particulară care-l determină să rămână la Londra, cu riscul de a-şi pune viaţa în pericol. Deşi tovarăşul ministru l-a pus în gardă de mai multe ori.

K.G.B.-ul părea complet informat despre viaţa şi psihologia lui Nicolas Silverman.

Malko privi insistent faţa plată a omologului său. Simţea că acesta nu-i spusese tot ce ştia.

— Este ceva ce nu înţeleg, zise el. Îmi dau seama de importanţa lui Silverman, dar în cazul în care el ar dispare, altcineva ar putea semna în locul lui. Preşedintele său sau un înlocuitor…

Oleg Penkovski îl privi gânditor pe Malko.

— Teoretic, da, admise el din vârful buzelor. Dar nu-i cunoaşteţi pe tovarăşii din Comitetul Central al Partidului Comunist. Domnul Silverman vine la Moscova de zece ani. Îi cunoaşte pe toţi, se bate cu ei pe umăr iar ei au mare încredere în el. Dar mai ales, au încredere în el pentru a respecta spiritul acestei negocieri. Doresc să se afle faţă în faţă cu el dacă ar exista vreo problemă. Sunt sigur că în cazul dispariţiei domnului Silverman, Comitetul Central al Partidului nu şi-ar mai da semnătura pentru acest contract… Sau, cel puţin l-ar întârzia considerabil, ceea ce noi nu dorim.

— Înţeleg, spuse Malko. Voi face tot posibilul pentru ca dl. Silverman să rămână în viaţă.

— Nu mă îndoiesc, spuse rusul cu multă căldură.

Malko rămase cu impresia că Penkovski nu-i spusese adevăratul motiv al vizitei sale.

Brusc, simţind că Malko doreşte să se retragă, Penkovski se hotărî.

— Pot să vă vorbesc?

— Bineînţeles, spuse Malko, din ce în ce mai intrigat.

— Tovarăşul ministru ar fi fericit dacă ia protecţia lui Nicolas Silverman ar participa şi persoana care se află cu dumneavoastră, domnul Krisantem.

— Dacă domnul Silverman nu se opune, va fi foarte simplu acest lucru, răspunse Malko.

— Nu am dori ca dl. Davis să fie la curent cu această sugestie, adăugă sovieticul.

— De acord; promise Malko.

De îndată, căpitanul K.G.B.-ului îi strânse mâna şi se îndepărtă pe culoar.

Malko intră în cameră. Gorilele citeau ziarele; observă că Penkovski îşi lăsase paharul de vodka plin. Trebuie să fi fost foarte neliniştit. Se uită la ceas. Era patru şi jumătate.

— Sunteţi gata? întrebă el.

— Mergem tot cu cutia de sardele? întrebă Milton. Abia încăpem în ea, Chris şi cu mine…

— Da, dar ajunge până la 110 mile şi este blindată, zise Malko pentru a le ridica moralul.

— Doar nu suntem aici pentru raliul de 24 h din le Mans, lasă să-i scape Chris. Mai există şi nişte Eldorado blindate în care ne putem întinde picioarele. Dacă facem din Mini ascunzătoarea noastră, rămânem paralizaţi…

— Chris, făcu Malko, trebuie să vă plângeţi de Technical Division.

În momentul în care voia să iasă din cameră telefonul sună. Malko ridică receptorul.

— Prinţul Malko Linge?

— Da, eu sunt, zise Malko.

— Vi-l dau pe Sir Bradley, zise vocea, impersonal. Malko aşteptă; inima îi bătea mai tare. Vocea caldă a britanicului îi răsună plăcut la urechi.

— Sunt fericit că am dat de dumneavoastră. Dacă nu sunteţi prea ocupat, am putea să bem un pahar la Clubul „Garrick's" pe la şapte?

— Cu plăcere, acceptă Malko.

Puse receptorul în furcă. Cu siguranţă lucrurile nu erau atât de simple precum păreau… După vizita ruşilor, urmau englezii.

*

* *

— Bine aţi venit la Londra! Dl. Davis ne-a anunţat de sosirea dumneavoastră.

Nicolas Silverman înaintă cu mâna întinsă spre Malko. Americanul era în cămaşă cu mâneci scurte, aparent foarte destins, ochii albaştri veseli în spatele ochelarilor de baga, jovial, foarte „Teddy Bear", cu obrajii puţin bucălaţi.

Malko cuprinse dintr-o privire livingul enorm. Peste tot era mobilier metalic, mese din sticlă iluminate din interior, picturi abstracte pe pereţi.

Privirea i se opri în faţa unui obiect insolit în acest decor elegant. Era un pachet învelit în hârtie maro, pus pe o masă lăcuită în negru. Nicolas Silverman îi urmări direcţia privirii.

— Ah, priviţi acest „Christo"? spuse el râzând. Nu l-am cumpărat prea scump: şase mii de dolari. Tipul care l-a făcut e plin de idei; împachetează orice: lustre, maşini. Are o lucrare şi la Muzeul de Artă Modernă din New York… Acesta este un cadou pentru o prietenă.

Malko scoase un mârâit politicos.

Încă unul care împinge cu neobrăzare prostia omenească, gândi Malko. Exista o grămadă de oameni care împachetau de generaţii şi nu expuneau nicidecum la vreun muzeu.

— E foarte frumos, făcu el. Ce are în interior?

— Nu ştiu, mărturisi Silverman. Dacă-l desfac, voi găsi un bilet pe care scrie: „Aţi distrus opera lui Christo”. Aşa că mai bine n-o atingem.

În acel moment se auzi soneria. Malko se gândi că erau Chris şi Milton pe care-i lăsase la intrare pentru a nu părea prea invaziv. Un valet, bătrân şi chel, se precipită pe scări. Krisantem l-ar fi înlocuit de minune, îşi spuse Malko.

— Cred că a venit prietena mea, spuse Nicolas Silverman cu un aer încântat.

Malko avu un şoc plăcut la vederea unei femei blonde, foarte elegantă, într-un costum clasic din catifea maro, îndulcit de o bluză înflorată.

Tânăra traversă încăperea cu un mers senzual, unduitor. Malko fu uimit de intensitatea privirii sălbatice a ochilor ei, având aproape aceeaşi culoare ca ai lui.

Avea o figură voluntară, pătrată, puternică, o gură senzuală şi îşi ţinea capul ca o regină.

Femeia se opri în faţa lui Malko cu o privire interogatoare.

— Prinţul Malko Linge, Miss Pamela Rice. Prinţul Malko este în afaceri cu mine. Cred că ne vom vedea des de acum încolo, spuse Nicolas.

Pamela râse şi se trânti pe divan.

— Excelent! Sper că-i place să danseze.

Aşezată, începu să-l observe pe Malko, plimbându-şi unghiile pe ciorap, în sus şi-n jos.

Malko simţi efectul scârţâitului direct pe şira spinării. Pamela Rice părea că nu-şi dă seama de tulburarea pe care o provoca. Îşi continuă mişcarea, cu părul lung dat puţin peste ochi, cu privirea fixată asupra lui Malko ca şi cum i-ar fi despicat sufletul. Haina costumului ei se deschise, descoperind sânii mici, umerii largi, o talie foarte fină, un bazin plat. Malko era fascinat de magnetismul ei, în ciuda unor detalii masculine: unghiile nu erau lăcuite, avea o anumită hotărâre în expresie şi gesturi aproape bruşte.

Pamela luă o ţigară Rothmans şi Nicolas Silverman traversă jumătate din încăpere într-o fracţiune de secundă pentru a-i oferi un foc.

— Am găsit ceva pentru tine, spuse el, la Sothesby. Se

întoarse şi luă pachetul de pe masă.

Chipul Pamelei se lumină.

— Oh. Este un „Christo”! Ce drăguţ din partea ta! Se ridică şi-l sărută pe Nicolas pe gură.

— Mulţumesc, dragul meu.

Era în sărutul Pamelei tot atâta căldură cât într-un surâs formal la încheierea unui contract. Malko îşi aminti remarca căpitanului Penkovski… Silverman era vizibil îndrăgostit nebuneşte de această femeie. Asta era, probabil, motivul pentru care Silverman rămânea la Londra. O mânca din priviri.

— Dacă nu eşti obosită, draga mea, zise Nicolas cu o voce ezitantă, am putea cina la Annabel’s.

Pamela se strâmbă cu o uşoară indiferenţă.

— Bine, dacă tu vrei. În cazul ăsta, va trebui să mă schimb. Voi fi acolo pe la nouă.

Se ridică, îl sărută pe Nicolas Silverman şi îi întinse mâna lui Malko.

Acesta îşi zise că Pamela reuşea foarte bine să aibă aerul unei ticăloase răsfăţate, fără să semene cu o cocotă.

Era dificilă.

Nicolas o însoţi până la parter şi reapăru debordând de bucurie.

— Este o fată fantastică, zise el cu căldură.

— Superbă, aprobă Malko. Este la curent cu… problemele dumneavoastră?

— Nu în întregime. Dar era cu mine în seara în care câinele…

— Înţeleg.

Îl observă pe texan. Încetul cu încetul acesta se schimbă, ochii aveau o expresie mai dură, era mai puţin „Teddy Bear”.

— Aveţi vreo idee privind motivele pentru care au vrut să vă intimideze?

Nicolas Silverman scutură din cap.

— Este destul de confuz. Bărbatul care mi-a telefonat a vorbit despre o organizaţie de emigranţi antisovietici şi mi-a reproşat că vreau să măresc potenţialul militar al ruşilor. La început, nu a fost cu adevărat agresiv. Apoi când l-am făcut să înţeleagă că nu aveam de gând să ţin seama de părerea lui, a devenit mai ameninţător. Eu îl consideram în continuare un dezechilibrat agasant, dar nu foarte periculos, până în momentul incidentului cu câinele. Mă aştepta pe mine să mă ucidă, sunt sigur, cu o grenadă sau ceva asemănător, pentru că animalul a fost făcut bucăţi.

Suspină cu surâsul pe jumătate.

— Acum ştiu că este ceva serios.

— De ce nu plecaţi imediat la Moscova, acolo veţi fi în siguranţă.

— Ţin foarte mult să închei acest „deal”. Am lucrat la el, ani şi ani; câteodată a fost un coşmar. Am fost de zeci de ori la Moscova. Dar există ceva la care ţin mai mult.

— Miss Rice?

— Exact. Nu vreau s-o las în momentul ăsta. De îndată ce voi putea, voi merge la Moscova. Aşa voi reuşi, poate, să câştig în ambele planuri.

— Sau să pierdeţi.

Nicolas Silverman învârti cuburile de gheaţă în paharul cu whisky.

— *So what?* Câteva momente dificile de trecut. La ce bun atâţia bani dacă nu mă simt în largul meu? Sunt pe jumătate rus. Deci, *nitchevo!*

Malko reflectă. Dându-şi seama că texanul nu realiza întinderea pericolului, se decise brusc să-i dea amănunte.

— Domnule Silverman, zise el, este mult mai serios decât puteţi crede…

Cu maximum de detalii, îi povesti ce ştia despre asociaţia Theodore Ward – Leonid Volodia. Când sfârşi de povestit, Silverman scutură din cap.

— Vă mulţumesc că m-aţi prevenit. Dar nu îmi voi schimba planurile. Sper ca protecţia dumneavoastră să fie eficace. Aveţi şi alte întrebări să-mi puneţi?

Malko rămase tăcut câteva secunde. Nu era nimic de făcut pentru a-l convinge.

— Ameninţările au început de mult timp?

Texanul încruntă sprâncenele.

— Aproximativ de şase săptămâni; în momentul în care sovieticii m-au informat că toate chestiunile de principiu erau rezolvate.

— Deci, conchise Malko, cei ce vă ameninţau erau informaţi…

Texanul scutură din cap.

— Oh, ştiţi, asta nu era un secret. Mulţi oameni erau la curent, în toate sferele guvernului.

Malko reflectă: avea deja o stare de indispoziţie.

— Care este poziţia Administraţiei?

— Noul preşedinte este încântat. Am avut întâlniri la Washington, acum o lună. Totul merge în sensul dorit de

autorităţi. Băncile şi-au dat de asemenea acordul, pentru că afacerea le permite să folosească petro-dolarii, luând şi dobânzile aferente.

— Vreţi să spuneţi că dolarii din Arabia Saudită vor servi la dezvoltarea zonei Marea Neagră?

— Este exact, surâse Silverman.

— Bine, zise Malko. Vom colabora cu oamenii K.G.B.-ului şi vom organiza protecţia dumneavoastră permanentă şi îndeaproape. Am cu mine un om de toată încrederea, un turc care este în acelaşi timp şi un excelent valet. Vedeţi vreun inconvenient dacă l-ar înlocui pe al dumneavoastră, provizoriu? Aş fi mai liniştit.

— Deloc, zise Nicolas Silverman. Puteţi să mi-l trimiteţi imediat; se va instala la etaj. James va fi încântat să ia vacanţă.

— Perfect, aprobă Malko. Şi încă ceva: înţelegeţi că aici sunteţi în cea mai mare siguranţă. Va trebui să ieşiţi cât mai puţin posibil…

Nicolas Silverman se întunecă, dintr-odată.

— Pamelei îi place mult să iasă…

Malko nu insistă.

— Cred că nu aveţi vreo obiecţie să vin cu dumneavoastră în seara asta. Voi veni cu o prietenă…

— Este binevenită, spuse cu căldură Nicolas. Să ne întâlnim aici pe la opt, să bem puţină şampanie.

— Aveţi vreo armă cu dumneavoastră? întrebă Malko.

Texanul dădu din cap.

— Nu, nu ştiu să folosesc o armă.

În ceea ce-l privea, Malko strecurase în buzunarul paltonului său un pistol Hi-Standard, cu glonţ pe ţeavă. Iar cele două gorile vegheau din interiorul unui automobil Austin, Malko privi discret la ceas. Numai bine ajungea să facă un salt la Garrick’s Club să vadă ce voia Sir Maurice Bradley.

Când texanul opri în faţa unui imobil vechi cu zidurile înnegrite, în mijlocul unei străzi populate, Malko crezu mai întâi că greşise. Totuşi, era chiar în Garrick Street. Coborî. Nu zări nici cea mai mică placă indicând Clubul sau alt indiciu. Împinse uşa vitrată cu numărul 18 şi se află în faţa unei mici intrări dominată de o scară enormă. În partea de sus a scării se găsea o statuie de Rodin.

Un portar cu galoane se apropie.

— Sir, acesta este un club privat.

— Am întâlnire cu Sir Bradley, zise Malko.

— Ah, într-adevăr Sir Maurice m-a prevenit, Sir. Vă aşteaptă în „morning-room”[10], la stânga, pe scară. *„Have a good evening Sir”*[11].

Malko trecu prin faţa statuii de Rodin şi ajunse într-o sală imensă cu pereţii îmbrăcaţi în catifea verde şters pe care erau agăţate zeci de portrete în ulei.

Îl zări pe Sir Maurice cufundat într-un fotoliu, cu un pahar în faţă. Britanicul îi adresă un salut amical.

— Bine aţi venit la Garrick’s, spuse el.

— Sunt flatat să mă aflu aici, zise Malko.

Britanicul schiţă un mic surâs.

— Oh, decorul are nevoie de renovare. Ar trebui să scoatem toate aceste portrete. Dar au fost pictate de către Sir John Zoffany, fondatorul clubului – deci este un lucru delicat.

— Într-adevăr, admise Malko. Aici suntem în morning-room?

— Exact, surâse Sir Bradley, dar nu-l folosim decât seara.

Cluburile englezeşti erau pline de aceste mici „nimicuri” misterioase care dau un farmec anume. Cu cei o sută treizeci şi patru de ani de tradiţie, Garrick’s acumulase suficiente.

Malko comandă o vodcă şi privi în jurul lui.

Salonul era foarte animat, erau prezente şi femei. Sir Maurice se scărpină discret pe gât.

— Sunt mulţumit că aţi venit, spuse el, pentru că am o mică informaţie care s-ar putea să vă intereseze. Am cerut secţiei noastre specializată în probleme interne. M.1.5 – dosarul acestui Leonid Volodia. Bineînţeles, îl cunoşteau.

— A bun, zise Malko. Pus în gardă.

— Da, continuă Sir Bradley pe un ton detaşat. Se pare că a avut o relaţie de durată cu o femeie căreia serviciul M.I.5 i-a dat de urmă. O anume Mandy Keeler, o cover-girl.

Malko nu mai respira. Şeful serviciului M.I.6 era pe cale să-i aducă pe tavă capul lui Volodia. Din nou, totul devenea de neînţeles…

Automat, spuse:

— Dl. Davis va fi extrem de mulţumit de această informaţie…

Sir Maurice bău puţin whisky J&B înainte de a răspunde cu aceeaşi voce calmă.

— Cred că puteţi să o folosiţi dumneavoastră înşivă. Dl. Davis, din cauza funcţiei sale este obligat să treacă pe la serviciul M.I.5.

---

[10] *Camera de dimineaţă.*

[11] *Vă urez o seară plăcută, Sir.*

Asta ar cam întârzia lucrurile, lată aici numele şi adresa acestei persoane. Îi întinse lui Malko o hârtie.

Acesta o luă, fără s-o privească; era din ce în ce mai uimit.

Dacă Teo Ward era într-adevăr asociat cu Leonid Volodia, să te apropii de această femeie era la fel de periculos ca şi cum ai fi băgat mâna într-un cuib de vipere...

Dar întrebarea numărul unu rămânea fără răspuns. Ridică ochii spre britanic.

— Sir Maurice, întrebă el, de ce îmi daţi mie aceste informaţii?

Şeful serviciului M.I.6 îl fixă cu un aer amuzat şi complice.

— Dragul meu, spuse el – cunoaşteţi proverbul german: *Nach richtendienst ist Herrendienst*[12].

Malko surâse la rândul său, convins că britanicul avea în minte mai mult decât această butadă.

[12] *Spionajul este o meserie de gentlemani.*

Capitolul VI

— Contesa Alexandra a venit cu mine la Londra, zise Malko lui Nicolas Silverman.

— Bine a făcut, răspunse cu căldură texanul, care se aplecă luând mâna contesei dar nu i-o sărută.

Poate din cauza privirii inchizitoare aruncate noii venite de către Pamela Rice care se instalase deja pe canapea.

Alexandra era strălucitoare. Avea o rochie din jersey de mătase mov, ce-i descoperea un umăr, mulându-se pe corpul provocator ca o mănuşă indecentă; părul strâns în coc... cu desăvârşire blond, buza inferioară bine conturată dându-i un aer uşor dispreţuitor.

Malko se simţea bine în smoking. În plus pistolul „Hi-Standard" era perfect ascuns sub centura groasă de mătase a smokingului. Nicolas Silverman se apropie de Alexandra cu o sticlă mare de Dom Perignon.

— Să bem pentru sejurul dumneavoastră la Londra, spuse el.

Tânăra contesă austriacă surâse. Atmosfera livingului era plăcută, confortabilă, liniştitoare; muzica se auzea în surdină şi venea din difuzoare ce nu se zăreau.

Pamela Rice, sosită câteva minute mai târziu, arbora o bluză neagră din tul pusă în valoare de dantelă aurie prin care i se întrezăreau sânii mici. Fusta lungă din catifea fină se mula pe talia-i subţire şi pe şoldurile încântătoare. Privirea sa cu reflexe gălbui se fixă pe Alexandra cu prudenţa unei fiare ce-şi pândeşte rivalul.

„Bum!"

Explozia se produse în spatele lui Malko. Fără voia lui se răsuci dintr-o mişcare, cu inima oprită. Ce uşurare! Fusese dopul sticlei de şampanie Dom Perignon. Furios pe el însuşi se apropie de fereastră. Zări maşina „Mini" a gorilelor şi puţin mai departe, ceva negru imens care semăna cu o maşină Packard burtoasă din anii '50. Trebuie să fi fost.

Se întoarse chiar în momentul în care o nouă sosită intră în living, împinsă mai degrabă decât introdusă de către Krisantem care avea simţul convenienţelor.

Era o brunetă înaltă, viguroasă, tipul mediteranean, cu o figură senzuală, rumenă, puţin vulgară. Purta o pălărie neagră şi mare din fetru, cam ciudată şi o fustă neagră despicată în faţă

atât de mult încât i se zărea abdomenul la fiecare mişcare. Avea mâinile cam neîngrijite, de menajeră, genul de creatură pe care un gentleman o invită în casă, dacă nu poate altfel, dar cu care nu se afişează niciodată.

Nicolas Silverman o prezentă grăbit, ca şi cum nu s-ar fi adresat cuiva anume:

— Zina Sabet, o prietenă libaneză care-şi termină studiile de farmacie la Londra.

Acelaşi dispreţ sideral apăru pe chipul Pamelei Rice şi al Alexandrei. Malko nu înţelegea nimic.

Nicolas Silverman îi oferi ceva de băut. Apoi se apropie de Malko, simţind reticenţa generală.

— Am invitat-o pe Zina, pentru că în seara asta este posibil să vină şi căpitanul Oleg Penkovski. Este o fată foarte drăgălaşă, foarte veselă.

— Pare încântătoare, îl asigură Malko cu politeţe.

Silverman ieşi din încăpere.

Malko vru să se îndrepte spre Alexandra chiar în clipa în care Pamela îi întinse un pahar gol.

— Sunteţi amabil să-mi turnaţi puţin vin roşu?

Malko găsi o sticlă de vin la bar – Mercurey 1963. Nicolas ştia să trăiască.

— Ador vinul roşu, zise Pamela, apoi râse într-un mod curios, părând că se smiorcăie. Se linişti şi întrebă deodată:

— Cum vi se pare această femeie?

— Brună, zise Malko.

Pamela surâse înciudat.

— Este o târfă. Iese cu Nicolas pentru că el îi plăteşte studiile. Se culcă din când în când cu el. Nu-mi place că a adus-o aici. Deşi cu reputaţia mea destul de proastă la Londra… Sau poate a vrut să vă facă dumneavoastră o plăcere…

— Eu am venit însoţit, sublinia Malko.

Pamela râse.

— Totuşi lucrurile acestea nu-s turnate-n bronz.

— Sunt logodit cu Alexandra, preciză cu fermitate şi cu îndrăzneală Malko.

— Probabil locuiţi şi cu părinţii…

Nu avură timp să continue această interesantă conversaţie. Nicolas apăru frecându-şi mâinile.

— Haideţi, să mergem.

O luă pe Pamela de mână şi o ajută să-şi pună haina de lynx. Coborâră apoi scara cea mare. Malko se apropie primul de uşă

după ce-şi puse haina îmblănită. Noaptea era rece. Văzându-l, Chris Jones ieşi cu greu din Austin, ca de altfel şi unul dintre ruşii din Ceaika.

— Mergem la Annabel's, spuse Malko. În Berkeley Square, în caz că ne pierdeţi din vedere.

— O.K., făcu gorila. Orice alt lucru este mai bun ca rabla asta. Ne-am organizat deja cu Ivanii. Sunt simpatici.

— Ţi-am spus, zise Malko.

Pamela se apropie de el.

— Malko, vă deranjează să conduceţi maşina mea? Nu-mi place să şofez noaptea, iar Nicolas are oroare de volan.

Îi întinse cheile.

— Perfect. Veniţi, maşina este aici.

Malko o urmă şi văzu un monstru bordo, de dimensiunea unui mic autobuz, parcat douăzeci de metri mai încolo. Era un Rolls Royce Phantom VI: modelul folosit de regina Angliei pentru defilări. Malko se instală la volan trăgând pe nas cu plăcere mirosul pătrunzător de piele. Să mori într-un Rolls, nu înseamnă să mori cu adevărat. Alexandra se strecură de îndată alături de Malko în timp ce Nicolas luă loc pe bancheta din spate între Pamela şi libaneză. Americanul părea foarte vesel.

— La Annabel's, şofer! strigă el.

— Nicolas! se auzi vocea Pamelei, teribil de tăioasă.

Ruşinat, americanul bâigui o scuză. Malko porni încet, observând în oglinda retrovizoare cele două maşini care-l urmau.

Atmosfera îl făcea să uite pericolul; era flancat de cele două gorile şi de oamenii lui Penkovski. Făcu un efort chiar pentru a-şi aminti de armele mortale ale lui Theo Ward. Întoarse pe Grosvenor Place pentru a ajunge în Mayfair prin Hyde Park Corner. Nu era de mers mai mult de cinci sute de metri.

— Ce se va întâmpla? gândi el. În mod voit se forţa să conducă încet, punând o mână pe coapsa Alexandrei. Aceasta se apropie de el şi cu mâna îi atinse centura. Tresări.

— De ce eşti înarmat?

— Pentru că trebuie, zise Malko.

Alexandra se depărtă. Deveni ca de gheaţă. Îl atinse din nou pe Malko cu vârful degetului simţind arma care o irita şi o îngrozea totodată şi a cărei victimă fusese odată în Austria. O umbră care rămăsese pentru totdeauna între ei doi. Chiar dacă omul pe care-l cunoscuse murise după aceea.

— Vreau să mă întorc în Austria, zise ea, nu mai vreau să rămân aici.

Malko se întoarse spre ea:

— Ţi-e frică?

Ea dădu din cap, privind un autobuz mare, roşu, care tocmai întorcea în Picadilly.

— Nu, nu vreau să te văd murind. Dacă se întâmplă asta, măcar să fie departe de mine. Par egoistă, nu-i aşa?

Malko nu răspunse. Se gândea foarte rar la propria-i moarte. În mod automat îşi modifică poziţia pistolului sub centura smokingului. În oglinda retrovizoare, întâlni privirea de animal la pândă a Pamelei, care-şi ţinea mâna în cea a lui Nicolas. Zece minute mai târziu, Rolls-ul opri în faţa domului de pânză verde care ducea spre subsolul ce adăpostea clubul.

Chris îşi ţinea paltonul pe braţ, ascunzând arma, o „Mafia Special”. Cu discreţie Malko apăsă pe butonul din stânga care bloca toate uşile maşinii. „Clic”-ul fu perceput imediat de Pamela.

— Ah, ne închideţi aici! zise ea râzând.

— O secundă numai, spuse Malko.

Aşteptă ca gorilele şi ruşii să coboare din maşinile lor, apoi deblocă uşile maşinii.

Cei patru sovietici purtau uniforma K.G.B.-ului: pălării de fetru cu boruri mici şi impermeabile bleu marin. Nicolas Silverman coborî scara încadrat de cei şase oameni.

*

* *

Pamela Rice se fâţâia pe scaun în ritmul muzicii lui Stevie Wonder. La masa vecină, un bărbat tânăr, foarte brun, care râdea şi se mişca tot timpul, lovind uşor coapsa prietenei, o sorbea din ochi pe Pamela, fixând-o fără încetare, cu privirea. Era fascinat.

Pamela se întoarse spre Malko.

— Facem un dans?

Şampania curgea în valuri de la începutul serii. Clubul era plin ochi. Zeci de cupluri stăteau la cele două baruri şi în salonul mic, în faţa celui de-al doilea bar. Nu era o discotecă, propriu-zis, mai degrabă un restaurant unde se putea dansa, în lungimea lui. Decorat într-un stil voit retro.

Malko o urmă pe Pamela până la ringul de dans situat, ca nivel cu câteva trepte mai jos, lăsându-l pe Nicolas la fel de întristat ca şi fotografia cocker-ului suspendată pe perete, deasupra lui. Căpitanul Penkovski nu-şi făcuse încă apariţia şi toţi se simţeau

în largul lor în separeul prevăzut pentru şase persoane.

În momentul în care coborau cele două trepte spre ringul mic, mărginit de scaune şi boxe, muzica se schimbă brusc. Vocea răguşită şi senzuală a Donnei Summer îi făcu pe toţi să simtă fiori pe spate.

Pamela îşi înnodă provocator braţele în jurul gâtului lui Malko şi-şi lipi bazinul de el, de la şolduri până la genunchi. Aproape că nici nu mai dansau. Malko îşi zise că Nicolas i-ar fi ucis dacă i-ar fi văzut. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Pamela îi suflă calm la ureche:

— Nu vă faceţi iluzii, eu dansez aşa cu toţi bărbaţii.

Pamela îşi lipi şi mai tare capul de gâtul lui mângâindu-i spatele cu vârful degetelor. Pentru a nu fi nevoit să se lase purtat de dansul prea senzual, Malko încerca să se gândească la altceva, examinând salonul. Protecţia era perfect organizată; doi ruşi se aflau într-un colţ în interiorul ringului de dans, ceilalţi doi se aflau în afara ringului controlând aleea centrală şi colţul unde se afla texanul.

Chris Jones era aşezat la bar cu „Mafia Special” ascuns sub o haină mai amplă, special aleasă. Milt Brabeck se instală în salonul mic, în faţa celuilalt bar. Îl zări pe Nicolas Silverman care se îndrepta spre ring însoţind-o pe voluptoasa Zina... Alexandra stătea singură la masă. Pe tot parcursul serii, ea nu vorbise deloc cu Malko, în schimb băuse şampanie ca şi cum ar fi băut lapte. Nicolas începu să danseze cu Zina alături de cei doi, aruncându-i priviri languroase Pamelei. Aceasta, cu capul bine lipit de Malko, aşa încât acesta putea să-i numere coastele, continua să_se onduleze, stând pe loc, legănată doar de gâfâielile răguşite ale Donnei Summer care-şi atingea cel de-al şaptesprezecelea orgasm... Toate cuplurile din jurul lor dansau la fel.

Nicolas Silverman, cu ochii pierduţi se agaţă de Zina ca şi cum ar fi vrut s-o lipească de el. Malko îşi dădu seama că Zina îi aplica lui Nicolas acelaşi stil de a dansa, ca al Pamelei.

„Bufonul” de la masa vecină veni şi el în ring, încolăcit de gâtul unei roşcate grase căreia îi mângâia fesele, aruncându-i ocheade de îndrăgostit Pamelei.

Deodată, Nicolas Silverman nu se mai stăpâni şi, apropiindu-se de Malko, îl bătu uşor pe umăr:

— Este momentul să schimbăm partenerele, ca la square dance...

Malko nu putea să refuze. Se dezlipi de Pamela şi o luă pe Zina. În douăzeci de secunde i se întâmplă acelaşi lucru ca mai

înainte. Cu excepţia faptului că-i simţea mai puţin oasele, fiind mai moale, mai voluptoasă şi parcă mai senzuală, Zina dansa exact în acelaşi mod ca Pamela. Cu gura lipită de urechea lui *i* Malko, îl întrebă cu o voce joasă, languroasă şi confidenţială:

— Sunteţi un prieten al lui Nicolas?

— Nu tocmai, mărturisi Malko. Ne cunoaştem de puţin timp. Am sosit la Londra pentru o reuniune de lucru cu el.

— Ah, bun, făcu Zina. E pasionant, ador oamenii de afaceri, pe cei care călătoresc mult. Eu sunt în ultimul an la Farmacie. — dar nu mi se pare prea nostim.

— Nu prea aveţi aerul că vă plictisiţi, remarcă Malko.

Zina suspină.

— Oh! Nu cunosc prea multă lume bună la Londra. Îmi place să mă distrez. Nicolas mă scoate în lume, uneori, când se ceartă cu Pamela.

— În seara asta nu se ceartă – remarcă Malko.

Zina îşi lărgi buzele cărnoase într-un zâmbet ambiguu:

— Nu, dar nici nu poate fi sigur că va face dragoste cu ea în seara asta, de aceea m-a chemat. Pamela este plină de fantezie; face ce vrea din el. Este mulţumit dacă sunt şi eu aici din când în când.

Malko se depărtă de ea, mirat:

— Nu vă deranjează să fiţi în umbra celeilalte femei?

Libaneza scutură părul negru.

— Oh, eu nu sunt drăguţă ca Pamela, nu fac parte din „jet-society" ca ea, deci... Oricum, Nicolas este foarte amabil cu mine. Asta contează.

Donna Summer continua neobosit parcursul său erotic. Pe ring, femeile se abandonau tot mai mult în dansul senzual. Malko stătea cât mai aproape de Nicolas Silverman, supraveghind pe ceilalţi dansatori, uitându-se peste părul negru al libanezei. Toţi clienţii din Annabel's erau beţi morţi. Se spunea că texanul ducea o viaţă destul de complicată şi că Pamela Rice era o ticăloasă răsfăţată cum puţine mai găseai, chiar în cele mai bune Finishing Schools.

Cât priveşte Zina, era o femeie uşoară aşa cum poţi întâlni în toate capitalele lumii. Pentru moment... lângă Malko. Trebuie spus că Donna Summer se întrecea pe sine. Deodată, gura Zinei urcă până când Malko o sărută. Malko simţi limba caldă şi ascuţită a Zinei care se infiltra în gura lui; simţi în acelaşi timp şi presiunea abdomenului ei din ce în ce mai tare. Zina fremăta ca şi cum un curent electric trecea prin corpul ei, sânii ei mari

striveau hainele lui Malko.

Când Malko reuşi să răsufle, primul lucru pe care îl văzu, fu. Alexandra pe cale de a se ridica de la masă, cu expresia unui rinocer deranjat în timpul siestei. Apoi întâlni privirea ironică a ochilor gălbui ai Pamelei Rice care părea interesată mai mult de el decât de partenerul ei de dans.

Ruşii şi Chris Jones, sprijiniţi de tejgheaua barului erau puşi în gardă. Lăsând-o pe Zina cu un surâs de scuză, Malko se strecură printre mese. Alexandra era deja aproape de bar. Malko se lovi de o ducesă împodobită cu perle care îi aruncă o privire înamorată şi o prinse pe Alexandra chiar în momentul în care împingea uşile... de lemn, ştii saloon Far West sub privirea ironică a lui Chris Jones. Malko o luă de braţ, forţând-o să se întoarcă. Ochii ei gri păreau sfere de oţel.

— Lasă-mă!

Alexandra surâdea cu politeţe dar vocea-i era tăioasă şi dură.

— Vino la masă, spuse el, ştii bine că nu pot să mă mişc de aici.

Femeia de la vestiar începu să scotocească printre paltoane. Malko se aşeză între vestiar şi Alexandra:

— Vreau să rămâi, zise el, doresc să facem dragoste în seara asta.

Era tocmai ceea ce nu trebuia să spună.

— O s-o faci cu scroafa aia grasă, gândindu-te la mine, suflă Alexandra. O să-ţi lingă obrazul ca un câine. N-o să-ţi displacă şi acum, lasă-mă...

Alexandra se strecură cu graţie în haina ei de panteră, chiar în momentul în care Milton Brabeck se ivi nelinişţit.

— Plecaţi?

— Nu, nu, zise Malko. Mă uit puţin primprejur.

Malko înţelese că n-o putea reţine pe Alexandra. Urcă cu ea pe trotuar. Încă o dată C.I.A. îi rupea o bucată din viaţa personală.

— Te duci la hotel? întrebă el.

Ea îl fulgeră cu privirea, nebună de furie.

— Da, dar jur că, dacă găsesc un bărbat bine în holul hotelului, o să-l iau cu mine în cameră.

Urcă apoi, fără să-l sărute, într-un taxi pe care-l chemase portarul. Malko privi maşina întorcând în Berkley Square, cu inima strânsă. Când va avea oare linişte?

Rămase câteva secunde pe trotuar, enervat şi furios, cu imensa dorinţă de a-l lăsa baltă pe Nicolas Silverman şi problemele lui pentru a se duce să facă dragoste cu Alexandra.

Dar conştiinţa profesională fu mai tare. Plăcuţa din aramă pe care scria „Clermont Club” ce ocupa parterul şi primul etaj al imobilului, îi atrase atenţia. Poate, un mic joc la ruletă i-ar mai schimba ideile. Pentru moment, cel puţin, Silverman era bine păzit. Smokingul şi alura sa îl impresionară favorabil pe portar; îşi găsi loc la masa de ruletă chiar în faţă. Scoţând o sută de lire din buzunar, le aruncă crupierului, luă jetoanele şi miză pe şapte. Crupierul – o tânără în rochie lungă albastră, împinse jetoanele cu un surâs comercial. Bila se întoarse, sări, căzu pe cifra patru, apoi pe douăzeci şi rămase imobilă pe şapte. Malko simţi o senzaţie ca o furnicătură plăcută în piept. Crupierul împinse în faţa lui trei fise de o mie de lire şi şase de o sută. O mică avere[13].

— Norocos la joc…

Un braţ se strecură sub al lui, o mireasmă de parfum îi gâdilă nările şi se găsi deodată în faţa ochilor gălbui ai Pamelei Rice care-şi sprijinise deja şoldul de al lui. Aproape brutal, ea întrebă:

— Sunteţi prost dispus?

— De ce? întrebă Malko jenat şi agasat.

— Pentru că logodnica a plecat trântindu-vă uşa în nas… Păreţi tulburat. Nu trebuia să fie geloasă pe Zina. Eu, când nu am chef. Îl las pe Nicolas să iasă cu ea. Se pare că termină în cinci minute… Pamela râse ciudat, din gât. Ar trebui să-mi dea şi mie reţeta pentru zilele în care sunt prea comodă…

Râse apoi în hohote, un râs sănătos şi sălbatic totodată.

Unde era faimoasa rezervă britanică…

Malko preferă să schimbe discuţia.

— Aţi venit să jucaţi?

— Nu, mă plictiseam. Nicolas nu ştie să danseze şi, de fapt, ne-am certat.

— De ce? întrebă Malko punând o sută de lire pe şapte.

— Oh, mereu aceeaşi problemă. Nu se gândeşte decât la. Un singur lucru… Sunt bucuroasă că v-am găsit aici, zise ea deodată. Aveam chef să vorbesc cu cineva. Dumneavoastră nu semănaţi cu cei pe care îi văd alături de Nicolas, Oameni de afaceri, care nu sunt deloc nostimi, oameni cu care n-ai ce discuta mai mult de zece secunde.

— Mulţumesc, zise Malko.

Tocmai ieşi zero. Malko puse o fisă de cinci sute de lire pe şapte, ceea ce era o nebunie. Nu-şi permitea să joace atât de scump. Agăţată încă de braţul lui, Pamela zise fără să privească:

[13] *Aproximativ 3.600.000 franci vechi.*

— Există ceva care mă face să visez. Îmi place felul dumneavoastră de a merge, de a privi o femeie. Nu aş spune că sunteţi cu adevărat civilizat, dar aveţi stil. Este un amestec atrăgător pentru o femeie.

Deodată tăcu. Bila ateriză pe cifra treisprezece.

— Aţi pierdut, zise ea aproape cu bucurie.

Îi întâlni privirea. După fixitate şi strălucire Malko îşi dădu seama că băuse mult. Pamela întinse mâna.

— Daţi-mi o fisă. Am chef să joc. O aruncă pe zero şi Malko o puse pe a sa pe cifra şapte.

Ieşi treizeci şi doi. Jucară din nou. În zece minute, Malko rămase fără nimic. Pamela râse, lăsându-şi capul pe umărul lui.

— Veţi fi foarte fericit în dragoste în seara asta! V-am spus, că Nicolas a avut dreptate s-o invite pe Zina. Haideţi, veniţi, dacă nu, Nicolas o să creadă că sunteţi pe cale să mă violaţi în picioare lângă zid.

Îi lăsă braţul şi se îndreptă spre uşă. Malko o urmă, furios şi frustrat. Fără ea, ar fi avut poate înţelepciunea să păstreze câteva fise pentru a-şi repara instalaţiile castelului.

*

* *

Nicolas Silverman clipea în spatele ochelarilor ca o bufniţă orbită de lumină. Se ridică s-o întâmpine pe Pamela cu un surâs, ce semăna mai mult cu o strâmbătură.

— Ai chef să mai rămâi? întrebă el.

— Da, făcu Pamela cu o voce hotărâtă. Comandă şampanie, asta s-a încălzit.

Nicolas Silverman nu avea, în mod vizibil, decât o idee: s-o conducă pe Pamela acasă. Dar nu protestă: Annabel’s era un loc plin întotdeauna, în ciuda orei tardive. Malko schimbă o privire cu Chris Jones care stătea cocoţat la bar. „Gorila” păru uşurat că-l vede: La masa vecină „bufonul” dansa singur pocnind din degete, căutând să atragă atenţia celor două femei. Zina era în acelaşi loc, plină de aceeaşi langoare. Pamela se ridică pentru a merge la toaletă. Puţin mai târziu Nicolas se aplecă spre Malko.

— Unde aţi fost?

După intonaţia vocii, Malko se gândi că Nicolas nu prea avea încredere în drăgălaşa sa logodnică.

— La Clermont, zise Malko. Am întâlnit-o acolo pe Miss Rice.

Tocmai în acelaşi moment Pamela se întorcea şi auzi sfârşitul conversaţiei.

— Credeam că nu-ţi place să joci, se miră Nicolas.

Pamela Rice întinse bricheta lui Malko pentru a-i aprinde ţigara.

— Câteodată îmi place, zise ea.

Nu preciză, însă, dacă era vorba despre foc.

*

* *

Malko îşi înfrână dorinţa irezistibilă de a-i altoi Pamelei câteva palme: aceasta se agăţase cu îndârjire de scaunul lui, ca o cochilie de stâncă.

A patra sticlă mare de Dom Perignon tocmai se golise. Nicolas şi Pamela băuseră ca nişte sugative. Malko mai cu măsură. Simţea înţepături în ochi, iar situaţia îl exaspera. N-ar fi putut duce felul ăsta de viaţă stupidă până când Nicolas Silverman ar fi plecat la Moscova. Era furios din cauza incidentului cu Alexandra. Şoldul elastic al Zinei se sprijinea de al lui fără nici un echivoc. Simţea privirea ironică a Pamelei asupra sa şi asta îl enerva. Tânăra îşi scosese pantofii, îşi îndoise picioarele sub ea şi flirta pe faţă cu Nicolas. Acesta îi ridicase fusta de catifea neagră mult deasupra genunchiului descoperindu-i coapsele până la jartiera de culoare fucsia.

Bărbatul brun de la masa vecină uită să mai facă pe bufonul. Cât despre Nicolas Silverman, nu mai avea nici un chef de plecare. Din fericire, absenţa aproape totală a luminii permitea destul de multă libertate în gesturi. Stâlpii din metal şlefuit nu puteau să reflecte suficient lumina lămpilor verzi puse pe mese şi nu se distingeau decât chipurile şi siluetele imprecise ale oamenilor. Pamela îşi ridică mâna de pe genunchii lui Nicolas, numai pentru a-şi aprinde o ţigară. Un ospătar, în haină albă, construit ca un jucător de rugby, chel ca o minge de biliard, răsări din penumbră pentru a goli scrumierele, dar păru că nu observă ţigara neaprinsă pe care Pamela o ţinea în vârful. Degetelor. Şocat de această atitudine lipsită de respect, Malko se întinse peste masă pentru a-i oferi bricheta Pamelei. Era foarte obosit. La celălalt capăt al sălii, Chris Jones se agăţă practic de bar să nu cadă. Gorila nu era un obişnuit al discotecilor şi nu îndrăznea să ceară un pahar cu lapte. Nicolas Silverman întinse la rândul său mâna spre pachetul de ţigări şi luă una. De data asta. Ospătarul chel care rămăsese în picioare lângă un stâlp de metal ce despărţea separeurile, se apropie şi se aplecă de deasupra sticlei de Dom Perignon, cu o brichetă în mână.

— Nu aveţi chef să dansaţi?

Zina aplecă capul spre Malko cu o privire de îndrăgostită, jilavă, de supunere anticipată.

Malko, plictisit să asiste la exhibiţia Pamelei se pregătea să spună „da”, când simţi deodată un junghi brutal în stomac. Aplecându-se. Ospătarul se expuse luminii verzi ce venea de la lampa de pe masă. Malko fu frapat de sprâncenele negre foarte groase, de nasul coroiat şi gros ale ospătarului. Nicolas Silverman, fără să-şi retragă mâna de pe piciorul Pamelei, întinse faţa spre ospătarul care într-o manieră respectuoasă, aplecat spre Nicolas cu o mână la spate, ţinea cu cealaltă mână bricheta. Timp de o fracţiune de secundă, creierul lui Malko lucră ca un calculator, adunând elemente separate: o faţă care îi amintea ceva, impoliteţea precedentă a ospătarului faţă de Pamela, mâna sa crispată ţinută la spate, muşchii maxilarului contractaţi. Deodată, împingând-o pe Zina. Malko se ridică:

— Nicolas, atenţie!

Americanul, surprins, întoarse capul spre el. Strigătul lui Malko nu se auzi dincolo de masă, înecat în muzică. Cu un salt puternic sări spre ospătarul în haină albă. Din cauza mesei, nu putu decât să-l lovească făcându-l să-şi piardă echilibrul. Ospătarul căzu pe spate, încercând să se agate de faţa de masă, dar se întinse cât era de lung între două mese. Clienţii de la cealaltă masă priveau scena cu gura căscată.

Mirarea lor se transformă în uimire când îl văzură pe Malko sărind pe masă şi de acolo aruncându-se peste ospătarul care încerca din greu să se ridice. Acesta nu lăsă din mână bricheta; trăsăturile crispate de furie semănau cu desenul dintr-o gravură chinezească, cu sprâncenele-i enorme şi craniul său pleşuv.

— Malko! strigă Pamela.

Malko tocmai prinsese pumnul ospătarului în mâinile sale şi încerca să-l facă să dea drumul brichetei din mână. Malko urlă.

— Chris!

Întorcând privirea spre bar, îşi dădu seama că gorila dispăruse. O serie de slow-uri tocmai se termina şi un val de dansatori se întorceau de pe ring, ascunzând celor patru ruşi ai K.G.B.-ului, încăierarea din salon. Pentru un moment, Malko nu putu conta decât pe el. Reuşind să se ridice în picioare, ospătarul îi dădu o lovitură violentă lui Malko atingându-i maxilarul. O femeie scoase un ţipăt ascuţit iar beţivanul care până atunci făcuse pe „bufonul” la masa vecină, încântat că găsise o ocazie să se facă remarcat, sări să-i despartă pe cei doi bărbaţi.

— Ajutaţi-mă, strigă Malko care continua să-i sucească mâna ospătarului fără să reuşească să-i smulgă bricheta.

Pistolul, prins la centura smokingului, îi era inutil. „Bufonul” încercă mai întâi să-i despartă, interpelându-l pe Malko.

— Liniştiţi-vă! Nu-i prea grav.

Cum Malko nu-i răspundea, sări cu mult curaj asupra adversarului. Încercând să-l ţină de spate. Dar ospătarul era mult prea solid, jar tânărul nu reuşea decât să ţopăie grotesc în spatele lui. Îi dădu drumul, îl înconjură şi încercă să-l lovească cu pumnul. Nu-i atinse decât umărul şi o lovitură de cot a ospătarului îl îndoi de durere. Cum încerca totuşi destul de curajos să revină asupra acestuia, mâna ospătarului cu bricheta îl lovi în plin obraz: tânărul se dădu înapoi, prăbuşindu-se pe scaun.

Nicolas Silverman urmărea bătaia cu ochii rotunzi de uimire, întrebându-se dacă Malko nu înnebunise subit. Zărind vag scandalul din colţul său, şeful de sală veni în fugă. Malko înţelese că adversarul său putea să profite de toată învălmăşeala creată. Prinse cu mâna dreaptă sticla mare de Dom Perignon şi o smulse din frapieră. Cu mâna stângă îi prinse mâna ospătarului şi o reţinu pe masă câteva secunde, imobilizând-o. Cu o brutalitate cumplită îl lovi cu sticla, spărgând paharele, răsturnând frapiera, udându-i pe Zina, Nicolas şi Pamela. Sticla îi zdrobi degetele de masă, fără să se spargă, măcar. Ospătarul scoase un urlet de durere, urmat de altele asemănătoare. Malko lăsă sticla. Strâmbându-se de durere, ospătarul se clătină ţinându-şi mâna dreaptă în cea stângă. Bricheta dispăruse. Cu o lovitură de cot, îl respinse pe Malko. Acesta băgă mâna în centură, smulgând pistolul „Hi-Standard”. Celălalt văzu gestul. Prinse sticla şi o aruncă înspre Malko. Malko se eschivă şi sticla lovi cu putere panoul lăcuit de deasupra separeului. Făcând un zgomot care acoperi muzica formaţiei Pink Floyd. Lovind masa vecină, ospătarul îşi schimbă direcţia şi plecă în fugă printre mese, îndreptându-se spre fundul salonului.

— Stai! strigă Malko cu pistolul îndreptat spre el.

Din cauza mulţimii nu putea să tragă. Dar de data asta, cei doi ruşi aşezaţi în centrul salonului îşi dădură seama că se întâmplase ceva neobişnuit. Dintr-o mişcare, se ridicară pentru a tăia calea fugarului. Unul dintre ei se întoarse şi strigă ceva celorlalţi doi colegi aşezaţi în separeu în interiorul ringului.

Şeful de sală care veni în ajutor se opri brusc văzând pistolul. Nu-i venea să creadă ochilor.

*

* *

Chris Jones era pe cale să se cocoaţe pe taburetul său, uimit încă de dotarea toaletelor de la Annabel’s unde găsise şi) telex, când îl zări pe Malko urmărind o siluetă care fugea. Într-o fracţiune de secundă americanul întră în acţiune. Cu mâna stângă, mătură din cale o doamnă în rochie lungă care îi bloca calea. Cotul său drept tăie aproape în două un individ care nu se grăbea să-i facă loc. Şi se precipită în penumbră învârtind deasupra capului pistolul „Mafia Special” scos de sub haină.

Tocmai în momentul în care fugarul ajungea lângă grupul de ruşi, avu loc o încăierare foarte, scurtă şi violentă. Deodată ospătarul prinse un rus de spate, îl ridică rotindu-l pentru a se apăra de Malko şi Chris.

Oamenii din salon continuau să danseze; numai la mesele apropiate de scandal realizau că se întâmplă ceva neobişnuit. Muzica acoperea strigătele, iar din cauza penumbrei nu se distingeau mişcările.

Chris se opri în mijlocul salonului, ridică arma şi strigă cât putu de tare.

— Stai!

Ieşirea era în spatele lui; era perfect liniştit, dar ospătarul se dădu înapoi în direcţia opusă, ţinându-l lipit de el pe rus.

Ceilalţi doi ruşi, împiedicaţi de dansatorii din ring, nu putuseră ieşi încă. Al patrulea, îndoit de o lovitură încerca din răsputeri să-şi revină.

Deodată Chris zări un panou luminos în fundul salonului: Exit. Era ieşirea de serviciu, chiar acolo unde se îndrepta fugarul. Chris făcu o săritură înainte. Când nu mai erau decât trei metri până la el, ospătarul îl proiectă pe rusul luat ostatic spre Chris Jones. Înghesuit, gorila apăsă pe trăgaci. Explozia asurzitoare a pistolului făcu să se cutremure zidurile. Rusul părea că s-a izbit de un zid invizibil. Cu umărul pe jumătate smuls, căzu pe spate cu faţa deformată de durere.

— *My goodness*! făcu Chris Jones.

Uitând de fugar, îngenunche alături de rus. Pata de sânge se mărea tot mai mult învârtea de sus a hainei; deveni livid. Malko ţâşni cu pistolul în mână, vrând să-l urmărească pe fugarul în haină albă.

În sfârşit, disc-jockey-ul opri muzica. Oamenii se ridicau din toate părţile, isterici sau terorizaţi. Un gentleman foarte demn,

care făcuse războiul strigă cât îl ţinea pieptul.

— Cineva trebuie să cheme poliţia!

Cu furia în suflet, Malko zări vag silueta albă a fugarului dispărând pe uşa de serviciu. Acum sosea toată lumea: Milton, şeful de sală, ceilalţi ruşi. Al patrulea era aplecat asupra colegului său. Malko îşi băgă pistolul la loc şi-l prinse pe şeful de sală:

— Repede, chemaţi o ambulanţă. Este un accident.

Un grup mic, temător şi tăcut se formase în jurul lui Chris Jones care ţinea pistolul în mână. Unele cupluri rămăseseră aşezate, altele se îndreptau spre ieşire. În fond nimeni nu ştia exact ce se întâmplase.

Directorul, un bărbat rotunjor, de vreo cincizeci de ani, cu tenul uşor cuperozat, se ivi, în sfârşit, în faţa rusului. Era îngrozit. Buzele i se mişcau fără a putea spune ceva. Îl văzu pe Chris Jones şi păli, dându-se înapoi.

Malko îl prinse la timp. Celălalt avu un gest de recul.

— Nu… nu trageţi. Eu…

— Nu suntem bandiţi, zise Malko.

Era greu de înţeles. Era primul contact al directorului cu un pistol „Mafia Special”. Din fericire, Nicolas Silverman apăru. Directorul se repezi spre el.

— Domnule Silverman, ce se întâmplă? Îi cunoaşteţi pe oamenii aceştia?

Texanul era aproape la fel de îngrozit ca şi el.

— Da, da, zise el, dar nu ştiu prea bine ce s-a întâmplat. Sunt toţi însărcinaţi cu protecţia mea.

— Cu protecţia dumneavoastră? bâigui directorul. Eu…

Malko îl luă de braţ.

— Haideţi în biroul dumneavoastră, trebuie să telefonaţi la poliţie.

Îl târî cu el, strigând la Milton Brabeck:

— Ocupaţi-vă de ambulanţă şi spuneţi-i lui Chris să nu-l slăbească nici o clipă din ochi pe domnul Silverman.

Biroul directorului se afla la intrare, alături de vestiar. Malko formă repede 999 şi ceru operatorului de la Scotland Yard să trimită o maşină pentru focurile de armă trase la Annabel’s. Operatorul fu atât de mirat încât trebui să i se repete de trei ori… Abia lăsă receptorul jos că cineva bătu la uşă. Un şef de sală înspăimântat spuse:

— Sir, unuia dintre clienţi îi este foarte rău.

Asta mai lipsea.

— Duceţi-l în „lounge” ordonă directorul, vin îndată.

Se repezi afară din birou, uitând de Malko. Îndată ce rămase singur, Malko formă numărul personal de telefon al lui Sir Maurice Bradley. Era trecut puţin de ora unu noaptea.

*

* *

În locul în care căzuse rusul, nu mai era decât o pată mare de sânge ce se confunda, aproape, cu desenele roşii ale mochetei.

Fără atmosferă muzicală, Annabel’s nu era prea vesel. Mai mulţi ofiţeri în uniforme şi doi în civil se grupaseră în jurul barului împreună cu ruşii şi Chris Jones. Câţiva dintre clienţi plecaseră, alţii aşteptau cu privirea în gol, ţinându-şi partenerele de mână, fascinaţi de brutalitatea incidentului.

Discret, ospătarii începuseră să servească gratuit. Unul dintre civili se îndreptă spre Malko, care îl arătă pe director şi apoi se prezentă.

— Locotenent Graham, de la C.I.D. Sunteţi dl. Linge?

— Exact, zise Malko.

Poliţistul îl examină câteva secunde, ca şi cum ar fi trebuit să-i reţină chipul, apoi spuse cu voce şoptită:

— Tocmai am primit instrucţiuni în ceea ce priveşte acest accident. Dl. Jones ne va însoţi pentru a da o declaraţie şi apoi va fi liber.

Sir Bradley acţionase repede. Malko avu timp să-l sune pe Pat Davis. Poliţistul C.I.D. privea centura smockingului, în cele din urmă se mulţumi numai să întrebe:

— Aţi putut recunoaşte persoana care a fugit?

— Deloc, răspunse Malko.

Celălalt dădu din cap.

— Foarte bine, Sir, mai avem şi alte întrebări să vă punem. O să vă contactăm.

Malko se îndreptă către masă. Nicolas Silverman tocmai începea o ţigară Rothmans, încadrat de cele două femei cu feţele trase şi al căror machiaj începea să se întindă.

Texanul îl fixă pe Malko.

— Pentru Dumnezeu, îmi puteţi spune ce s-a întâmplat?

— Bărbatul care v-a oferit un foc era Leonid Volodia, anunţă Malko. Nu l-am recunoscut imediat, pentru că în fotografia pe care am văzut-o avea încă păr. Am motive serioase să cred că nu dorea să vă ofere un foc pentru ţigară…

— Dumnezeule! Sunteţi sigur?

Malko se întoarse la bar. Poliţiştii tocmai ieşeau însoţiţi de ruşi, de Chris Jones şi Milton Brabeck.

— Aş vrea să găsesc bricheta pe care o ţinea în mână. Trebuie să fi căzut pe jos. Dacă o găsiţi, arătaţi-mi-o. Dar să n-o atingeţi.

Toţi trei se aşezară docil în genunchi căutând bricheta. Malko examină mocheta întunecată din jurul mesei. Măcar de n-ar fi luat-o cineva. Deodată, Zina scoase un strigăt.

— Am găsit-o!

Era în patru labe sub masă. Malko se apropie repede:

— Unde este?

— Aici.

Malko o îndepărtă pe libaneză şi examină bricheta. Era aşezată pe o parte, cu deschizătura flăcării în faţa lui. O prinse între două degete şi o ridică încetişor. Dacă era ceea ce credea el, nu era periculos dacă o manevra cu multă atenţie. Era imposibil de a fi examinată foarte bine în penumbră. Încetişor, o închise şi o strecură cu precauţie în buzunarul smockingului.

— Să plecăm, zise el.

Nicolas Silverman se ridică ca un automat.

— Dar, spuneţi-mi cum aţi remarcat totuşi ceva neobişnuit?

Trăgându-l spre ieşire, Malko îi explică:

— Cu câteva secunde înaintea dumneavoastră, Miss Rice a luat o ţigară... Or, acest ospătar care se găsea la un metru de ea nici nu s-a mişcat din loc pentru a-i oferi un foc. Dar, îndată ce dumneavoastră aţi pus mâna pe pachetul de ţigări, s-a repezit la dumneavoastră. L-am observat; era crispat, tensionat, nu ca un ospătar obişnuit cu aceste gesturi banale, ci, ca cineva care are de efectuat o sarcină periculoasă... şi brusc l-am recunoscut pe Volodia.

— Este incredibil, murmură texanul. Nu mi-am dat seama de nimic.

Pamela Rice şi Zina păreau încremenite, fără voce, mergând ca nişte automate. Fără viaţă. Îşi făcură loc spre ieşire.

Trecând prin faţa celui de al doilea bar, Malko se opri deodată, consternat. Pe divanul pe care cu o oră înainte un cuplu flirta, era întins un bărbat căruia îi fusese scoasă haina şi dezlegată cravata de la gât. Un mic grup se agita în jurul lui, iar o femeie plângea în hohote. Era tânărul brun, „bufonul”, vecinul lor din timpul serii.

Malko îi dădu la o parte pe gură-cască şi se apropie. Bărbatul avea gura deschisă şi obrazul vineţiu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— A avut o criză cardiacă, murmură un bărbat alături de el.

Malko examină mortul cu atenţie. Mâinile strânse, ochii umflaţi, trăsăturile crispate. Se aplecă peste faţa mortului şi remarcă imediat un punct mic, roşu pe obrazul drept. Aplecându-se mai mult, inspiră un miros slab de migdale amare Se îndepărtă deîndată şi-l ajunse pe Nicolas Silverman care-l aştepta pe culoar. Malko îl luă de braţ şi-l întoarse pentru a vedea mortul.

— Priviţi bărbatul acela întins. Când noi ne băteam, el a vrut să ne despartă. Sunt sigur că a fost lovit de un proiectil lansat din bricheta pe care o am în buzunar.

— Dar din ce cauză a murit? întrebă texanul cu o voce nesigură.

Malko simţea încă în nări mirosul de migdale amare.

— După părerea mea, a fost otrăvit cu acid cianhidric, spuse el.

Nicolas Silverman privi ţintă mortul, cu un aer absent.

Zina se agăţă de braţul lui. Cu un aer îngrozit. Texanul căută privirea lui Malko.

— Credeţi că este unul din lucrurile fabricate de acest Theodore Ward?

— Sunt sigur de asta, zise Malko.

Pupilele negre ale Zinei erau dilatate de groază. Îl trase pe Nicolas.

— Vino! spuse ea.

Capitolul VII

Ajunşi în zona Park Lane, Malko conducea liniştit.

Pusese pistolul pe bancheta între el şi Zina – se simţea neliniştit având în buzunar aceasta brichetă specială. Căută să se destindă, spunându-şi că nimic periculos nu i se mai putea întâmpla lui Silverman, cel puţin, în acele momente imediate.

Probabil, adversarii săi se bucurau deja, de succesul tentativei lor. De acum înainte, se gândi el, va explora pista sugerată de Sir Maurice Bradley.

Nicolas, epuizat, aţipise în spate ţinând mâna Pamelei. Aceasta dimpotrivă, se trezea pe măsură ce timpul trecea.

Când Rolls-ul bordo opri în Halkin Street Malko coborî primul, examinând împrejurimile înainte de a-l lăsa pe texan să iasă din maşină.

Într-o singură oră, Nicolas Silverman părea mai îmbătrânit cu zece ani.

Pamela îl prinse de braţ şi spuse cu vocea apăsată a femeii care a băut prea mult:

— Haideţi să sărbătorim!

Malko îşi dădu seama că Zina venea în urma lor. Krisantem aştepta în spatele uşii. Malko îl prevenise; era îngrijorat dar pregătit pentru orice.

— Am verificat totul, Alteţă, zise el. Casa este „safe”[14].

Ajuns în living, Nicolas Silverman îşi scoase haina de catifea şi cravata şi se prăbuşi pe o canapea largă model. „King-bad”. Malko merse la bar îşi turnă o vodcă pe care o bău pe nerăsuflate. Alcoolul rece îi biciui sângele şi instantaneu se simţi mai bine.

Luă pistolul şi îl puse pe măsuţa de serviciu. Se simţea îngrozitor când era înarmat ca un tâlhar. Vocea răguşită a Donnei Summer ţâşni din difuzoare. Pamela Rice îşi revenise.

— Mi-e sete, spuse ea.

Nicolas deschise un ochi. Se clătină pe picioare până la bar, de unde se întoarse cu o sticlă de Dom Perignon. Părea că şampania curgea de la chiuvetă, acasă la Nicolas.

În trecere, îşi turnă o vodcă mare cât să adormi un bou, pe care o înghiţi dintr-odată. Dopul sticlei sări şi Malko luă cu

[14] *Sigură.*

plăcere o cupă de şampanie rece, apoi o umplu din nou. Avea tot dreptul să se destindă chiar dacă nu era decât un moment de linişte între două furtuni…

În plus, atmosfera începea să se electrizeze. Toată lumea vorbea tare, râdea fără măsură. Cum Zina începu să se fâţâie în ritmul muzicii, Pamela îi aruncă suav:

— Dacă ne-ai face un dans din buric…

Libaneza pufni, fără să fie supărată.

— Ar trebui o muzică specială.

— Cred că Nicolas are astfel de muzică, făcu Pamela.

Se ridică, scotoci printre discuri şi scoase triumfal unul. Pe care-l puse în aparat. Treizeci de secunde mai târziu, era o atmosferă ca într-un cartier din Mecca. Tamburine, sunete de flaut, toate urlau de zguduiau pereţii. Nicolas schiţă un gest de protest.

Pamela îi zise:

— Ce importanţă are, toţi vecinii sunt arabi! Hai Zina!

Zina începu să se mişte, apoi se opri imediat.

— Nu pot să dansez cu fusta pe mine.

— Ei bine, scoate-o, sugeră Pamela, cu o licărire ambiguă în ochii săi gălbui.

Libaneza ezită. Pamela se apropie brusc şi-i desfăcu ea însăşi fermoarul fustei despicate. Nicolas se trezise total. Fusta căzu pe covor. Zina avea picioare lungi, pline, puse în valoare de pantofi cu tocuri înalte şi ascuţite. Ciorapii urcau până aproape de încheietura piciorului, prinşi cu jartiere negre.

Începu să se onduleze în ritmul muzicii de tamburine, ca şi cum şoldurile erau puse pe rotile. Se ondula, îşi legăna şoldurile, îşi împingea abdomenul în faţă mimând orgasmul.

Ameţită de alcool, Pamela se întinse pe divan, lângă Nicolas, ducându-i acestuia un pahar de vodcă şi începură amândoi să bată din palme, încurajând-o pe Zina.

Din fericire, zidurile erau groase. Încetul cu încetul, chipul bărbatului otrăvit se estompă în memoria lui Malko. Avea întotdeauna aceeaşi reacţie când vedea moartea cu ochii; simţea o poftă bruscă şi violentă de viaţă. Atmosfera era încărcată de electricitate. Discul se opri brusc. Zina veni şi se prăbuşi pe mochetă alături de fotoliul în care stătea Malko. Pamela puse din nou discul cu Donna Summer şi, în trecere, micşoră lumina lămpilor, ceea ce făcu o atmosferă de semiobscuritate ca la Annabel’s.

Malko închise ochii. Se simţea ameţit. Totul i se părea stupid.

Texanul în pericol de moarte, ambianţa asta nesănătoasă, femeia din faţa lui care făcea un joc ciudat.

Ce făcea Zina în infernul ăsta?

Libaneza se apropie în linişte şi-şi puse capul pe genunchii lui Malko.

Îşi puse gura cărnoasă pe coapsa lui Malko şi prin stofa fină a costumului, Malko simţi căldura şi suflul respiraţiei ei. Nu se mai mişca; apoi buzele ei începură o amplă mişcare de supt, ca şi cum i-ar fi aspirat pielea.

Aşezată în genunchi pe mochetă, Zina părea să se simtă total în largul ei.

Malko realiză brusc că nimeni nu mai scosese un cuvânt de la sfârşitul dansului din buric.

Aruncă o privire în direcţia canapelei. Pamela şi Nicolas erau lungiţi unul lângă altul şi penumbra încăperii îl împiedică pe Malko să vadă activitatea celor doi.

*

* *

Muzica se oprise de mult timp. Nici un zgomot nu venea din zona divanului. Malko tresări. Gura Zinei se deplasa pe ţesătura fină de alpaca cu încetineala unui melc, urcând de-a lungul coapsei. Înainta atingând o zonă atât de sensibilă încât lui Malko îi veni să urle. Zina se amuză câteva minute să-şi plimbe gura pe el, umezindu-i uşor costumul cu răsuflarea-i caldă. Îl cuprinse o stare de plăcere insuportabilă.

Apoi, gura urcă puţin, până aproape de centură, buzele se depărtară pentru a prinde cu dinţii partea de sus a fermoarului, ţinându-l între incisivi, Zina înclină încetişor capul în jos, apoi cu dinţii trase fermoarul. Se opri o clipă, apoi dintr-odată îl înghiţi pe Malko umplându-şi gura până-n fundul gâtului, cu o violenţă care contrastă cu lentoarea precedentă. Malko avu o tresărire, gândindu-se la Pamela şi Nicolas. Era îngrozit să se dea în spectacol. Dar, i-ar fi trebuit un suflet de piatră să se smulgă din această teacă de catifea, din care dantura părea că lipseşte total.

Capul Zinei urca şi cobora încetişor, în ritmul propriu. Deodată, o siluetă trecu prin penumbră. Pamela se ducea către bar. Lui Malko i se păru că nu mai avea pe ea fusta lungă din catifea. Se simţi jenat de situaţia în care se găsea. Vru s-o împingă pe Zina care de îndată începu să-şi folosească dinţii…

Pamela se lungi din nou pe canapea. Malko se destinse iar

Zina îşi văzu nestingherită de treabă. Acceleră puţin dar sigur. Malko îşi muşcă buzele pentru a nu striga în momentul în care juisă în gura dulce a Zinei.

Peste câteva minute, Zina se ridică şi vorbi pentru prima oară:

— Trebuie să plec acum, mâine dimineaţă am un curs, foarte devreme. Stai liniştit aici. Voi lua un taxi.

Sfârşit de plăcere, văzu cum Zina îşi trage fusta, îşi puse geanta pe umăr, îi strecură o carte de vizită în buzunar şi se pregăti de plecare.

— Sunt acasă, aproape în fiecare dimineaţă.

Îl sărută uşor şi ieşi din living luându-şi pălăria în trecere.

Malko. Liniştit, începu să se gândească. Abia aştepta ziua să poată examina bricheta. Pentru un moment rămase într-o stare de reverie. Nu se mai auzea zgomot venind de pe canapea. Probabil că Pamela şi texanul adormiseră.

Brusc i se făcu sete. Se smulse din fotoliu. Trebuia să treacă de-a lungul canapelei pentru a ajunge la bar. În penumbră îl zări pe Nicolas, întins pe spate, sforăind uşor. Nu se dezbrăcase, probabil că vodca îl adormise dintr-odată.

Pamela era lungită, alături de el. Îmbrăcată numai cu bluza, ciorapii şi pantofii.

Malko se strecură încetişor pe lângă divan, când o mână îl prinse de picior. Avu un mic şoc ca şi cum ar fi văzut o fantomă – dar nu era decât Pamela. Stând într-un cot, ea îl privea intens, era complet trează. Îl trase mai cu forţă, obligându-l să se aşeze alături de ea.

Nicolas mormăi în somn şi se întoarse pe partea cealaltă, stând cu spatele la cei doi. Malko preferă să nu se gândească la ceea ce bănuia că ar fi dorit Pamela. Erau şi aşa destule probleme… încercă să se desprindă, dar ea îl ţinea strâns, li lăsă liberă încheietura mâinii, dar îl prinse de gât obligându-l să se lungească alături de ea. Îşi uni gura cu a lui într-un sărut lung – folosindu-şi forţa trupului – îl ţinu strâns.

Malko auzea scârţâitul ciorapilor presaţi de hainele lui şi îşi zise că Nicolas ar fi putut să se trezească în orice moment, dar Pamela acţiona ca şi cum ar fi fost singuri.

Cu mâna stângă, îi desfăcu cureaua şi cu un gest precis, îi băgă mâna în deschizătura pantalonilor cu o totală lipsă de pudoare. În acelaşi timp, Nicolas se mişcă, întorcându-se pe canapea.

Pamela reacţionă cu rapiditatea unui şarpe. Răsucindu-se se aruncă în braţele lui Nicolas care adormi pe dată cu un mormăit

de satisfacţie.

Dar mâna stângă a Pamelei nu-l lăsă pe Malko. Rămase răsucită câteva clipe apoi reuşi să se strecoare din braţele lui Nicolas şi să rămână întinsă pe spate. Îşi îndoi genunchii şi-şi trase ciorapii. Îi eliberă mâna lui Malko dar numai pentru a-l îndrepta spre partea de sus a portjartierului.

Desprinzându-se total de Nicolas care sforăia din ce în ce mai tare se întoarse total spre Malko şi îşi lipi buzele de urechea lui.

Malko ghici mai mult decât auzi:

— *Fuck me!*

Apoi din nou se întoarse cu faţa spre texan oferindu-i lui Malko şoldurile sale cambrate şi calde. Ridică uşor un picior pentru a-l ajuta. El o prinse dintr-o singură mişcare, fiind foarte deschisă. Pamela fremătă. Tremură ca un cal enervat dar nu lăsa să-i scape nici un sunet. Uitând de orice prudenţă, Malko îi cuprinse şoldurile şi începu să facă dragoste domol. Pamela nu se mişcă, dar întreg corpul era traversat de fiori ca şi cum ar fi fost conectat la curent electric. Culcată într-o poziţie în care îşi strângea coapsele pentru a-l reţine mai bine, cambrându-se pentru a-l împinge adânc pe Malko în trupul, ei.

Deodată, Nicolas Silverman încetă să sforăie. Malko se imobiliză deîndată în pântecele care-l primise, cu creierul în fierbere. Degeaba îşi spuse că-şi risca profesia la C.I.A., că ceea ce făcea era o glumă pe care birocraţii de la Washington n-ar fi tolerat-o, nu reuşea în nici un chip să se despartă de trupul acesta plăcut la pipăit, suplu şi graţios. De altminteri Pamela, îşi crispa muşchii interni pentru a-i da de înţeles să mai rămână în corpul ei.

La dracu cu C.I.A., K.G.B. şi dezvoltarea zonei de la Marea Neagră – Trăim o singură dată. Malko se gândi la fraza lui Sir Maurice: „Spionajul este o meserie pentru gentlemani”. Şi aventura aceasta făcea parte din prerogativele seniorului, îşi zise Malko.

Dacă texanul se trezea, ar fi pierdut mult. Dacă nu se trezea, ar fi rămas cu una dintre amintirile cele mai extraordinare din viaţa sa. Îngrozit, simţi cum Pamela aluneca uşor pentru a prinde mâna americanului care căuta s-o cuprindă de gât. Nicolas continua să doarmă întors către ea. Malko observă că texanul pentru moment era imobil, aproape nu mai respira. Aşteptă până când acesta începu să respire regulat şi la primul sforăit, corpul Pamelei începu aceeaşi mişcare, fremătând imperceptibil. Umerii săi rămaseră nemişcaţi pentru a nu-i trezi pe cel ce dormea, dar

partea de jos a trupului ei trăia cu intensitate plăcerea. Deodată, picioarele sale lungi, îmbrăcate în nylon, se întinseră cu o tresărire bruscă, muşchii săi interni se contractară. Malko avu impresia că un robinet se deschidea în pântecele ei.

Inima-i bătea cu putere – fiind stăpânit de o mare emoţie. Ar fi dorit ca senzaţia de plăcere să nu se termine niciodată.

Orgasmul Pamelei se sfârşi lent, respiraţia-i deveni normală. Malko se retrase încet. Pamela se întoarse spre el. Murmurând din vârful buzelor:

— *Good night! It was wonderful. You can sleep în the bad room upstairs*[15].

Abia se ridică, că Pamela adormi pe loc; vinul, şampania, emoţiile, orgasmul – ce seară! A doua zi părea să fie mai puţin nostim.

[15] *Noapte bună. A fost minunat. Puteţi să vă duceţi să dormiţi în camera de sus.*

Capitolul VIII

Malko privi bricheta din lac negru pusă pe biroul lui Pat Davis. Un obiect absolut banal. Milton Brabeck şi şeful centrului C.I.A. la Londra îl contemplau în linişte, cu fascinaţia pe care o simţi pentru un şarpe cu otravă mortală.

— Noi fabricăm chestia asta? întrebă Milton Brabeck, cu o vocea schimbată.

Pat Davis clătină din cap afirmativ. Era imposibil să-i surprinzi expresia privirii în spatele lentilelor groase ale ochelarilor.

Malko îşi simţea capul greu. Seara de dinainte îi părea ca un vis halucinant cu ororile şi deliciile sale. Chipul mortului de la Annabel’s era dificil de legat de această brichetă, ca şi atitudinea perfect normală a Pamelei Rice atunci când se întâlniseră la mic dejun, faţă de provocarea din timpul nopţii. Şi acest Nicolas care se scuzase că dormise... Malko era convins de un lucru: după incidentul de aseară, singurul mijloc de a-l menţine pe Nicolas Silverman în viaţă era să-l supravegheze la Moscova. Cheia era Pamela Rice. În timp ce Nicolas Silverman plecă să se radă, Malko îi ceru Pamelei să se întâlnească cu el. Fără să-i spună lui Silverman. Conveniseră să treacă să-l ia de la Hilton pe la orele trei. Oricum, Malko mai avea destul de pus la punct. După această scurtă reuniune trebuia să se ocupe de Mandy Keeler.

Luă bricheta şi o examină. Trebuia privită cu lupa pentru a se putea distinge un orificiu minuscul în partea superioară laterală chiar în faţa rotiţei. Butonul care comanda ieşirea gazului declanşa în acelaşi timp şi flacăra dacă-l apăsai total.

— Cum funcţionează? întrebă Milton Brabeck.

Malko luă bricheta în mână şi îndreptă faţeta pe care se găsea orificiul spre fereastră. Apăsă total pe buton. Se auzi o şuierătură imperceptibilă. Malko închise bricheta.

— Iată, ce a făcut Volodia, ieri. Bricheta propulsează un ac de cinci milimetri graţie unui cartuş de gaz carbonic. Acul poate trece printr-un pardesiu sau o haină groasă, până la doi metri. Abia se simte, dar este impregnat cu acid cianhidric care intră în sânge, se fixează în hemoglobină, împiedicând reţinerea oxigenului.

Şeful centrului C.I.A. părea din ce în ce mai nervos.

— Daţi-mi bricheta, spuse el sec. Nu trebuie lăsată la vedere.

Băgă bricheta într-un sertar pe care-l închise cu cheia. Pentru

muzeul secret al C.I.A.-ului.

Pat Davis avea ochii încercănaţi. De când Malko îl chemase la Annabel’s în legătură cu incidentul, nu se odihnise prea mult. Malko era şi el foarte furios.

— Pat, spuse el, ar fi timpul să ne spui la ce alte surprize să ne aşteptăm.

Pat Davis, aşezat la birou. Îşi ţinea capul în mâini.

— Credeţi că n-am destule necazuri şi eu? Ambasadorul a fost convocat la Home Office. Englezii sunt nebuni de furie că americanii se plimbă înarmaţi în Londra. Fără Sir Bradley, aţi fi fost toţi luaţi de C.I.D. Au fost şi unii care au strâns din dinţi... Stau la telefon de azi dimineaţă de la şapte. Când ambasadorul o să iasă de la Home Office, o să mă facă cu ou şi cu oţet. Suspină. Şi toată lumea crede că tipul ăsta a murit de o criză cardiacă. Prefer să nu mă gândesc la ce se va întâmpla dacă se descoperă adevărul...

— Şi prietenii noştri ruşi? întrebă Malko.

— Au intrat şi ei în joc, admise Pat Davis. Dar sunt şi ei la fel de furioşi. Agentul lor este într-o stare critică. Şi ei se pricep la cianură. Este o metodă pe care au folosit-o destul de des. Voi lua masa cu Oleg Penkovski. Bănuieşte că nu i-am spus adevărul, dar nu pot să-i spun nimic.

— Bine. Dar nouă ne puteţi spune, zise Malko cu blândeţe.

— Îmi cereţi un lucru teribil, gemu americanul, îmi risc serviciul...

— Ei bine, eu nu lucrez încă pentru K.G.B., glumi Malko. Dacă vă pierdeţi postul, veţi avea pentru totdeauna o slujbă de grădinar, la castelul meu. O să vă refaceţi... şi este mai puţin periculos...

Pat Davis nici măcar nu surâse.

— Nu puteam avea cunoştinţă de tot ceea ce dispune Ward, explică el. Are o imaginaţie diabolică. Produsul cel mar periculos de care dispune este o otravă care pătrunde în piele prin simplu contact... Veninul unui şarpe care provoacă o hemoragie internă destul de lentă şi ucide în câteva zile.

— Cum se procedează? întrebă Milton Brabeck cu vocea sugrumată.

Pat Davis dădu din cap.

— Oh, în mai multe feluri. Se poate amesteca cu pasta unui pix, o linie trasată pe piele şi gata...

Americanul continuă ca şi cum voia să-şi spună of-ul.

— Mai există şi BZ-ul. Un gaz care te face paranoic pentru

totdeauna. Dar nu ştiu cum este injectat.

Apoi tăcu.

— Nu are rost să mai continui, zise Malko. Nu există decât o soluţie: să-l găsim pe Ward şi pe cei pe care el i-a echipat înainte să înceapă... sau să-l convingem pe Nicolas Silverman să ia primul avion spre Moscova...

De când făcuse cunoştinţă cu Pamela, nu se mai întreba de ce americanul rămânea la Londra, punându-şi viaţa în pericol... Tânăra englezoaică avea destul farmec pentru a-i combate instinctul de conservare. Malko se ridică.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă în acest sens; trebuie să iau masa imediat cu fermecătoarea Pamela Rice, s-o conving să închirieze o vilă în apropiere de Moscova. Am putea merge toţi să petrecem o vacanţă acolo...

— Unde este Silverman? întrebă Pat Davis.

— Se odihneşte după beţie, jucându-se cu telexul, zise Malko. Mi-a jurat că astăzi nu se va mişca din casă. Krisantem veghează asupra lui, Milton se va întoarce la el: mai este şi Ceaika plină de ruşi în Halkin Street. Mai mult de atât nu putem face. Poate numai să-l închidem într-un cufăr.

— Perfect, spuse americanul.

Cu mâna pe butonul uşii, Malko se opri.

— Apropo, spuse el, Volodia este chel. Ştiaţi?

Pat Davis se întunecă şi mai tare.

— Bineînţeles! Nu m-am mai gândit la nenorocita aia de fotografie veche. Îmi pare nespus de rău, teribil de rău.

Malko nu mai spuse nimic. Vecinul lor de la Annabel’s regreta din tot sufletul. În ascensor, îi spuse lui Milton Brabeck:

— Eu am să iau un taxi; puteţi lua Austin-ul pentru a merge în Halkin Street. Londra este un oraş fabulos; sunt taxiuri peste tot, la orice oră şi nimeni nu-ţi vorbeşte urât. Cum ieşi din Grosvenor Square, strigă după un taxi.

— La Garrick’s Club, spuse el.

Nu mai avu nevoie de precizări. Garrick’s Club este unul dintre cele mai vechi cluburi din Londra. Nu luă masa cu Pamela Rice, ci cu Sir Maurice Bradley. Şeful serviciului M.I.6 îi telefonase în timp ce o ajuta pe Alexandra să-şi facă bagajele, cerându-i să păstreze secretul asupra întâlnirii lor. Situaţia se simplifica.

*

* *

— Dragul meu prieten, începu Sir Maurice Bradley pe un ton

egal, nu te-ai mirat de tăcerea presei, cu privire la incidentul de ieri seară? Aţi putut constata că nu s-a scris nici un cuvânt în cotidianele de dimineaţă. Numai William Hickey a menţionat un scandal la Annabel's, în coloana sa din Daily Mail.

— Într-adevăr, îşi dădu seama Malko. E uimitor. Luau masa în salonul primului etaj, pentru că „Morning Room" nu deschidea decât la orele şase. Nu era nici o femeie... Erau, în schimb, mulţi oameni de teatru, scriitori.

Observaţia lui Sir Maurice Bradley era pe deplin justificată, doar nu era ucis cineva în fiecare zi în discoteca cea mai elegantă din Londra... mai ales într-o ţară unde armele de foc nu servesc decât la vânătoare, lumea nu umblă înarmată şi unde presa este veşnic trează. Sir Bradley surâse cu indulgenţă.

— Nefiind familiarizat cu obiceiurile noastre, probabil nu ştii ce înseamnă o „notă D".

Sir Bradley era încântător de politicos. Malko recunoscu cu graţie, că nu ştia ce înseamnă o „notă D".

Atmosfera de la Garrick's era potrivită mai degrabă înţelegerii decât înfruntării celor prezenţi în salon. Aici se întâlneau scriitorii celebri, iar prezenţa membrilor profesiunilor teatrale crea o atmosferă mai puţin afectată decât în alte cluburi londoniene.

Sir Bradley îşi urmă discursul pe acelaşi ton calm:

— „Nota D" este singurul mijloc de care dispune guvernul reginei pentru a suprima o informaţie din presa scrisă, vorbită sau televizată... Această notă este dată de către Comitetul Serviciilor Presei şi Televiziunii la ordinul guvernului... Este o procedură destul de delicată, căci „nota D" înseamnă o scrisoare adresată diferiţilor redactori şefi ai organelor de presă prin care sunt avertizaţi că anumite fapte sunt puse sub semnul „Official Secret Act" şi sunt considerate de către guvern un secret important precizând că publicarea lor ar fi contrară interesului naţional. Pot fi date sancţiuni legale... Bineînţeles, continuă şeful Serviciilor secrete M.I.6, această „notă D" nu are nici o forţă legală şi trebuie să ne bazăm pe buna credinţă şi înţelegere a destinatarilor... Slavă Domnului, până acum au fost puţine cazuri de nerespectare. Oricum, este întotdeauna destul de delicat pentru un înalt funcţionar să ceară o „notă D"... Un înger trecu, plin de tact şi de discreţie.

Malko îşi plecă capul spre paharul cu sherry...

Sir Bradley continuă cu o voce mai fermă:

— După telefonul de azi noapte, a trebuit să cer o „notă D". Era absolut necesar să nu las presa să-şi bage nasul în această

afacere. Numai că, adăugă el, nu doresc să încep din nou peste câteva zile. Amintiţi-vă de afacerea Profumo, care a însemnat schimbarea guvernului de atunci…

Malko îl fixă pe britanic.

— Sir Maurice, spuse el, vă mulţumesc. Din nefericire, acest incident era inevitabil. Ne-am găsit în faţa unei tentative de ucidere brutală şi sofisticată, care, vai, se poate repeta. Pentru că Leonid Volodia nu este singur…

Brusc, decise să-i spună adevărul despre Theodore Ward. Sir Bradley îl ascultă fără să-l întrerupă, zâmbind din când în când cunoscuţilor care treceau pe lângă masa lor sau contemplând portretul în ulei al lui Sir Laurence Olivier.

Când Malko termină, sir Bradley suspină:

— Americanii sunt nebuni! Era de prevăzut că se va întâmpla aşa. Nu este posibil să laşi oameni înarmaţi să se înfrunte pe teritoriul britanic.

— Înţeleg, spuse Malko. Nu am avut timp să folosesc informaţia pe care mi-aţi dat-o, dar mă voi ocupa imediat.

— Aveţi grijă şi ţineţi-mă la curent, spuse britanicul. E de la sine înţeles că dacă acţiunea dumneavoastră nu reuşeşte, vom fi obligaţi să-l declarăm pe domnul Silverman „persona non grata” pe teritoriul britanic, ceea ce, evident, ar fi chiar neplăcut. Am deja destule probleme cu irlandezii.

Malko îl observă întrebându-se de ce îi spunea lui toate astea. Sir Bradley îi adresă un surâs de scuze:

— Vă sfătuiesc să luaţi un bordeaux la peşte. Nu cred că avem vin alb prea bun… Cât despre sufleu, s-ar zice că este făcut cu ciment în comparaţie cu cel de la Maxim’s.

*

* *

Rolls-ul bordo întoarse în mica piaţă a hotelului Hilton, venind din Park Lane şi opri chiar în faţa hotelului. Malko observă că geamurile din spate erau total opace. Era imposibil să distingi dacă era cineva înăuntrul maşinii sau nu. Înaintă spre maşină; şoferul coborî imediat şi-i deschise portiera.

Pamela Rice, singură pe bancheta din spate, era pe cale de a se privi într-o oglindă. Foarte elegantă, într-un costum de catifea maro cu ciorapi şi pantofi asortaţi.

— Am un edem, anunţă ea cu un ton tragic. Am băut prea mult ieri.

Era efectiv, era umflată în jurul ochilor.

— Sunteţi încântătoare, zise Malko, chiar şi cu edem.

— Merg la Sothesby, anunţă tânăra. Avem timp să discutăm.

Nici nu clipi văzându-l, ca şi cum întâmplarea din seara precedentă n-ar fi fost decât o himeră.

— Să mergem la Sothesby, acceptă Malko.

Rolls-ul demară şi Pamela se aşeză mai bine pe locul său, destul de departe de Malko.

— De ce doreaţi să mă vedeţi?

Luă expresia încăpăţânată a unui copil contrariat. Îşi încrucişă picioarele lungi într-un gest senzual şi voluntar. Rolls-ul întoarse în Parliament Street, o stradă strâmtă din Mayfair şi mergea încet. Geamurile opace dădeau o impresie extraordinară de intimitate şi izolare. Pamela Rice îl observă pe Malko. Încreţindu-şi fruntea, cu o licărire ambiguă în ochii ei sălbatici. Rar întâlnise Malko o creatură de teapa asta, dar cu atâta clasă.

— Vă întâlniţi cu dl. Silverman astăzi? o întrebă el.

Din nou, Pamela luă oglinda, pipăindu-şi edemul.

— Da, curând, spuse ea. Astăzi rămâne acasă, iar seara vom cina împreună…

O altă ieşire agitată a celor doi. Malko îi înfruntă privirea.

— Pamela, zise el, trebuie să plecaţi împreună la Moscova. Este o chestiune de viaţă sau de moarte. Nu putem să-l protejăm chiar total. Aveţi o responsabilitate enormă. Dl. Silverman nu ne-a mărturisit adevăratul motiv al încăpăţânării de a rămâne la Londra, dar sunt sigur că din cauza dumneavoastră.

— Ştiu!

Vocea ei deveni neutră, plictisită. Ochii Pamelei ocoliră privirea lui Malko.

— Nu vreţi să părăsiţi Londra?

Malko auzi cu greu răspunsul.

— Nu.

— De ce?

— Nu doresc să vă spun.

Pamela se închise în ea din ce în ce mai mult. Nu mai era femeia mondenă din noaptea precedentă, arogantă şi provocatoare, ci o femeie misterioasă, sensibilă, complexă. Se aşternu un moment de linişte. Zgomotele din jur nu pătrundeau decât foarte vag. După ceea ce se petrecuse între ei, Malko nu-şi imagina că Pamela poate fi îndrăgostită de cineva.

— Există alt bărbat în viaţa dumneavoastră?

— Da, dar nu este ceea ce credeţi. Am nevoie de cineva care să mă facă să visez, înţelegeţi? Nicolas nu mă face să visez. Este

prea bun, prea simplu…

Malko profită de moment şi întrebă:

— De ce nu-l părăsiţi, în acest caz?

Pamela duse mâna la sprânceana stângă atingând-o cu insistenţă; avea expresia unui berbec gata să împungă.

— Pentru că nu ştiu ce vreau.

Tăcu; apoi luă o ţigară pe care Malko i-o aprinse. Maşina rula în New Bond Street. Aproape ajunseseră.

Malko se găsea într-un impas. Pamela Rice nu dorea să plece la Moscova, iar Nicolas Silverman nu ar fi plecat fără ea. Pentru o clipă se gândi la posibilitatea cinică de a-i spune texanului ce se petrecuse în timpul cât dormise. Nici chiar acest lucru, poate, n-ar fi schimbat părerea americanului.

— Dl. Silverman ştie despre celălalt bărbat? întrebă el.

Pamela aprobă.

— Da.

Malko îşi reţinu un suspin. Malko zări prin geam, micul imobil alb şi verde – „Sothesby's" – şi deschise portiera făcând să intre zgomotul din Old Bond Street. Se întoarse spre Pamela pentru a o ajuta să coboare; avu din nou ocazia să-i admire coapsele lungi îmbrăcate în maro până la încheieturi. Se priviră fix în ochi câteva clipe, pe trotuar.

— Ei bine, pe diseară, zise Malko.

Pamela îi întinse mâna.

— Pe diseară.

Chemă un taxi. Singura şansă care-i rămânea era să-i găsească pe Leonid Volodia şi pe Theodore Ward.

— The Bolton's, spuse el şoferului.

Traficul curgea încet. Malko încercă să facă şi ordine în idei. Alexandra plecase în Austria, mai mult decât supărată. Nu-şi dădea deloc seama cum urmau să lovească adversarii săi. Atitudinea şefului Serviciilor secrete britanice era mai mult decât amicală, dar totuşi curioasă. Malko îşi pipăi maşinal pistolul pus la curea. Avea o senzaţie ciudată, plimbându-se înarmat într-un oraş atât de liniştit ca Londra.

*

* *

Malko privi în jurul lui. Deşi nu erau decât câţiva metri până în Brompton Road, o zonă foarte animată, mica piaţă în formă de elipsă în care se afla era uimitor de calmă. La numărul 14 era o casă veche din lemn cu o grădină în paragină. Împinse poarta de

lemn. O luă pe o potecă care înconjura casa şi ajunse în faţa unei uşi deschise spre o scară veche de lemn, foarte abruptă. Încordat, se aventură pe scară. Treptele trosneau sub picioare. Pe palierul primului etaj erau două uşi. O carte de vizită simplă era agăţată pe una dintre ele. Mandy Keeler. Inima începu să-i bată cu putere. Informaţiile lui Sir Bradley erau exacte. Îşi scoase pistolul, puse un cartuş pe ţeavă şi-l strecură în buzunarul pardesiului. Leonid Volodia putea să fie de partea cealaltă a uşii. Sună. Trecu ceva timp până când uşa se deschise. Malko încercă să pară mai destins. În prag, apăru o fată înaltă, şatenă, care-l privea cu curiozitate. Avea faţa rotundă, încântătoare, gura a la Bardot, nasul cârn, ochii căprui, luminoşi. Puloverul gri din lână groasă se mula pe pieptu-i de vis, iar fusta lungă, asortată, îi acoperea în întregime picioarele.

— Miss Keeler?

— Da, eu sunt.

Fata continuă să-l privească pe Malko, cu curiozitate.

— Veniţi din partea studioului?

— Da.

Tânăra împinse uşa batantă cu un surâs luminos.

— Foarte bine. Intraţi.

Traversară o cameră mică, ocupată în întregime de o masă de biliard american, apoi ajunseră într-un living cu şemineu în care ardea focul.

Mandy Keeler se aşeză pe jos iar Malko luă loc într-un fotoliu în faţa ei.

— Sunteţi fotograf? întrebă ea, nu vă cunosc… Cum vă numiţi?

— Malko Linge.

Tânăra scutură din cap surâzând.

— Sunteţi străin…

— Da, austriac.

Fata luă un clasor mare, negru.

— Doriţi să vă uitaţi în „book”? E al meu.

Malko îl luă. Începuse bine. Sub privirea ei răsfoi book-ul. Conţinea numai fotografiile lui Mandy Keeler. Modă, publicitate, o fată superbă, cu piept îndrăzneţ, cu picioare în formă de fus; fotografii alb-negru şi color. Mai erau şi nuduri, pe o plajă, stil Playboy, dar făcute cu o oarecare decenţă.

— Astea-s făcute de Newton, preciză ea. Îi plăcea să mă fotografieze. Sunt făcute pe un iaht. În fotografie Mandy purta un pulover alb din lâna, fin, care-i mula pieptul şi un short foarte scurt care-i lungea şi mai mult picioarele cocoţate pe tocuri. În

următoarea poză, ea se dezbrăca în cabină şi îmbrăţişa un bărbat care se vedea numai din spate. Totul era de un exotism tulburător, prea adevărat parcă...

Malko ridică ochii.

— De ce, nu-i mai place?

Fata îi aruncă o privire ciudată, apoi înălţă din umeri cu un aer resemnat.

— Newton este un specialist al corpului, nu al portretelor. Aşa că...

Malko o învălui cu privirea pe tânără; sânii grei, şoldurile rotunde, abdomenul plat, picioarele lungi sub fusta lungă...

— Corpul nu vi s-a schimbat, spuse el.

Mandy Keeler schiţă o strâmbătură ciudată, între zâmbet şi rânjet. Trăsăturile i se crispară. Încet, îşi prinse fusta lungă şi o ridică.

— Nu vi s-a spus nimic, murmură ea; îmi pare foarte rău.

Fascinat şi îngrozit, Malko privi. Picioarele erau groase şi roşietice, pline de cicatrici oribile. Îi lipsea aproape tot muşchiul de la pulpa stângă... Genunchii erau aproape intacţi, în afară de un semn mare roşu. Apoi coapsele erau deformate, modelate îngrozitor. Tânăra îşi lăsă fusta să cadă cu un aer resemnat.

— Nu e stilul lui Newton, spuse ea cu calm aparent.

Lui Malko i se făcu rău; îl încercă o senzaţie de greaţă.

— Ce vi s-a întâmplat?

Mandy Keeler îşi aprinse o ţigară fără să-l privească.

— Oh, e banal. Un accident de maşină. Am avut picioarele arse până la încheieturi. Carnea mi se dezlipea precum aluatul. Am stat şase luni în spital, mi-au făcut grefe, mi-au dat morfină şi am ajuns aşa cum vedeţi. Dar mai reuşesc totuşi, să lucrez în aceeaşi profesie, folosindu-mi chipul şi mâinile. Asigurările mi-au dat bani. Credeam că vi s-au spus toate astea la studio... Nu le fac surprize celor cu care lucrează.

— Nu vin din partea studioului, mărturisi Malko.

Tânăra îl fixă cu o privire surprinsă.

— Atunci, pentru ce doriţi să mă vedeţi? Cine sunteţi?

Nu era nelinişte în vocea ei, ci mai degrabă curiozitate şi enervare. Malko îşi dădu seama că tinerei îi părea rău că îi arătase picioarele mutilate. Era pentru ea o traumă greu de suportat...

Malko se lansă în discuţie cu îndrăzneală:

— Doresc să intru în contact cu o persoană pe care dumneavoastră o cunoaşteţi. M-am gândit că aţi putea să mă

ajutaţi.

— Cine este?

— Leonid Volodia. Este aici?

— Leonid? Nu. De ce?

Malko preferă să nu intre în explicaţii confuze.

— Lucrez cu Serviciile de contraspionaj britanice şi americane, spuse el. Leonid Volodia a dispărut şi credem că este amestecat într-o conspiraţie extrem de periculoasă. Am dori să-l prevenim…

De data asta, fata îl privi cu neîncredere.

— O conspiraţie? Ce mai e şi povestea asta? De ce nu anunţaţi poliţia?

— Nu este de resortul ei, explică Malko. Puteţi să mă ajutaţi să intru în contact cu Leonid Volodia? Este foarte important.

Mandy Keeler se ridică şi-l fulgeră pe Malko cu privirea.

— Nu ştiu cine sunteţi şi nu-mi place deloc vizita asta. Nu-i nimic de spus. Leonid Volodia este prietenul meu de mult timp, dar nu ştiu unde se află acum. Nu l-am mai văzut de câtva timp. Nu ştiu ce face şi nici unde se află. Şi m-ar mira să fie amestecat într-o afacere necurată. Este un om pur dezinteresat.

Malko asculta tirada copleşit. Tânăra era îndrăgostită foc de Volodia. Era o şansă pentru ea…

— L-am văzut pe Volodia ieri seară, spuse el. A încercat să asasineze sub ochii mei o persoană pe care o păzeam şi a ucis o altă persoană în mod accidental. Dacă-l găsesc, lucrurile se mai pot aranja…

Mandy Keeler ridică din umeri cu enervare.

— Mă luaţi drept o tâmpită. Dacă Leonid ar fi comis o crimă, ar fi venit Scotland Yard-ul, nu dumneavoastră…

— Este vorba despre o afacere politică, preciză Malko. Poliţia de aici nu a fost sesizată în mod oficial. Cunoaşteţi un bărbat cu numele de Theodore Ward?

Tânăra scutură din cap.

— Nu şi nu doresc să-mi mai puneţi alte întrebări. Plecaţi! Sau chem poliţia. Crima de care vorbiţi, când s-a întâmplat?

— Ieri seara.

— Nu am văzut nimic în ziare şi le-am citit pe toate; acum am tot timpul…

— Informaţia a fost oprită de către guvern.

Mandy Keeler ridica din umeri.

— Îmi povestiţi verzi şi uscate. Îmi pare rău că v-am deschis. Dealtminteri m-aţi minţit că aţi venit din partea studioului. Plecaţi imediat!

Malko privi uşa din faţa biliardului.

— Unde duce?

— Este camera mea!

Făcuse deja un pas înainte. Scoase pistolul din buzunar şi deschise brusc uşa.

— Vă interzic! strigă Mandy.

Malko parcurse camera cu privirea. Era goală. Merse spre baie, goală de asemenea. Îşi puse pistolul la loc, puţin ruşinat.

Mandy îl urmărise; pometii obrazului îi erau roşii de mânie.

— Spuneţi-i lui Volodia să mă sune la Hilton, zise el. Mă numesc Malko Linge. Reţineţi! Este în interesul lui.

Mandy Keeler îl fulgeră cu ură.

— Să ştiţi că va trebui să treceţi peste cadavrul meu, pentru a-i face rău lui Leonid. O să vă spun cum l-am cunoscut. Bărbaţii mă privesc, mă urmăresc, mă abordează. Ei nu ştiu. Pentru că eu sunt mereu îmbrăcată în felul ăsta. Am făcut experienţa asta de mai multe ori; i-am adus aici. Toţi sfârşesc prin a-mi pune mâna pe genunchi, apoi…

Vocea i se frânse.

— Am cunoscut bărbaţi de tot felul. Cei care s-au speriat şi au fugit, cei care nu mai puteau face nimic după ce mă vedeau… Sau cei care jurau că vor reveni, dar pe care nu i-am mai văzut niciodată. În plus cei care deveneau grosolani pentru că nu le spuneam dinainte…

Se opri un moment, pentru a da o mai mare greutate cuvintelor ce urmau…

— Leonid, în schimb, a rămas. A fost tandru, înţelegător. A plâns alături de mine. A făcut dragoste cu mine, apoi a revenit… înţelegeţi?

Malko înţelegea. Mandy Keeler s-ar fi tăiat în bucăţi decât să-i spună ceva despre Volodia. Plecă grăbit. Ajunse pe scăriţa abruptă, apoi în grădina părăsită. Dacă Mandy Keeler era în legătură cu Leonid Volodia, acesta va reacţiona. Trebuia, mai ales, să uite total numele lui Mandy Keeler. Dacă K.G.B.-ul afla despre ea, îşi dădea seama ce erau în stare să facă. Poate că şi Sir Maurice se gândise la asta… Britanicii pot fi duri, dar respectă încă anumite lucruri. Din nou îi veni în minte fraza lui Sir Bradley. „Nachrichtendienst ist Herrendienst”. Nu era uşor să ai o profesie de gentleman.

Malko se găsea acum în prima linie a acţiunii. Dacă Mandy Keeler minţise şi era în contact cu Leonid Volodia, acesta urma să-l caute pe Malko. Pentru a-l ucide.

Capitolul IX

Oleg Penkovski se răsuci pentru a vedea în oglinda retrovizoare dacă Volga în care se afla este urmărită. Ploua. Îşi pusese un impermeabil negru care îi dădea un aspect sinistru.

Părăsind Kensington Palace Garden, Volga întoarse la stânga în Kensington Road, zburând spre Picadilly. Alături de Penkovski, uriaşul caucazian Gregory nu scotea nici un cuvânt. Cu majoritatea ruşilor ce trăiau la Londra, Penkovski locuia într-o căsuţă în West Highgate, lângă centrul comercial sovietic, ce servea ca acoperire tuturor activităţilor K.G.B.-ului la Londra.

Căpitanul K.G.B.-ului îşi luase toate măsurile, spre a nu fi, surprins. Leonid Volodia, americanii, agenţii serviciului secret M.I.6, toţi puteau să se intereseze de el.

Volga se opri în faţa magazinului Fortnum and Mason. Cei doi ruşi coborâră şi intrară în magazinul de lux. Lui Gregory nu-i venea sa crea, dă. Era cu totul altceva decât magazinul Gum de la Moscova. Depăşea chiar şi magazinele secrete de la Moscova, rezervate membrilor K.G.B. sau privilegiaţilor nomenclaturii, acel sistem, rigid care acorda prerogative membrilor Comitetului Central al partidului, numiţi „aparatcik”. Dar Oleg nu avea timp şi chef să admire deliciile societăţii capitaliste. Traversă magazinul şi ieşi pe la uşa ce dădea în Jermyn Street, paralelă cu Picadilly. Trei minute mai târziu, un taxi sosi şi se opri pe trotuar. În clipa în care taxiul se eliberă, Oleg Penkovski sări în vehicul urmat de Gregory.

În zonă nu mai era nici un taxi liber, deci nimeni nu-i, putea urmări.

— Belize Road, Port Hall Hotel, zise Oleg şoferului. Făcu un efort să-şi ascundă accentul. Bine înţeles ar fi fost mai prudent să ia metroul, dar acolo putea fi mai uşor urmărit.

Era mai mult de o jumătate de oră de mers până la Hamstead. Scoase portţigaretul şi îşi aprinse o ţigară lungă. Privea peluzele din Hyde Park. Urcau spre nordul Londrei, într-un cartier de case vechi, plin de coline şi de farmec.

*

* *

Doamna Victoria Ward avea obiceiuri riguroase în ciuda celor şaptezeci şi opt de ani. În fiecare după amiază, la orele două, pleca de acasă din Glenmore Road, o stradă liniştită în pantă, din

Hamstead şi însoţită de guvernanta sa, lua metroul „Northern Line” la staţia Belize Park, pentru a se duce în Regent, unde hrănea porumbeii pe care îi adora.

Era o bătrână doamnă foarte ordonată care nu trăia decât pentru scrisorile fiului ei. Purta tot timpul una cu ea, pe care o citea când porumbeii plecau. Devotamentul pentru fiul ei era justificat. El plătea guvernanta, chiria casei, tot. Datorită generozităţii lui, doamna Ward trăia destul de bine şi-şi aştepta moartea cu seninătate. Singura ei supărare fusese lunga despărţire de fiul său care trăia în Statele Unite. Dar acum, retras la pensie, îi promisese că va veni să locuiască la ea. Pentru moment el reluase contactul cu Anglia şi călătorea prin ţară.

— Fii atentă, uită-te bine înainte de a traversa, spuse ea guvernantei.

Ajunsese în Belize Royal. În faţă era staţia de metrou. Cu multe precauţii, guvernanta înaintă pe trecerea de pietoni.

Doamna Ward îşi fracturase femurul cu trei ani în urma. De atunci, rămăsese infirmă, dar foarte lucidă ca judecată. Reuşea chiar să se deplaseze singură împingând roţile căruciorului, dar efortul îi sporea crizele de astm…

Cu privirea vioaie, urmărea trecătorii, mereu în căutarea unui contact uman. Adevărul este că se plictisea. Călătoria în metrou o enerva, dar era singurul mijloc de transport care permitea accesul căruciorului în interior. Liftierul jamaican care manevra ascensorul enorm, ce-i permitea accesul pe peronul situat cu treizeci de metri mai jos, o salută:

— Good afternoon, Mis Ward. It’s a beautiful day[16]*.*

Spunea mereu aceeaşi frază chiar şi când se mai defecta ascensorul. Trase grilajul pentru a lăsa scaunul rulant să treacă. Ascensorul era foarte practic. În Regent’s Park era unul la fel. În cabină erau trei sau patru oameni, între care unul înalt, cu pometii proeminenţi, cu trăsături greoaie. „Pare a fi rus” îşi zise Victoria Ward. Ascensorul se puse în mişcare. Înaintea peronului erau numai trei trepte de trecut. Văzând că guvernanta se chinuie să le treacă, bărbatul în impermeabil negru se repezi s-o ajute.

— Mulţumesc mult, tinere!

Fără să răspundă, necunoscutul strânse mânerele de metal şi o ajută pe guvernantă să treacă scaunul rulant pe trepte.

Doamna Ward surâse încântată când fu coborâtă de cei doi. O

[16] *Bună ziua, doamnă Ward. Ce zi frumoasă!*

clipă se simţi răsfăţată şi asta îi dădu o senzaţie plăcută, îşi trase cuvertura peste genunchi. După ce trecu treptele necunoscutul zâmbi şi se depărtă câţiva paşi, în mod discret. Ei trei ajunseseră pe peronul pustiu cu plafonul foarte jos. Peronul era gol, cu excepţia unui alt călător care-şi făcu apariţia. Un individ enorm, cu o statură impresionantă, stilul muncitor, cu un pulover gros cu guler, palton gri şi mâinile în buzunare.

Acesta se uită pe afişele peronului, încercă un distribuitor, apoi se apropie de bătrâna doamna.

Se auzea bubuitul garniturii de vagoane care se apropia în tunel.

Deodată, se întoarse brusc şi sări spre guvernantă vrând să-i smulgă geanta.

Instinctiv, femeia scoase un ţipăt şi strânse geanta la piept, dând drumul căruciorului cu bătrâna infirmă. Bubuitul garniturii de vagoane creştea, acoperind strigatele tinerei femei. În ciuda forţei sale, uriaşul nu reuşise să-i smulgă geanta. Bătrâna doamna întoarse capul şi văzu scena. O cuprinse groaza. Îi era frică de tâlhari.

— Las-o în pace! strigă ea cu toată puterile. Brusc, îşi aminti de cadoul fiului ei. Bagă mâna în geantă şi scoase un mic container de gaz „Mace”. Întinse braţul în spate, apasă pe declanşator drept în figura individului care se lupta cu guvernanta. Se auzi un şuierat şi un jet de gaz invizibil lovi agresorul în plin obraz. Într-o fracţiune de secundă lăsă sacul, îşi duse mâna la obraz şi făcu câţiva paşi clătinându-se. Guvernanta mai tremura încă, privindu-l îngrozită.

Vagoanele roşii ale metroului intrară pe peron într-un zgomot asurzitor. Dar trenul acesta nu se opri, continuându-şi drumul cu toată viteza.

Doamna Ward scoase un strigăt înspăimântător. Bărbatul pe care-l ameţise gazul se clătină pe marginea peronului. Deodată, aspirat parcă de vid, alunecă sub şina metroului.

Bătrâna, înţepenită de groază, nu văzu bărbatul în impermeabil negru care se apropia din spate cu mâinile în buzunare. Necunoscutul o privi pe guvernantă. O clipă, aceasta îi întoarse spatele. Cu un gest precis, bărbatul apăsă cu piciorul partea din spate a scaunului rulant şi-l împinse cu putere. Căruciorul făcu un salt înainte, roţile atinseră marginea peronului, în timp ce vagonul roşu nu era decât la trei metri distanţă. Urletul doamnei Ward se pierdu în scârţâitul frânelor. Vagoanele roşii trecură cu toată viteza. Pe tot peronul nu mai

erau decât bărbatul în impermeabil negru, ţinând mâinile în buzunare şi guvernanta.

— Dumnezeule, a alunecat, zise necunoscutul. Aşteptaţi, mă duc să chem ajutoare.

Se răsuci şi se depărtă în fugă. Garnitura de vagoane îşi încetă mersul exact în momentul în care acesta se căţăra pe scara de serviciu sărind câte patru trepte o dată; negru de furie că Gregory zăcea sub roţile metroului, alături de bătrâna doamnă. Versiunea accidentului era ratată. Conducerea centrului va fi furioasă. Cine şi-ar fi putut închipui că bătrâna era înarmată! Nu, nu puteai să mai ai încredere în nimeni.

Capitolul X

Malko se întreba dacă Pat Davis n-o să sară pe birou să calce în picioare toate hârtiile care se găseau pe el, inclusiv ziarele de dimineaţă care relatau moartea ciudată a doamnei Victoria Ward şi a unui anume Gregory Kafitsa, şoferul delegaţiei comerciale sovietice.

Ambasada rusă publicase imediat un comunicat lăsând să se înţeleagă că şoferul fusese cuprins de o criză subită de nebunie. Comentariile presei britanice evocau, bineînţeles o execuţie în stil K.G.B., iar Daily Mail cerea expulzarea anumitor membri ai K.G.B.-ului, care conduceau activităţi prea bătătoare la ochi. Dar nimeni nu-şi putea explica de ce s-ar fi dorit asasinarea doamnei Ward.

— Cum a luat cunoştinţă K.G.B.-ul de rolul lui Theodore Ward? Cine a vorbit?

Şeful staţiei de emisie C.I.A. la Londra puse aceste două întrebări, cu o voce plină de mânie. Din nefericire, nici Malko, nici Chris Jones, nici Milton Brabeck nu puteau răspunde la întrebările sale. Americanul îşi puse ochelarii şi continuă pe un ton mai calm.

— Sir Bradley m-a convocat peste o oră. Mi-a trimis raportul C.I.A.. Bărbatul tăiat de metrou este unul dintre membrii K.G.B.-ului, însărcinat cu protecţia lui Nicolas Silverman; cel care era cu el şi a putut să scape, corespunde cu semnalmentele lui Oleg Penkovski. Guvernanta este aproape sigură că el a împins-o pe bătrână sub tren, în timp ce ea se apăra de agresor... A fost o crimă pusă la cale în mod deliberat.

— Ruşii folosesc marile metode, remarcă gânditor Malko. Pentru a-l scoate pe Ward din ascunzătoare i-au ucis mama. Va risca mult venind la înmormântare...

Metoda era în stilul K.G.B.-ului. Malko se gândi totodată şi la secretul pe care i-l încredinţase lui Sir Bradley. Era oare britanicul mai presus de orice bănuială? Nimeni de la „Espionnage Establishment” nu putea fi scutit de bănuială. Sau poate sovieticii au infiltrat agenţi în Serviciile britanice. Să fi existat „o cârtiţă” în anturajul lui Sir Bradley... în cazul asta, Malko era responsabil de moartea bătrânei doamne.

— Sunteţi absolut sigur de Nicolas Silverman? întrebă el.

— Ca de mine însumi, zise Pat Davis. Dl. Silverman este legat

de „Company” de ani de zile şi ştie să păstreze un secret.

Malko se simţea din ce în ce mai stânjenit. Dar nu putea să vorbească despre indiscreţia lui faţă de Sir Bradley fără să-şi atragă toată mânia lui Pat Davis asupra sa. Trebuia să rezolve singur problema.

Cel care vorbise nu putea fi decât un intim. Şi el jurase la rândul lui, că nu va spune nimic, nimănui. Se gândi la Pamela. Totuşi, nu-i venea sa creadă că Pamela Rice putea lucra pentru ruşi. Mai rămânea Zina Sabet, libaneza. Brusc îşi aduse aminte de ceva, o privire, o observaţie; era o posibilitate. Se gândi că nu va avea linişte până ce n-o va elimina. Cât privea înmormântarea doamnei Ward, ar fi putut întâlni multă lume.

*

* *

Toate imobilele din Mount Street erau identice, două etaje, din piatra de culoare ocru. Malko se opri în faţa numărului 110, asemănător celorlalte şi apăsă pe butonul: Z. Sabet. În zadar. Zina nu era acasă. Insistă, aşteptă şi în final se hotărî să meargă să aştepte la hotelul Connaught care se afla la douăzeci de metri, în Carlos Place. În momentul în care se depărta, uşa magazinului de decoraţiuni de la parter se deschise şi apăru o doamnă grasă cu ochelari.

— O căutaţi pe Miss Sabet? A ieşit.

— Nu ştiţi când revine?

Femeia cea grasă scutură din cap cu un aer înţepat.

— Oh, nu prea repede. Este la clubul său.

— La clubul său? repetă Malko.

— Da, acolo joacă cu prietenii ei arabi. „Casanova” sau ceva de genul asta. Mi-a spus, pentru că trebuia să primească un pachet, acolo.

— Vă mulţumesc, zise Malko.

Se depărtă şi-l nimeri chiar pe portarul cu joben al hotelului Connaught.

— Ştiţi unde este clubul de jocuri „Casanova”?

— Bineînţeles Sir, 14 Hay Hill Street. Doriţi un taxi?

— Da, da, răspunse Malko.

*

* *

„Casanova” semăna cu un decor hollywoodian de prost gust, cu plafoane albastre şi roşii cu stucaturi aurite. Malko privi în jurul lui. În afară de crupierele în rochii lungi roşii, toate dotate

cu sânii superbi, probabil pentru a-i încuraja pe prinţi să se ruineze la joc, spectacolul era destui de deprimant. Doamne bătrâne, ridate şi împodobite ca pomul de Crăciun, bărbaţi cu tenul bronzat formau majoritatea clientelei.

Strigăte şi râsete se auzeau de la o masă de ruletă, aflată la celălalt capăt al salonului, în spatele unui stâlp. Îl ocoli şi rămase uimit. Zina Sabet era aşezată în faţa unei grămezi de jetoane mov, înconjurată de două fete la fel de brune ca şi ea şi de patru sau cinci arabi. Era îmbrăcată într-o rochie albă foarte decentă. Malko se apropie. Ieşi numărul şase. Zina pierdu, încet, Malko îi puse mâna pe umăr. Zina tresări, se întoarse şi rapid chipul ei se lumină într-un zâmbet.

— Malko! Cum m-aţi găsit aici?

— Am trecut pe la dumneavoastră, spuse el. Voiam să vă invit la cină.

— Să cinăm? Ce amabil sunteţi. Ar trebui să mă schimb.

Zina se ridică, îndesând jetoanele în geantă. Ca şi cum ar fi fost grăbită să plece. Spuse ceva în arabă micuţei de lângă ea, îl luă de braţ pe Malko şi porniră. Malko rămase perplex. În momentul ăsta, nu avea nimic din aerul unei studente la Farmacie.

— Ador să joc, spuse ea lui Malko, coborând scările. Toţi prietenii mei libanezi vin aici în fiecare zi.

— Şi câştigaţi?

Zina râse.

— Câteodată, dar nu joc sume mari. Să mergem acasă, să mă schimb. Unde mă duceţi?

— Nu ştiu încă, răspunse Malko, Annabels sau Mirabelle.

Scara era destul de abruptă, încât Malko fu fericit că se poate aşeza şi relua suflul; nu-şi revenise complet de pe urma rănilor primite la Hong-Kong. Zina dispăru în altă cameră, lăsând uşa deschisă. Micul studio de două încăperi era prost mobilat şi întunecat.

— Pe care o preferaţi?

Zina ţinea în fiecare mână câte o rochie. Una neagră şi una verde. Era îmbrăcată într-o rochie de casă din satin, jersey şi dantelă, care nu-i ascundea formele. Cum Malko nu răspunse, Zina aruncă cele două rochii pe un fotoliu şi veni lângă el, petrecându-i braţele în jurul gâtului.

— De ce aţi venit să mă vedeţi?

— Pentru asta, zise Malko.

Scoase încetişor pistolul Hi-Standard din buzunar şi apăsă

extremitatea ţevii pe dantelă, deasupra buricului. Pupilele Zinei se dilatară într-o fracţiune de secundă. Maxilarul păru că se dislocă. Bâigui cu o voce fără timbru…

— Nu, nu. Nu mă…

Cu mâna stângă Malko îi prinse părul forţând-o să-l privească.

— Zina, pentru cine lucraţi?

— Nu înţeleg. Ştiţi că eu studiez.

Fără să spună ceva, Malko retrase pistolul de pe stomac, puse ţeava alături de obrazul tinerei femei şi apăsă pe trăgaci. Se auzi un „pluf” sec. Zina scoase un urlet isteric, se trase înapoi atât de puternic încât căzu la pământ.

— Opriţi-vă, strigă ea, sunt rănită!

Nu era decât dulia fierbinte care, ejectată, o lovise la frunte. Malko se ridică, o luă pe Zina din nou de păr şi-i puse ţeava pe frunte.

— Nu v-am rănit, zise el, dar o să vă ucid.

Zina se ridică în genunchi, strângându-şi picioarele în mâini şi gemu.

— Dar de ce? Sunteţi nebun?

— Lucraţi pentru un serviciu secret. Vreau să ştiu care anume.

Zina îşi reveni puţin. În ciuda fricii, întinse mâinile încercând să-i prindă cureaua. Malko i le îndepărtă cu un gest sec.

— Nu am venit pentru asta, spuse el. Cineva a murit din cauza unei indiscreţii. Dacă nu îmi spuneţi adevărul, vă trag un glonţ în cap.

Îşi aduse aminte de Sir Maurice. „Spionajul este o meserie pentru domni”. Nu prea era o meserie de domn ceea ce făcea el în acest moment… un duel de poker între el şi libaneză. Dacă nu o intimida suficient, n-o determina să vorbească. Or, simţea că este pe cale să-şi revină.

— Deci? repetă Malko. Apăsă şi mai tare pe ţeava pistolului.

Zina urla.

— Nu, nu!

— Vorbiţi, zise Malko.

Zina scutură din cap isteric.

— Nu, nu, nu pot, mă vor ucide.

Dintr-o dată nervii lui Malko se destinseră. Nu se înşelase în privinţa Zinei.

— Spuneţi repede, zise el.

Zina se răsucea, se smiorcăia, agăţată de el. Halatul i se desfăcu, descoperindu-i sânii albi. Lăsaţi, de care nu-i mai păsa deloc.

— Dumneavoastră nu ştiţi… Nu, nu pot să…

Malko continuă cu aceeaşi forţă. Se gândi la groaza bătrânei doamne proiectată sub metroul londonez. Totul a decurs organizat, bine calculat. Aşa cum împingi un pion pe tabla de şah…

— Pentru cine lucraţi? zise el. Este ultima oară când vă întreb. Malko ghici mai mult decât auzi „ruşii”. Asta era… Zina se hotărâse să facă pasul… Acum totul era clar. Malko îşi aminti că Silverman pronunţase numele lui Theo Ward în faţa ei, la Annabel’s, după atac. Fusese suficient pentru K.G.B. să găsească pista. Zina era ceea ce ruşii numesc o „rândunică”. Ei folosesc sute de astfel de persoane în întreaga lume.

Fără să-şi retragă pistolul, întrebă:

— De ce lucraţi pentru ei?

Cu capul plecat, Zina spuse cu o voce fără vlagă.

— M-a contactat la Beyrouth, acum doi ani, un tânăr diplomat Micha. Am avut o aventură cu el. Era foarte amabil cu mine. M-a dus o dată la Moscova şi m-a tratat ca pe o regina. După aceea, m-a anunţat că a fost numit la Londra şi că dorea să-l urmez, că-mi va plăti studiile. Am acceptat. Apoi… Zina inspira. Îmi place să joc şi asta costă scump. Micha îmi dădea din ce în ce mai mulţi bani. Într-o zi m-a dus la Annabel’s şi mi l-a arătat pe Nicolas Silverman.

— Aş vrea să-l cunoşti, mi-a spus. Cum nu înţelegeam, mi-a spus adevărul. Toţi banii pe care-i aveam veneau de la K.G.B. Fusesem proastă. Totul era trecut prin contul meu din bancă. M-a ameninţat că mă denunţă englezilor ca spioană. Mi-a fost frică. Am acceptat să lucrez pentru ei.

— Aţi devenit amanta lui Silverman?

Zina înclină capul.

— Voiau să ştie tot ce făcea. Pe cine vedea, tot.

Hotărât lucru, ruşii nu au încredere nici în prietenii lor.

Malko îşi băgă pistolul în buzunarul paltonului.

— Le-aţi vorbit despre Theodore Ward?

— Da, mărturisi Zina, dintr-o suflare. Se ridică şi-şi strânse halatul în jurul corpului.

— Prietenul dumneavoastră Micha se află la Londra, în prezent?

— Da, spuse ea cu o voce foarte şoptită. Este al treilea secretar de ambasadă. Vine să mă vadă, adesea. Are o cheie. Zina îl fixă cu groază în ochi. Îşi sfârşise numărul de farmec. Rândunica avea aripile frânte.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă ea. Temătoare. Cum aţi ştiut? Ce veţi face?

Malko îşi fixă privirile în pupilele mari şi negre ale Zinei.

— Doriţi să trăiţi şi mai departe, tot aşa bine?

Ea dădu din cap afirmativ.

— E foarte simplu, zise el. E suficient să faceţi exact ceea ce vă. Spun. Pentru început nu trebuie să vorbiţi cu Micha despre vizita mea. Şi începând din acest moment îmi veţi spune tot ce ştiţi.

— Vă promit, spuse ea.

Malko se ridică.

— Zina, spuse el, dacă veţi avea proasta inspiraţie să-i vorbiţi lui Micha, o să vă ucidă. Să nu uitaţi acest amănunt.

Zina nu se mişcă deloc până când Malko nu deschise uşa. Coborând scara strâmtă şi abruptă îşi puse că Sir Bradley va aprecia cadoul.

Un agent dublu era de folos totdeauna, mai ales o femeie. Evident, nu trăia mult niciodată. Se gândi să facă acest cadou mai degrabă Serviciilor secrete M.I.6, decât C.I.A.-ului.

*

* *

Nicolas Silverman îşi contemplă telexul cu o privire curioasă. Se întoarse nervos când Malko intră pe uşă. Cu un pahar de J&B în mână, părea cu gândul aiurea. Cu toate că Ceaika K.G.B.-ului era parcată în Halkin Street, alături de maşina gorilelor, iar Elko Krisantem se găsea tot timpul în preajma noului stăpân...

— Ce nu merge? întrebă Malko.

Americanul ezită să răspundă, apoi spuse.

— Pamela.

— Cum, Pamela?

— Nu vrea să ia cina cu mine în seara asta...

Era atât de copilăros încât Malko izbucni în râs... Acest bărbat care trata de la egal la egal cu Brejnev, care câştiga milioane de dolari, se comporta ca un puşti nefericit.

— Nu este grav, spuse el pe un ton vesel, o înlocuiesc eu.

Texanul dădu din cap cu tristeţe.

— S-ar putea să-mi telefoneze. Nu ştiu dacă cina ei se termină târziu, prefer să rămân aici.

— Ei bine, vom cina aici, conchise Malko. Vom putea face o întrecere de „back-gammon”... Se simţea mai uşurat. Între Krisantem, gorile, K.G.B.-ul de afară şi el, Nicolas Silverman avea

o siguranţă relativă. Pista Mandy Keeler se oprise şi Malko nu vedea ce-ar mai putea face pentru a-l găsi pe Volodia sau Ward înainte de înmormântare. Nicolas Silverman îi mulţumi cu un surâs necăjit.

— Nu voi fi un conviv prea nostim.

— Înţeleg, spuse Malko.

Simţea că Nicolas avea chef să vorbească, dar nu voia să-l forţeze. Silverman îşi abandonă telexul şi rămase ţintuit în faţa unei fotografii mari a Pamelei în rochie neagră cu paiete. Era încântătoare precum păcatul însuşi.

— Sunt nebun după ea, spuse ca pentru el.

— Nu puteţi fi blamat pentru asta, aprobă Malko, Miss Rice este cu adevărat fermecătoare…

Ar fi fost rea voinţă din partea lui să pretindă contrariul.

Încurajat, texanul continuă:

— Da, într-adevăr, dar nu ştiu dacă mă iubeşte.

Malko înalţă din umeri cu un aer filosofic.

— Sunt lucruri pe care nu le cunoaştem niciodată sau pe care le aflăm prea târziu. Nu sunteţi singurul în situaţia asta. Trebuie să profitaţi de viaţă.

— Problema e ca nu profit deloc de viaţă, zise texanul. Mă macin. Am impresia că este pe punctul de a mă părăsi. A întâlnit un bărbat ciudat, un amator de artă, monden, periculos, drogat, care scoate în evidenţă ceea ce este mai discutabil la ea, dar care o fascinează. Pamela spune că sunt prea bun pentru ea. Cred că este sinceră, că-i este frică să nu-mi facă rău, dar eu o vreau aşa cum este.

Vorbea ca şi cum ar fi fost singur. Malko îl privi gânditor. Cum ar fi reacţionat dacă ar fi ştiut? Meseria sa de agent îl îndemna să vorbească, pentru a-l dezgusta pe texan de aceasta femeie răsfăţată. Să se hotărască odată pentru totdeauna, să ia avionul spre Moscova. Dar fraza lui Sir Maurice îi veni în minte „Spionajul este o meserie de gentlemani”. Într-adevăr nu putea să-i spună.

— O să se aranjeze totul, spuse, fără să creadă un cuvânt.

O femeie ca Pamela nu se schimbă niciodată.

Nicolas Silverman repetă:

— Da, se va aranja. Într-un fel sau altul… Aveţi dreptate. O să-i telefonez Zinei pentru seara asta. O să-i dau o lecţie Pamelei.

— Foarte bine, spuse Malko. Trec pe la Hilton, să mă schimb şi vă găsesc aici peste două ore.

— Luaţi Daimler-ul meu, propuse texanul, eu nu mă mişc de aici.

*

* *

Malko făcu aproape zece minute până trecu de Hyde Park Corner. Se întrebă cum se va desfăşura înmormântarea de poimâine. Englezii nu ar fi suportat un al treilea „incident”. Calculul cinic al K.G.B.-ului se va dovedi exact? Care vor fi dispoziţiile C.I.A.-ului privind Theo Ward? Şi dacă Ward nu apare la înmormântare? Totul era posibil.

Maşina întoarse încet în faţa hotelului Hilton şi se opri la intrare. Portarul se repezi să-i deschidă portiera şi-şi ridică cascheta.

— *Good evening, Sir.*

Coborî din maşină. Inima începu să-i bată mai puternic. Malko zări o siluetă care se desprinse de lângă zid şi înainta spre el. Era Mandy Keeler, cu mâinile în buzunarele unui impermeabil maro, privirea dură, parul strâns într-un turban; chipul îi era tras.

*

* *

Portiera maşinii se închise în spatele lui cu un zgomot surd care-i păru sinistru. Maşina se zdruncină atinsă de un taxi. Mandy Keeler înainta spre el, cu mâinile înfundate în buzunarele impermeabilului. Frumuseţea trăsăturilor era şi mai mult accentuată de absenţa machiajului. Se opri la un metru de el total imobilă; cu privirea urmărea toate mişcările lui Malko.

— Pe mine mă căutaţi? întrebă el.

Mandy dădu din cap.

— Da.

— Să mergem în „lobby”, propuse el. Este frig aici.

Chipul femeii era vânăt de frig, dar scutură din cap.

— Nu.

— Ce doriţi? întrebă Malko.

Trăsăturile lui Mandy se strânseseră şi mai mult.

— Prietenii dumneavoastră au ucis-o pe doamna Ward, spuse ea. Apoi va fi rândul meu, după aceea urmează Leonid. Sunteţi nişte asasini, nişte asasini!

Mandy vorbea cu o voce şoptită, reţinută, plină de ură. Malko simţi că trebuie s-o calmeze cu orice preţ. Încerca să-i prindă braţul, dar ea se dădu înapoi, mânioasă şi-i spuse:

— Nu mă atingeţi!

Malko se opri.

— Nu suntem asasini, spuse el. Sovieticii au asasinat-o pe

doamna Ward. Nu am nici un amestec. V-am spus că trebuia să mă întâlnesc cu prietenul dumneavoastră…

— Ca să-l ucideţi şi pe el, spuse ea cu amărăciune. Ca pe doamna Ward. Pentru asta aţi venit la mine. Lucraţi pentru sovietici. Tăcu o clipă apoi murmură. Ticălosule…

Malko era profund tulburat.

— Mandy, spuse el, nu vă amestecaţi în lucrurile astea! De ce aţi venit aici? De ce Leonid Volodia vrea să îl ucidă pe Nicolas Silverman?

Mandy se apropie şi mai mult şi-l scuipa în obraz pe Malko.

— Pentru că vrea să-i împiedice pe comunişti să stăpânească lumea! Iar eu îl aprob.

— Bine, dar este stupid să-i dorească moartea lui Nicolas Silverman. Oricum, va veni altul în locul lui. Nu se schimbă cursul istoriei, omorând oamenii.

— Ba da, spuse Mandy în şoaptă. Se poate schimba. O să-i fac o surpriză lui Leonid. Nici măcar nu ştie că sunt aici. Dar, va fi mulţumit, când va afla că v-am ucis.

Brusc, făcu un pas înapoi. Cu mâna dreaptă scoase un pistol din buzunarul impermeabilului. Ţinea în mână un pistol automat negru, un Walther PPKS calibrul 22. Cocoşul era ridicat, degetul femeii era crispat pe trăgaci.

Dintr-o dată, păru mai mică, faţa i se strânse, ochii căpătară o expresie fixă. Malko se gândi la propria-i armă aflată sub centură. Dar trebuia să-şi deschidă paltonul, ca s-o poată lua.

Nu era timp. În plus nu putea să tragă asupra unei femei, chiar dacă îşi risca propria viaţa. Nu-i rămânea decât puterea de convingere.

— Mandy, spuse el, calmaţi-vă!

Drept răspuns, tânăra întinse braţul cu ţeava pistolului la câţiva centimetri de pieptul lui Malko. În spatele lor se auzi un strigăt. Bagajistul îşi dădu seama de ceea ce se întâmplă.

— Ticălosule! repetă Mandy Keeler.

Malko nu mai vedea decât gaura neagră a pistolului îndreptat asupra sa şi mâna la spate a femeii. Ca într-un coşmar văzu degetul arătător ce apăsă pe trăgaci.

Capitolul XI

Timpanele lui Malko vibrară din cauza detunăturii şi un val de adrenalină îi inundă corpul. Instinctiv, se aruncă într-o parte, încercând să evite proiectilul pistolului. Ştia că este imposibil. Căzu, surprins că nu simţise şocul glonţului.

Îşi băgă mâna sub palton, pentru a-şi scoate pistolul, dar se opri brusc, încremenit şi îngrozit.

Mandy Keeler se clătina, cu mâinile crispate peste faţa inundată de sânge. Scăpase din mână pistolul care zăcea pe pământ. Mandy scoase un strigăt cumplit, căzu în genunchi, apoi pe o parte, urlând chircită de durere şi rămase întinsă pe asfalt.

Portarul de la Hilton veni în fugă. Înnebunit şi se ghemui lângă ea.

— *My God!* Trebuie să chemăm o ambulanţă…

Cu inima gata să-i sară din piept, Malko contempla chipul desfigurat al lui Mandy. Avea o gaură mare cât o monedă de cinci franci în obraz, acolo unde partea din spate a chiulasei îi explodase în obraz, ucigând-o pe loc.

Mâna cu care ţinuse arma era ciuruită, la fel gâtul şi partea de sus a impermeabilului. Mandy Keeler se zbătu într-un ultim spasm şi încetă să strige; mâinile-i rămaseră crispate pe obraz.

Malko privea îngrozit ia ceea ce mai rămase din pistol. Chiulasa dispăruse. Ţeava explodase în bucăţi care o ciuruiseră pe Mandy. Numai glonţul care ar fi trebuit să-l ucidă nu ieşise deloc de pe ţeava pistolului…

Leonid Volodia îi salvase viaţa fără să vrea… Mandy luase una din armele lui trucate, fără să-i spună nimic.

Oamenii începură să se strângă în jurul cadavrului. Bagajistul sosi cu o cuvertură albastră pe care o aruncă peste corpul femeii, apoi îl luă pe Malko de braţ, cu blândeţe.

— Sir, este îngrozitor; am văzut că vă certaţi. Dar nu credeam că doamna va face asemenea gest disperat.

Malko se lăsă dus în „lobby”. De îndată ce intră în camera sa, se încuie şi se năpusti la telefon. Înainte de toate trebuia să-l prevină pe Sir Bradley. „Numai veşti bune”… Angajaţii de la hotel îl priveau cu curiozitate întocmai ca pe o vedetă de fapt divers. Nu se întâmplă în fiecare zi ca o femeie frumoasă să se sinucidă pentru un client în faţa hotelului Hilton.

*

* *

— Cartuşul era cu siguranţă încărcat cu tetril, anunţă bărbatul în bluză albă. Percuţia a făcut să explodeze camera şi a proiectat chiulasa înapoi. Ţeava era astupată în aşa fel încât nici un proiectil nu putea să iasă. Era o armă făcută special pentru a ucide sau răni grav pe cel ce o folosea…

Sir Maurice Bradley privi gânditor bucăţile rămase din PPKS, aliniate pe biroul său, pe o bucată de piele de căprioară albă. Serviciul „Special Branch” reacţionase brutal. Mai puţin de două ore trecuseră de la moartea lui Mandy Keeler.

— Îţi mulţumesc, Dereck, spuse el, poţi să iei astea de aici.

De îndată ce colaboratorul său plecă, britanicul se răsturnă în fotoliu fixându-l pe Malko.

— Cine mai ştie despre accident?

Malko reflectă rapid.

— Nu i-am spus nimic lui Pat Davis, aşa cum mi-aţi cerut. Bineînţeles, ştiu prietenii lui Mandy Keeler. Aceştia nu vor crede în varianta sinuciderii.

— Aţi scăpat ca prin urechile acului, spuse patronul serviciului M.I.6. Dacă pistolul n-ar fi fost trucat…

Malko se mai gândea încă la accident. Erau riscurile meseriei de…

— Care este planul dumneavoastră? întrebă el. Nu putem continua masacrul la nesfârşit. Ne puteţi ajuta să-i găsim pe Volodia şi pe Ward?

Sir Bradley schiţă un surâs.

— Cei de la C.I.A. sunt pe urmele lor, dar este foarte dificil. Poate dura şi săptămâni. Volodia a dispărut şi nu avem nici o urmă. Trebuie să aşteptăm înmormântarea.

— Şi Ward? întrebă Malko, trebuie să fie mai uşor de găsit.

Sir Bradley dădu din cap.

— Nu. Avem numai adresa mamei lui… Mă întreb dacă n-a fost totul premeditat. El n-a mai venit în Anglia de cinci ani. Mă mir că cei de la C.I.A. nu sunt prea impresionaţi de ameninţările împotriva domnului Silverman. Le-a trebuit mai mult de-o lună să se mişte cu adevărat, ştiau totuşi că Volodia e un tip periculos. Atacase mai multe consulate sovietice din ţările nordice şi ameninţase că se omoară punând o bombă în faţa Naţiunilor Unite…

— Într-adevăr este curios, recunoscu Malko.

Sir Bradley se ridică. O luminiţă roşie clipea pe biroul său.

Malko se ridică şi el, dar o întrebare îi rămăsese pe buze:

— Sir Maurice, întrebă el. De ce mă convocaţi pe mine şi nu pe Pat Davis, care este responsabilul C.I.A. în ţara dumneavoastră?

Britanicul îl privi ţintă câteva secunde cu un surâs amuzat. Apoi dădu din cap.

— Este o întrebare foarte bună, spuse, ca pentru el însuşi. O foarte bună întrebare. Ştiţi cumva răspunsul…

— Nu, făcu Malko surprins…

Sir Bradley zâmbi şi spuse în germană:

— *Nach rîchtendienst ist Herrendienst.*

Taxiul urcă încet de-a lungul zonei Hyde Park, înecat într-o circulaţie demenţială. Plăti şi coborî, continuând să meargă pe jos. Un trecător îl împinse; tresări şi inima începu să-i bată cu putere…

Dacă individul ar fi fost Leonid Volodia, era mort… Un Rolls îl depăşi lent; avea montată o antenă de televiziune; la volan era o tânără de douăzeci de ani în jachetă din pânză groasă şi părul împletit în coadă… Anglia se mişca.

Nu mai rămăsese nici o urmă din drama petrecută în faţa hotelului Hilton. Cineva spălase urmele de sânge ale lui Mandy Keeler. Malko intră în hotel, arătă insigna de recunoaştere gardienilor şi-şi luă cheia. Întocmai ca la Belfast, direcţia hotelului Hilton modificase toate fotoliile din „lobby” pentru a nu se putea strecura nimic dedesubt…

Luminiţa roşie a telefonului din camera sa clipea. Un mesaj de la Nicolas Silverman, iar celălalt de la Pat Davis.

Probabil, că texanul se întreba ce făcea Malko, de nu răspundea la telefon. Era aproape nouă seara.

*

* *

Nicolas Silverman contempla statuia mandarinului lăcuită în roşu cu un aer abătut şi un teanc de hârtii alături de el.

Krisantem îi spuse lui Malko la ureche că texanul era agitat şi foarte deprimat. La salutul lui Malko, schiţă un zâmbet trist.

— Am noutăţi. Suslov vrea să plec poimâine.

— Bună idee, se bucură Malko. O să puteţi să vă destindeţi, în sfârşit.

Texanul dădu din cap.

— Nu spuneţi prostii, ştiţi bine că nu voi pleca. Am nevoie să-mi schimb starea în care mă aflu. Am invitat-o pe Zina. Prietenii dumneavoastră Jones şi Brabeck pot să vină?

— Cred că ar fi cel mai prudent, zise Malko. Chris Jones şi Milton Brabeck erau întinşi în salonul vecin, în faţa televizorului, cu artileria lor la îndemână şi o cutie mare cu sticle de bere Beck's, pe covor.

Chris Jones îşi înlocuise pistolul „Mafia special" cu un „Smith & Wesson" automat, calibrul 38, cu un încărcător de cincisprezece cartuşe.

— Ieşim? întrebă gorila.

— Da, spuse Malko. Chris, să nu-l pierdeţi din ochi pe Silverman nici o secundă. Staţi pe lângă el şi trageţi la cea mai mică mişcare. O.K.?

— O.K., aprobă gorila.

Malko aprecia acest limbaj energic…

Se auzi soneria. Krisantem o introduse pe Zina Sabet, cu o expresie care spunea mult, ce gândea despre ea. Libaneza purta o rochie neagră decentă şi eterna pălărie neagră de fetru care o făcea să semene cu o ciupercă mare. Îi strânse mâna lui Malko ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, îl sărută pe texan şi se instală pe un puf din piele, cu genunchii strânşi. Nicolas Silverman părea să-şi fi regăsit ceva din forţa animalului…

— Am să vă duc într-un loc uimitor, anunţă el cu o veselie mai degrabă forţată. Pamela l-a descoperit.

Din nou Pamela Rice!

*

* *

Ofiţerul SS în uniformă neagră cu galoane argintii, păr foarte scurt şi ceafa rasă, înscrise cele cinci nume pe un registru la intrare, după ce încasă cele cinci bancnote de douăzeci de lire. Mica intrare de la subsolul hotelului particular din Curzon Street era în întregime tapiţată cu catifea neagră şi abia luminată.

Malko nu se simţea în largul lui. Era mai mult decât o regie de prost gust. SS-istul era prea natural, prea politicos iar privirea prea rece.

— Puteţi intra, spuse el.

Apăsă pe un buton şi uşa culisă.

Pereţii încăperii unde intrară erau lăcuiţi în negru cu, motive argintii, plafonul cu oglinzi, peste tot canapele confortabile din piele neagră. Orchestra se afla în fundul salonului. Muzicienii de asemenea SS-işti, interpretau melodii vechi. Aproape toate canapelele erau ocupate de cupluri. Bărbaţi eleganţi de o anumită vârstă, femei tinere care păreau să aibă un bun statut

social.

Dintr-un colţ îndepărtat ţâşni un strigăt. Malko întoarse capul şi zări un amestec confuz. Un ospătar deghizat în SS îşi lăsase deoparte tava şi se agita peste o tânără pe care o răsturnase cu brutalitate pe o grămadă de perne şi pe care o forţa sub ochii cavalerului ei, nepăsător.

— Pentru Dumnezeu, făcu Chris Jones care avea un suflet simplu şi sincer, am dat de nişte ţicniţi?

Nicolas Silverman îşi scoase ochelarii şi-şi frecă ochii.

— Nu, spuse el. Aici totul este organizat. Aceştia sunt tineri foarte bogaţi care au avut ideea să recreeze decorul filmului „Portier de nuit” făcând un club cu circuit închis. Cotizaţia este de o mie de lire. Din momentul intrării, vi se poate întâmpla orice, într-un anumit domeniu. Se pare că anumiţi membri ai familiei regale vin din când în când incognito.

Asta îi amintea lui Malko de strania serată de la Berlin, petrecută la amantul contesei Adler cu falşi ofiţeri ruşi.

În momentul în care li se aducea şampanie Moet şi Chandon, se auzi un zgomot de pahar spart, nu departe de ei.

Doi SS-işti tineri şi frumoşi erau pe cale să smulgă de lângă partenerul ei, o femeie de vreo patruzeci de ani. Încă frumoasă, îmbrăcată într-o rochie lungă, albă. O duseră până la mica estradă de lângă orchestră, în timp ce ea se zbătea încet.

Milton Brabeck schiţă gestul de a se ridica. Texanul puse o mână pe braţul său.

— Nu vă mişcaţi, femeia este de acord.

Cei doi SS-işti îi legară mâinile. Unul dintre ei începu să-i lovească spatele cu lovituri de bici. Orchestra cânta „The man I love”. Soţul ei sau amantul, privea fascinat dar nu se mişca. Ospătarii continuau să circule. Malko întoarse capul, dezgustat şi întâlni privirea Zinei: îi văzu sânii care i se ridicau sub ţesătura fină a rochiei.

— Este dezgustător, spuse ea, mi-e frică. Îşi puse picioarele unul peste altul, nervoasă şi-şi aşează o mână pe coapsă. Nu era foarte sigur dacă frica o făcea să intre în starea asta…

Loviturile de bici încetară. Cei doi SS-işti eliberară femeia şi o târâră până la canapea, apoi se depărtară fără să scoată un cuvânt.

Brusc, bărbatul care o însoţea se aruncă cu brutalitate peste ea. Malko ridică deodată ochii. Doi SS-işti frumoşi ca nişte îngeri se opriseră chiar în faţa mesei lor. O examinară pe Zina fără să scoată un cuvânt, ca şi cum ai privi un animal la târg. Unul dintre

ei îşi plezni degetele. Malko vru să intervină, când Nicolas Silverman îi spuse la ureche:

— Lăsaţi-o, Zina a mai fost pe aici.

Libaneza se ridică ca un automat. De îndată unui dintre SS-işti o trase cu brutalitate de păr, târând-o într-un fel de separeu slab luminat. Cei doi bărbaţi se aşezară şi dispărură din privirea lui Malko până la umeri.

Cel care o ţinea pe Zina de păr, o forţă să îngenuncheze între ei doi. Zina dispăru complet din faţa ochilor lui Malko. Acesta nu mai vedea decât profilul celor doi SS-işti. Nici un muşchi de pe faţa lor nu tresărea. Totuşi, după mişcarea braţului care ţinea părul Zinei, era uşor de imaginat tratamentul pe care Zina îl aplica alternativ celor doi bărbaţi.

— *My goodness!*

Cele două gorile schimbară o privire îngrozită. Totul dură mai multe minute. Un violonist din orchestră veni şi începu să cânte în faţa celor trei din separeu.

În fine, libaneza se ridică şi veni la masă cu acelaşi mers de automat.

Chris Jones şi Milton Brabeck erau roşii la faţă.

Zina, fără să scoată un cuvânt, îşi luă geanta şi plecă spre toaletă. Texanul se aplecă spre Malko:

— Femeile de lume vin aici să-şi satisfacă fanteziile. Într-o altă cameră, sunt lucruri şi mai ciudate ca astea; oamenii sunt aşezaţi în formă de cruce…

— Este dezgustător, spuse Malko.

Era în mod sincer scârbit. Simţindu-i reacţia texanul nu insistă. De îndată ce Zina reveni, spuse:

— Să plecăm de aici.

Malko respiră cu bucurie prospeţimea aerului din Curzon Street. Îşi spuse că niciodată nu va mai pune piciorul într-un club de dezaxaţi.

Nimeni nu scoase nici un cuvânt până în Halkin Street. Malko s-ar fi dus bucuros în camera lui de la hotel Hilton, dar simţi că Milton şi Chris nu erau în apele lor.

— Mă culc aici, le spuse el. Mergeţi şi voi la culcare.

*

* *

Malko se trezi din somn tresărind. I se păru că aude strigăte. Îşi puse un slip, scoase pistolul şi ieşi pe culoar. În livingul, a cărei uşă era deschisă, mai era încă lumină. Zina Sabet era

culcată pe braţul divanului mare, cu gleznele şi mâinile legate cu eşarfe de mătase, cu faţa ascunsă în perne. Nicolas Silverman era strivit peste ea, cu o grimasă de efort, aproape disperată. Malko se retrase în vârful picioarelor, plângându-l în sinea lui pe Nicolas. Nimic din ceea ce făcuse în seara asta nu-l mai vindeca de răul care zăcea în el. Nu reuşi să adoarmă prea uşor, gândindu-se la ceea ce Leonid Volodia ar fi putut pregăti pentru ziua înmormântării.

Capitolul XII

Malko privea cu inima strânsă, panglica prinsă de coroana uriaşă ce ocupa toată partea din spate a imensei maşini Austin Princess, transformată în car mortuar *„To be beloved mother”*[17].

Dricarul deschise cu greutate porţile batante ale cimitirului Highgate din cauza balamalelor foarte ruginite. De ani de zile, cimitirul, care ocupa o bună parte din Highgate Hill, era practic într-o stare de abandon.

Cavourile se deteriorau, iarba creştea între morminte, aleile pline de noroi nu se mai distingeau. Totul lăsa impresia unui decor de film horror.

Carul mortuar înainta impunător intrând pe o alee mică ce tăia toată partea de est a cimitirului. În spatele dricului se înghesuia un mic convoi. Mai întâi venea un Daimler negru, apoi un Rover bleumarin şi în urmă o Volgă rusească, lungă şi masivă, înmatriculată C.D. Toate aceste maşini aveau un punct comun: în interiorul lor erau numai bărbaţi. Cei câţiva prieteni veniţi să aducă un ultim omagiu doamnei Ward erau de-a dreptul uluiţi. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că bătrâna doamnă Ward ar fi putut avea o înmormântare atât de impunătoare. Aceştia, coborâţi din minibuzul cu care veniseră, urmau pe jos carul mortuar.

La volanul Daimler-ului, Malko se întoarse către Pat Davis:

— Ruşii au făcut un calcul prost. Nu cred că va veni. Doar nu e nebun, ştie că ei îl vor aştepta.

Americanul scutură din cap:

— Nu este sigur. Este chiar nebun.

În spate, Chris Jones şi Milton Brabeck îşi scoseseră artileria, ceea ce risca să creeze unele probleme. Căci, în Rover se găseau patru poliţişti de la serviciul „Special Branch” al Scotland Yard-ului, foarte hotărâţi să evite orice incident.

La volanul maşinii ruseşti se afla căpitanul Oleg Penkovski; din cauza înmatriculării diplomatice maşina nu fusese controlată.

— Nu puteau fi împiedicaţi ruşii să vină la înmormântare? întrebă Malko.

— În nici un caz, zise Pat Davis. Ştiţi cum se numeşte acest cimitir: Karl Marx Cemetery! Aici este îngropat Karl Marx. Alaltăieri, ruşii au anunţat că au intenţia să depună o coroană de

[17] *Mamei mele dragi.*

flori la mormânt, în dimineaţa asta. Nu se punea problema să fie împiedicaţi – se risca un incident diplomatic. De altfel, am ajuns în faţa mormântului lui Karl Marx, iată-l!

Malko întoarse capul şi zări puţin mai departe, în dreapta aleii care cobora, bustul lui Karl Marx aşezat pe un imens soclu de marmură.

Chiar în faţă, se vedea un spaţiu liber în care lucrătorii săpaseră: era groapa doamnei Victoria Ward. Carul mortuar se opri. Groparii deschiseră uşile şi începură să scoată sicriul.

În spatele lor, cineva trânti portiera maşinii. Malko tresări. Era Oleg Penkovski care coborâse să-şi dezmorţească picioarele.

O clădire veche, enormă, domina toată această parte a cimitirului.

Chris Jones se aplecă.

— Ce-i aici?

— Un spital, spuse şeful centrului C.I.A. la Londra.

Gorila rânji:

— Ei bine, spuse el, dacă te afli în spitalul ăsta, s-ar putea spune că ai ajuns aproape la destinaţie.

Nimeni nu râse.

Groparii se pregăteau să coboare sicriul în groapa care măsura vreo doisprezece picioare.

— Apropo, zise Malko. Dacă dl. Ward apare, ce atitudine să luăm?

Se lăsă o linişte grea. Pat Davis îşi trecu limba peste buze.

— Nu va veni, spuse el cu o voce nesigură. Dacă vine, ar fi extrem de neplăcut. Ştiu că englezii vor să-l interogheze, în special, în legătură cu moartea lui Miss Keeler.

— Există riscul să vorbească despre micile secrete ale C.I.A.-ului, remarcă Malko. Ar fi stânjenitor…

Pat Davis deveni stacojiu. Pe frunte, îi apărură broboane mici de transpiraţie. Malko îşi spuse că şeful staţiei de emisie C.I.A. îşi dorea din tot sufletul să-şi asume responsabilitatea lichidării lui Theo Ward.

Englezii l-ar aresta şi toată lumea ar fi mulţumită. Numai că existau câteva piedici…

Poliţiştii englezi care se aflau în Rover, nu i-ar fi lăsat pe oamenii K.G.B.-ului să transforme cimitirul într-un câmp de bătaie. Era posibil ca şi Theodore Ward să-şi fi făcut deja un plan, în situaţia existentă. Ca şi Leonid Volodia, de altfel. Omul care îi ura de moarte pe toţi… O ploaie fină începu să cadă, dând cimitirului un aspect şi mai lugubru. Prietenele doamnei Ward se

strânseră unele lângă altele, groparii indiferenţi şi grăbiţi îşi încheiau activitatea.

Oleg Penkovski urcase din nou în maşină. În Daimler se aşternu liniştea. Malko care observa aleea din faţa lui, tresări brusc.

Un bărbat de înălţime medie, cu o pălărie şi ochelarii mari de baga, un pardesiu din piele de căprioară, înainta spre ei, venind din celălalt capăt al aleii, intrat, după toate aparenţele, pe poarta situată în partea de jos a colinei.

Şeful centrului C.I.A. la Londra, Pat Davis, îl văzu la rândul lui, încremenind:

— Ei drace, e chiar el, făcu Davis cu o voce temătoare.

Bărbatul se îndrepta spre mormânt, încet, cu mâinile în buzunar, ignorând total cele trei maşini oprite în faţa lui.

Theodore Ward venise totuşi la înmormântarea mamei sale.

*

* *

Malko întâlni privirea lui Pat Davis şi îi citi în ochi o stare de spaimă totală. Americanul îl privea pe Ward ca şi cum ar fi fost diavolul. Acesta se oprise în faţa mormântului deschis, ca şi cum ar fi fost singur.

Se auziră portierele Roverului. Doi poliţişti englezi coborârii din maşină.

Părea că timpul se oprise. Un zgomot sec se auzi în spatele Roverului. Chris Jones tocmai îşi verificase încărcătorul armei Smith & Wesson.

Ceremonia se terminase.

Bătrânele se îndepărtară, aruncând în trecere o privire curioasă maşinilor. Theodore Ward în faţa mormântului, rămase într-o stare de meditaţie cu spatele la bustul lui Karl Marx.

Deodată, Ward se întoarse cu încetineală. Îşi trecu privirea peste parbrizele celor trei maşini, părând că le vede pentru prima oară.

— Ce vreţi să faceţi? întrebă Malko.

Pat Davis nu avu timp să răspundă. Theodore Ward se îndrepta spre ei. Cu acelaşi mers liniştit, cu chipul imperturbabil şi cu mâinile în buzunare. Numai maxilarul contractat îi dezvăluia tensiunea interioară. Mai avea de parcurs vreo douăzeci de metri.

— Ce-o să facă? exclamă Pat Davis.

Malko bănuia. Trebuia să ia o hotărâre rapidă. Acest om era

capabil să producă moartea în zeci de feluri.

— O să ne ucidă, zise Malko liniştit.

— *My God!* făcu americanul.

Theodore Ward era numai la cinci sau şase metri depărtare. Malko fu frapat de privirea goală, fixă, de ţinuta rigidă a capului. Încercă să ghicească ce formă de moarte rapidă transporta cu el acest bătrânel… Malko avea impresia că se găsea lângă o bombă amorsată care putea exploda la cea mai mică mişcare.

Deodată, Pat Davis izbucni:

— Ucideţi-l!

Malko îl privi pe şeful staţiei C.I.A., uluit. Viu, Theodore Ward i-ar fi condus, poate, la Leonid Volodia şi astfel puteau să înlăture pericolul care-l ameninţa pe Nicolas Silverman. În linişte, Malko deschise portiera maşinii şi sări la pământ.

Theodore Ward îşi ridică ochii către ei continuându-şi drumul.

*

* *

Cei doi bărbaţi se găseau la numai doi metri unul de celălalt. Malko se opri. Îşi strânse pistolul „Hi-Standard” în fundul buzunarului; în sfârşit Theodore Ward păru că-l vede. Clipi rapid şi făcu un pas într-o parte, pentru a-l evita.

— Domnule Ward, strigă Malko.

Ward întoarse capul spre el fără să-i răspundă. Pe obraz avea lacrimi şi muşchii maxilarului îi tremurau.

— Lăsaţi-mă, spuse bătrânelul.

Nu era nici o urmă de ameninţare în vocea lui, dar Malko se dădu la o parte. Singura cale de a-l opri pe Ward, era să tragă, dar Malko nu avea intenţia să-l asculte pe Pat Davis.

Bătrânul savant trecu pe lângă el, fiind la un pas să-l atingă, dar îşi continuă drumul în direcţia sovieticilor din Volgă.

Din Daimler izbucni vocea lui Pat Davis:

— Trageţi! Trageţi!

Malko nu se mişcă.

Cei doi poliţişti englezi din serviciul C.I.A. se îndreptară spre Theo Ward, cu o atitudine dură.

— Îl vor aresta, strigă Pat Davis. Chris, Milton, trageţi în el! Este un ordin!

Tonul vocii se schimbase total. Malko realiză că americanul asculta de ordinele superiorilor. Undeva, într-un birou din Washington, se hotărâse lichidarea lui Theodore Ward, renegatul.

Chris şi Milton ţâşniră afară din Daimler. Malko rămase nemişcat. Nu-i va lăsa să-l ucidă pe Ward. Îi era de folos viu.

În acelaşi moment cei doi poliţişti englezi îl luară pe Ward, fiecare de câte un braţ, în timp ce acesta începu să se zbată. Deodată se petrecu un lucru incredibil. Unul dintre poliţişti îi descheie rapid pardesiul lui Ward. Imediat celălalt i-l smulse de pe umeri şi i-l aruncă departe ca şi cum ar fi fost ciumat.

Pardesiul ateriză la picioarele bustului lui Karl Marx. Alţi doi poliţişti englezi coborâră din Rover, aşezându-se între Ward şi gorile. În mod vizibil, erau hotărâţi să nu lase pe nimeni să intervină.

Striptease-ul involuntar al lui Ward continuă cu o brutalitate şi rapiditate neaşteptate. Haina, cravata, pantalonii. Bătrânul se zbătea încet; unul dintre poliţişti se aplecă, celălalt îl împinse pe Ward, făcându-l să cadă pe aleea plină de noroi. În zece minute nu mai avea pe el decât pantofii şi cămaşa. În plin cimitir, striptease-ul avea ceva halucinant. Rămas în şosete, slip şi cămaşă, Theodore Ward părea că nu simte frigul.

Malko cunoştea tehnica poliţiştilor americani pentru drogaţi. Era acelaşi lucru. Pat Davis privea scena. Era livid.

Striptease-ul continua. După ce-i smulseră cămaşa, unul din poliţişti îi pipăi pulpele picioarelor, îi dădu jos slipul, îl controlă la subsuoară, îi scoase ceasul. Era gol absolut. Unul dintre cei doi poliţişti interveni, mergând spre Rover, de unde luă un sac de pânză şi o cuvertură. Aruncă cuvertura pe umerii lui Ward şi începu să-i culeagă toată îmbrăcămintea, aruncând-o în sac.

Între timp, doi dintre cei patru îl târau spre Rover-ul albastru.

Cele patru portiere ale maşinii ruseşti se deschiseră; cei patru ruşi ieşiră în acelaşi timp şi alergară spre poliţiştii care-l duceau pe Ward, cu Oleg Penkovski în frunte. Englezii se făcură că nu-i văd. Oleg Penkovski, mai rapid, se imobiliză între Rover şi ei. Unul dintre englezi înaintă spre el imperturbabil:

— Sir?

Fără să-i răspundă, sovieticul se adresă cu brutalitate lui Ward:

— Unde este Volodia?

Ward îl privi fără să-i răspundă, ca şi cum nu ar fi înţeles.

Poliţistul care îi vorbise îl luă pe Oleg Penkovski de braţ şi îl îndepărtă cu fermitate.

— Sir, acest om este în stare de arest. Nu aveţi dreptul să-i vorbiţi.

În clipa aceea se petrecu un lucru nemaiîntâlnit. În loc să se

supună, Oleg Penkovski scoase un pistol Tokarev automat din buzunar şi-l îndreptă spre poliţiştii englezi de la C.I.D.

— Trebuie să-l luăm cu noi pe acest om, spuse Penkovski.

Împietriţi, cei doi englezi priviră alternativ arma şi feţele celor trei ruşi care îi înconjurau. Era de neconceput! Un ataşat militar străin răpind un suspect, reţinut de poliţia britanică.

Malko, care observa scena, nu-şi credea ochilor. N-ar fi crezut niciodată că K.G.B.-ul putea să meargă atât de departe în acţiunile sale. Era un incident diplomatic, cu siguranţă. Sovieticii nu puteau să acţioneze în felul ăsta decât cu ordinul expres de la Kremlin.

Unul dintre ruşi înaintă brusc între englezi, îndreptând spre ei o mitralieră scurtă. Cele două gorile se pregătiră să scoată propriile arme.

— Nu vă mişcaţi! ordonă Malko.

Timpul părea că se oprise. Apoi unul dintre englezi îi spuse lui Oleg Penkovski cu o voce indignată:

— Sir, sunteţi în stare de arest. Vă rog să ne urmaţi.

Al patrulea poliţist se repezi în Rover şi luă telefonul, cerând ajutoare…

Scotland Yard-ul trimise toate maşinile pe care le avea în nordul Londrei spre zona Highgate Hill. Oleg Penkovski înaintă şi-i prinse braţul lui Ward. Malko se aştepta la o împotrivire din partea savantului, dar acesta se lăsă prins cu uşurinţă. Ca şi cum era drogat.

Unul dintre poliţiştii englezi se aruncă brusc asupra sovieticului, încercând să-i smulgă arma. Rusul îl îndepărtă cu o lovitură de cot şi îi trimise o lovitură de cros în plin obraz. Britanicul căzu pe spate cu un strigăt de durere şi obrazul plin de sânge. Oleg Penkovski reuşi să-l smulgă pe Theodore Ward din mâna celuilalt poliţist şi-l împinse spre agenţii K.G.B. Se întoarse, îndreptând automatul său spre Rover.

— Rămâneţi înăuntru, strigă el.

Englezul împinse portiera, dar Oleg Penkovski trase un glonţ în pneul din faţă şi îndreptă arma din nou spre cei trei englezi.

Cel de-al al patrulea, care fusese lovit, se ridică plin de sânge pe tot obrazul şi cu o voce care tremura de furie, spuse:

— Cred, Sir, că vă daţi seama de gravitatea acţiunii dumneavoastră! Aţi comis o răpire şi o ofensă poliţiei Majestăţii sale Regina.

Oleg Penkovski nici măcar nu mai asculta. Ca diplomat nu risca nimic, în afară de expulzare… încet, se îndreptă spre Volgă,

în timp ce ruşii îl târau pe Theodore Ward. Malko se întoarse spre Chris Jones şi Milton.

— Acoperiţi-mă.

Sovieticii urmau să-l tortureze îngrozitor pe Ward. Cu gesturi voit măsurate, Chris şi Milton scoaseră armele. Rusul cu mitraliera ridică şi el arma; era nehotărât, totuşi.

Malko îi spuse în ruseşte:

— Dacă tragi, tovarăşe, vei muri şi tu.

Cu un gest calm îşi scoase pistolul Hi-Standard, înfruntându-l pe agentul K.G.B. Gorilele se aflau, în sfârşit, în elementul lor.

Malko înaintă spre Volga şi strigă în ruseşte:

— Oleg Mihailovici! Trebuie să discutăm puţin!

Theodore Ward era deja în interiorul maşinii, înghesuit în spate între cei doi ruşi. Oleg se întoarse încet.

— Da?

Gura sa bine conturată era încadrată de două riduri adânci, care-i brăzdau faţa. Trăsăturile-i păreau tăiate în piatră. Privirea lui se îndreptă spre pistolul lui Malko. Dar nu-şi schimbă expresia. Nu-şi băgase nici el pistolul Tokarev în buzunar.

Malko înaintă până în dreptul lui.

— Dă-l jos din maşină, Oleg Mihailovici.

Un surâs vag lumină o clipă trăsăturile puternice ale agentului K.G.B. Spuse cu o voce blândă.

— *Ne pizdi, golubtchik*![18]

Deodată, un strigăt izbucni în spatele lui Malko. Pat Davis ieşi din maşină şi strigă:

— *Kill him!*

Toţi stăteau cu faţa la ei, ca într-o tragedie antică.

— Oleg Mihailovici, insistă Malko în rusă, ştii că nu pot să te las să-l iei cu tine pe acest om. Oricum, englezii nu te vor lăsa să ajungi prea departe.

— Nu mergem departe, spuse sovieticul. Nu pot să vi-l las. Ascult ordinele tovarăşului ministru Suslov.

Oleg Penkovski puse mâna pe portieră. Malko ridică pistolul.

— Nu.

Sovieticul scutură foarte încet din cap, cu un amestec de resemnare şi de durere. Îşi ridicase puţin pistolul. În colţul gurii îi apăru un tic nervos. Era gata să tragă. Malko ştia că trebuia să treacă peste cadavrul lui Penkovski pentru a-l lua pe Ward. K.G.B.-iştii nu înfruntaseră poliţia engleză, ca să i-l înapoieze pe

[18] *Nu fii tâmpit, puişorule.*

Ward cu blândeţe. Malko ştia, de asemenea, că nu poate acţiona în alt mod. Înaintă încă puţin, până ajunse să atingă caroseria neagră a maşinii. Trecu prin faţa sovieticului şi rămase cu spatele la acesta. Privi înăuntrul maşinii.

Theodore Ward stătea în spate, cu o ţinută dreaptă, puţin ridicol în cuvertura sa, strâns între cei doi ruşi cu chipuri dure.

Simţindu-se observat, Theodore Ward ridică capul spre Malko. Avea încă trăsăturile crispate, dar în privire îi apăru o licărire ciudată, diferită. Un fel de bucurie deznădăjduită. Malko avu intuiţia fulgerătoare că nu era prizonier: ci el era cel ce conducea jocul şi prevăzuse ceea ce se întâmplase.

Portiera se trânti în spatele său. Oleg Penkovski tocmai urcase în Volgă. Malko se întoarse. În timp ce geamul acţionat electric culisă rapid. Pistolul Tokarev era îndreptat spre Malko.

— La revedere, zise Oleg.

Malko văzu că încheieturile degetelor lui Oleg erau albe din cauza crispării cu care ţinea arma. Se dădu înapoi, nevoind să cadă victimă unui accident stupid.

— Drum bun, Oleg Mihailovici, răspunse Malko.

Volga porni cu spatele pe alee, în zig-zag, printre mormintele părăsite.

Malko făcu calea-ntoarsă, venind spre englezi şi spre agenţii C.I.A. Pat Davis sări spre el, isteric.

— O să-l facă să vorbească. Nu trebuia să-i laşi să plece.

— Nu vor ajunge departe, Sir, zise un poliţist englez.

— Nu, într-adevăr, nu vor ajunge prea departe, repetă Malko.

Se întoarse. Puternica Volgă neagră ajunsese aproape de grilajul intrării în cimitir. De la cimitir până la „Centrul comercial” rus erau numai cinci minute.

*

* *

Oleg Penkovski se întoarse spre bancheta din spate şi îi întâlni privirea lui Ward, în mod bizar, englezul părea calm, în ciuda situaţiei sale. Nu putea totuşi să-şi facă iluzii asupra sorţii ce-l aştepta. Sovieticul nu se mai abţinu:

— Unde este Volodia? întrebă el.

Ward nu răspunse. Sovieticul se aplecă pe deasupra banchetei şi repetă întrebarea, adăugând: „Vă vom face să vorbiţi”. Toată operaţia fusese autorizată în scris de la „Centrala” de la Moscova. La ordinul personal al lui Iuri Andropov, şeful K.G.B.-ului. În ciuda consecinţelor diplomatice, trebuia găsit Leonid

Volodia şi lichidat.

Theodore Ward se aplecă în faţă spre Oleg Penkovski.

— Dumneavoastră mi-aţi ucis mama? întrebă el cu politeţe.

În ciuda experienţei sale, Oleg Penkovski nu putu să răspundă cu o voce normală la întrebare.

— Nu înţeleg, bâigui el.

Theodore Ward dădu din cap.

— Dumneavoastră sunteţi. Semnalmentele dumneavoastră erau în ziar.

Deodată, Ward icni ca şi cum ar fi sughiţat şi scuipă ceva în mână. Oleg zări ceva ce părea a fi un cartuş de pistol de calibru mare, pe care Ward îl ascunsese sub limbă până în acel moment. Cu o înjurătură, se aruncă asupra lui Theodore Ward pentru a încerca să i-l smulgă, dar celălalt închise pumnul, pur şi simplu.

*

* *

Explozia propulsă o undă de şoc în tot cimitirul. O lumină roşie ţâşni din Volgă, care mai merse în zig-zag câţiva metri, apoi se zdrobi de grilajul intrării. O flacără imensă ţâşni şi un nor de fum învălui maşina.

Malko fugea deja spre Volgă. Presentimentul său nu-l înşelase. Lăsându-l pe Penkovski să plece, ştia că nu va ajunge departe. Ward le întinsese o capcană celor care îi omorâseră mama. Se răzbunase, dar muri alături de ei.

Rover-ul celor de la C.I.A. îl depăşi şi se opri în scârţâitul frânelor. Un poliţist englez sări cu un extinctor, dar incendiul era deja prea avansat. Flăcările ţâşneau prin geamurile pulverizate în urma exploziei. În interior era o magmă îngrozitoare de corpuri inerte, sfâşiate.

Braţul lui Oleg Penkovski părea că mişcă, dar nu era decât focul ce pâlpâia. Părul rusului luă foc dintr-o dată şi flăcările îi înnegriră obrazul.

— Daţi-vă înapoi, zise un englez.

Nu mai era nimic de făcut. Malko ascultă. În Volgă nu mai erau decât cadavre. Chris, Milton şi Pat Davis sosiră şi ei.

Şeful staţiei de emisie C.I.A. se întoarse către Malko, livid.

— *My God*, murmură el. Cum de aţi ştiut?

— I-am întâlnit privirea, zise Malko. Am mai văzut oameni care ştiau că vor muri. Ward avea aceeaşi privire. S-a sinucis deliberat pentru a-l putea ucide pe asasinul mamei lui...

Şeful C.I.A. privea flăcările, vopseaua care se topea, corpurile

deformate, cu un aer absent.

— Volodia este încă liber, murmură el.

Un Jaguar apăru şi se opri în faţa intrării. Chris Jones privea şi el Volga.

— Ce s-a întâmplat? bâigui el. Tipul ăsta e total gol.

Pat Davis spuse cu necaz:

— Cred că a folosit o minibombă pe care a inventat-o el. De mărimea unui cartuş de „calibru 45”. Bomba nu funcţiona decât în loc închis. C.I.A. nu o reţinuse pentru că avea inconvenientul de a-l ucide pe cel ce o lansa. Era încărcată cu alice otrăvite, care ucideau oamenii prin şoc anafilactic, atingându-le sistemul nervos central…

Se auzi sirena unei maşini de pompieri care se apropia. Malko privi pentru ultima oară resturile înnegrite ale celui care fusese Theodore Ward. Luase secretul cu el, în mormânt. Toate pistele care conduceau la Leonid Volodia se opriseră.

Malko era totuşi sigur, că singura şansă de a-l salva pe Nicolas Silverman; era să-l găsească pe Leonid Volodia, cât mai repede.

Capitolul XIII

— Pamela mi-a telefonat, anunţă triumfal Nicolas Silverman. Am întâlnire cu ea.

Malko abia îşi reţinu gestul de a înălţa din umeri, exasperat pe bună dreptate. După ce dispăruse doua zile, se pare, pentru a rezolva nişte afaceri de familie la castelul ei, tânăra englezoaica venea să-l tortureze pe texan... Un mic joc ce costase vieţile a şapte persoane.

— Nu plecaţi la Moscova? întrebă Malko.

Nicolas Silverman se prefăcu că nu aude.

Malko privea pe fereastră; mai simţea încă un gust de cenuşă, în gură. Maşina K.G.B.-ului dispăruse. Secretarul de la Home Office îl convocase pe ambasadorul sovietic pentru a-l avertiza că orice sovietic care era prins în Londra în posesia unei arme, diplomat sau nu, va fi imediat expulzat. Reacţiile celor de la Scotland Yard privind atacul de la cimitir, au fost violente. Devenise o afacere publică. Nu se mai dădu nici o „notă D" pentru a amortiza şocul. Toate ziarele din Marea Britanie se întrebau din ce cauză patru ruşi muriseră într-un cimitir din nordul Londrei în compania unui englez a cărui mamă tocmai fusese îngropată... Hărţuiţi de întrebări cei de la Home Office se încurcau în minciuni din ce în ce mai evidente. Toate ziarele îşi puneau aceleaşi întrebări. Cine era Theodore Ward?

Daily Mail îl descria ca fiind un dezertor american, Daily Mirror înclina pentru răpire politică. Nimeni nu se apropiase de adevăr, dar probabil că nu întârzia să apară.

Nicolas Silverman, simţea tensiunea lui Malko, încercă să destindă atmosfera. Se aşeză în faţa unui tablou modern agăţat în faţa canapelei şi scutură din cap:

— Tabloul ăsta este o porcărie.

Malko aprobă cu politeţe.

— Nu îndrăzneam să vi-o spun. Pamela mi l-a cumpărat de la Sothesby. Opt mii de lire...

Încă o dată Pamela Rice. Malko suspină. La preţul ăsta ar fi schimbat o bună parte din acoperişul castelului, sau ar fi cumpărat o garderobă completă pentru Alexandra, sau poate două circuite în toată lumea... Texanul ăsta era într-adevăr un fraier. Din ce în ce mai îndrăgostit.

Malko era practic singur în acţiunea de protecţie a lui Nicolas

Silverman, cu riscul ca Volodia să lovească într-o manieră imparabilă aşa cum Theodore Ward procedase cu ruşii.

Texanul îşi privi ceasul Seiko cu cuarţ.

— E timpul, spuse el. Pamela mă aşteaptă la Sothesby. Sunt deja în întârziere…

— Bine suspină Malko, să mergem la Sothesby.

— Nu sunteţi obligat să mergeţi, remarcă americanul. Iau Daimler-ul şi pe cei doi prieteni…

Contra lui Volodia, cele două gorile de la C.I.A. nu erau de ajuns. Malko îşi puse pardesiul şi-şi verifică pistolul. Chris Jones şi Milton Brabeck începură o partidă de Back-gammon mormăind, după ce băură fiecare câte un pahar mare de Vichy Saint Jorre. Fără alcool, înainte de ora cinci.

Malko se aşeză la volanul maşinii. Se hotărî să conducă chiar el. Era mai sigur în caz de ceva. Îşi puse pistolul încărcat pe banchetă şi-i spuse lui Milton Brabeck să urce alături de el. Nicolas Silverman era aşezat în spate, aparat de Chris Jones. Bineînţeles avea lângă el puşca cu lunetă, o mină, o puşcă antitanc cu reacţie: Era greu să prevezi tot. De altfel Malko începuse să înţeleagă psihologia lui Leonid Volodia. Acesta era un solitar. Lovea singur şi de la distanţă mică. Malko se concentră asupra maşinii. Din cauza sensurilor unice era obligat să întoarcă în Albermale Street pentru a ajunge în Old Band Street.

Tocmai ieşea din Picadilly, când Chris îl anunţă cu o voce calmă:

— Ne urmăreşte o maşină…

Malko nu-şi schimbă expresia dar îşi fixă privirea în oglinda retrovizoare. Zări botul retezat al unui Mercedes chiar în spatele lor. Parbrizul fumuriu îl împiedică să vadă în interior. Nu avea număr în faţă. Malko se gândi imediat la Serviciile secrete M.I.6, dar englezii nu foloseau Mercedes-uri, lucrau cu Rover sau Jaguar, iar Pat Davis nu avea nici un motiv să-i urmărească.

— Să acţionez? întrebă gorila.

— Aşteptaţi, zise Malko.

Semnaliză la dreapta ca şi cum ar fi întors în Jermin Street, apoi în ultima secundă întoarse la stânga în Albermale Street.

Mercedes-ul ocoli două taxiuri şi se strecură în spatele Daimler-ului, lipindu-se de acesta. Nervos, Milton se întoarse.

— Nu ne pot depăşi, este prea strâmt locul, remarcă el. Ce facem?

— Mergem la Sothesby, zise Malko, voi coborâţi primii. Domnul

Silverman nu se va mişca atâta timp cât drumul nu e liber...

În spate, texanul tăcea, cu mâinile puse pe genunchi. Pericolul îi era relativ indiferent. Se întreba mai ales cum s-o fi îmbrăcat Pamela. Dacă şi-a pus minunatul costum din piele de căprioară şi pantofii asortaţi care-i sporeau farmecul de animal sălbatic.

Vocea lui Malko îl aduse la realitate:

— Nicolas, întrebă el, vreţi să vă lăsaţi jos? Nu vreau să riscăm inutil.

Docil, americanul alunecă de pe locul său, lăsându-se în jos. Din fericire maşina era mare.

— Chris, rămâneţi în interior, ordonă Malko. La cel mai mic pericol îl acoperiţi! O.K.?

— O.K.! făcu gorila.

Trei minute mai târziu, Daimler-ul opri în faţă la Sothesby. Milton Brabeck era deja afară. Malko coborî strângând pistolul în buzunarul paltonului. Mercedes-ul era oprit la trei metri în spate. Cei doi se îndreptară spre maşină, încadrând-o. În momentul în care Malko se găsea la înălţimea portierei din faţă, geamul coborî brusc. Malko rămase imobil, cu nervii întinşi.

Un necunoscut cu trăsături grosolane, cu ochii mici înfundaţi în orbite, inteligent, îi surâse. I se adresa lui Malko în limba rusă:

— Sunt Vladimir Suslov. Putem vorbi puţin domnule Linge?

Malko ştia cine era Suslov. Se destinse puţin surprins de ciudata apropiere a sovieticului. Pentru ce motiv era filat? Cei de la K.G.B. aveau într-adevăr mania acestui gen de a acţiona. Malko îi făcu semn lui Milton Brabeck care se apropie.

— Vă găsesc la Sothesby, vin în câteva minute, zise el. Să nu-l scăpaţi din ochi pe Silverman. Se întreba ce voia Suslov. Această afacere devenea din ce în ce mai misterioasă.

După Sir Bradley, era rândul rusului să treacă peste ierarhie, într-o afacere în care, totuşi americanii întindeau mâna ruşilor... era ciudat, foarte ciudat. Or, Suslov era o persoană importantă... mult mai important decât ambasadorul sovietic la Londra. Malko deschise portiera din spate şi se aşeză alături de directorul Comitetului pentru Ştiinţă şi Tehnică. Mercedes-ul porni brusc ocolind Daimlerul. Suslov îşi aprinse o ţigară şi spuse tot în ruseşte:

— Vom face o plimbare şi o să vă aduc înapoi. Nimeni nu trebuie să audă ceea ce vreau să vă spun.

Intrigat. Malko aştepta. Rusul începu să vorbească despre diferite lucruri. Şoferul trecu prin Picadilly apoi zbură de-a lungul zonei Knightsrige. Întoarse în Alexandra Gate şi ajunseseră în

Kensington Garden.

— Opreşte aici.

De îndată ce ieşiră din maşină, sovieticul îl luă de braţ pe Malko şi începură să se plimbe pe Rotten Row. Soarele se ridicase şi începu să fie cald. Suslov continuă în ruseşte:

— Domnule Linge, cunoaşteţi bine importanţa pe care guvernul meu o dă vieţii lui Nicolas Silverman. Având în vedere ultimele evenimente, ne aflăm într-o situaţie dificilă privind garantarea siguranţei sale…

Era un eufemism. Malko spuse:

— Englezii ar fi acceptat cu greu o răpire… Mai ales din mâinile poliţiei lor.

Suslov înlătură argumentul cu un dispreţ superb.

— Englezii sunt nişte imbecili. Sunt la fel de agasaţi ca şi noi. Ambasadorul nostru i-a avertizat că dacă i se întâmplă ceva lui Nicolas Silverman vor fi responsabili de aceasta şi vor trage toate consecinţele pe plan comercial. British Leyland ţine foarte mult să ne vândă o uzina de camioane. Ar fi trebuit să ne lase mână liberă în acţiunea de la cimitir. Ward ar fi vorbit, ştia unde se ascundea Leonid Volodia, acest nebun…

Suslov începea să se enerveze. Suspină.

— Cu atât mai rău, oricum s-a terminat.

— De ce aţi vrut să mă vedeţi? întrebă Malko.

— Mai sunt noutăţi? întrebă Suslov.

— Nu, zise Malko. Chiar şi fără oamenii dumneavoastră Nicolas Silverman este bine păzit. S-ar părea că Volodia primeşte informaţii.

— Chiar le primeşte, îi tăie vorba Suslov. Ştie chiar şi până când Nicolas trebuie sa rămână la Londra.

Se opri şi se uită fix la Malko, în spatele lor serpentina se reflecta în razele palide ale soarelui de iarnă. Malko îşi ascunse cu greu surpriza.

— Ce vreţi să spuneţi? Cine îl informează?

Vladimir Suslov îşi scutură capul ca şi cum ar fi făcut caz de naivitatea lui Malko. Apoi îi puse un deget pe piept pentru a întări ceea ce urma să spună:

— Ştiţi din ce a trăit la Londra, acest descreierat de Volodia?

— Nu, mărturisi Malko.

— Din banii pe care i-au dat prietenii dumneavoastră de la Central Intelligence Agency.

Malko nu-şi stăpâni zâmbetul. Toate astea semănau cu un discurs de propagandă de prost gust. Ruşii vedeau mâna C.I.A.-

ului peste tot. Dintr-odată Suslov se supără.

— Nu am venit până aici să vă spun prostii. Ceea ce spun este adevărat. Leonid Volodia a fost plătit de C.I.A. în ultimii doisprezece ani. Puteţi să mă credeţi. Îl luă pe Malko de braţ din nou.

— Noi îi cunoaştem pe toţi cei ca Volodia. Îi supraveghem tot timpul. Ştim ceea ce făcea Volodia.

— Fie, spuse Malko. Să presupunem că Volodia lucra pentru C.I.A. şi Lee Harvey Oswald lucra pentru C.I.A., dar, John Kennedy nu a fost asasinat de C.I.A.. Tovarăşe Suslov…

Rusul dădu din cap.

— Foarte adevărat. Dar ceea ce vreau să spun este că Leonid Volodia lucrează „încă" pentru C.I.A. Pentru asta am vrut să vă văd.

Malko încercă să nu arate ceea ce simţea. În lumea paralelă în care trăia „dezinformarea" era o forma obişnuită de dialog.

— Cuvinte, sunt simple cuvinte, tovarăşe. Şi eu pot spune că dumneavoastră lucraţi pentru C.I.A., pentru că nu-i cunosc pe toţi agenţii noştri dubli…

Sovieticul râse din toată inima.

— Mă amuză că îmi spuneţi asta, dar v-aş ruga să nu o repetaţi în public. Nu se ştie niciodată… Vă mai aduceţi aminte atentatul asupra centrului sovietic de la Stockholm, de acum un an?

— Da, recunoscu Malko. O bombă incendiară l-a distrus în întregime.

— Leonid a pus-o, zise rusul. În acea perioada lucra pentru secţia a IV-a a Biroului European de Diviziune a Planurilor. Diviziunea voastră, sublinie el, domnule Linge.

— Fie, recunoscu Malko, e posibil. Şi ce-i cu asta?

Suslov zâmbi, privind o pereche de îndrăgostiţi care se sărutau cu pasiune, aşezaţi chiar pe peluză. Băiatul îşi băgase mâna sub fusta fetei fără să-i pese de trecători. Sovieticul se strâmbă, puţin jenat.

— Pentru acel atentat, zise el, Leonid primise ca material o mini bomba incendiară fabricată de divizia lui Theodore Ward… Acesta venise la Londra în mod special să-l înveţe funcţionarea mecanismului. Bineînţeles a profitat de călătorie şi a trecut să-şi vadă mama… Pot să vă spun că s-au simpatizat foarte tare, de îndată ce s-au cunoscut. Leonid era fascinat de acest Ward… care în acel moment lucra pentru C.I.A. Nu-i aşa?

— Presupun, recunoscu Malko.

— Acum şase luni, la Geneva, a fost un atentat contra unui naţionalist negru din Rodezia, Silibi. Vă mai amintiţi? A decedat. A făcut stop cardiac. Cineva urcase cu el în ascensor Un bărbat înalt, chel, cu sprâncene groase... Vă spune ceva?

— Volodia?

— Ei bine, da! Acest înger timid, Leonid, zise cu o voce aparent blândă sovieticul, a folosit unul din mecanismele fabricate de Theo Ward. Vreţi să ştiţi cât a încasat pentru asta? Douăsprezece mii de dolari. Nu este mult; nici măcar trei mii de ruble. Şi în acest caz îl întâlnise pe Ward la Londra.

— Asta a fost acum şase luni, remarcă Malko.

— Vreţi să aflaţi numele celui care-l informează pe Leonid Volodia, întrebă în şoaptă Suslov. Sau vreţi să-l ghiciţi?

— Pat Davis? întrebă Malko prins în joc.

— Cum de l-aţi ghicit? întrebă sovieticul cu o prefăcută uimire.

Cei doi bărbaţi se priviră un moment, în linişte. Malko începu să înţeleagă unde voia să ajungă rusul. Dar „intoxicarea" era punctul forte al sovieticilor. Suslov continuă imediat.

— Pot să vă spun că prietenul dumneavoastră Pat Davis şi Leonid s-au văzut foarte des până-n ultimele săptămâni. Şi când Theo Ward a sosit în Anglia, Pat Davis a luat masa cu el la clubul Ambassador. Theo Ward venise în misiune, ca şi în celelalte două cazuri, venise să-i dea lui Leonid Volodia unul din mecanismele sale... Ghiciţi pentru cine? De altfel, adăugă el, în acel moment Leonid Volodia era plătit tot de C.I.A. Doriţi o dovadă? Ultimul cec pe care l-a încasat este datat în perioada respectivă, iată-l. Scoase un cec din buzunar şi-l întinse lui Malko. Acesta îl examină. Era o suma de cinci sute de lire sterline pe numele lui Leonid Volodia, emis de filiala londoneză a Băncii Americane. Fusese încasat şi trimis înapoi băncii emitente după metoda americana.

Malko încercă să-şi ascundă tulburarea. Dacă nu era nici un trucaj, C.I.A. îl plătea pe deoparte pe Volodia iar pe de altă parte îl urmărea.

— Cum aţi procurat acest cec? întreba Malko.

Suslov râse.

— Avem prieteni peste tot. Puteţi verifica că acest cont aparţine C.I.A.-ului. Este foarte uşor; cereţi-le nişte bani, apoi veniţi să mă vedeţi, domnule Linge.

Malko făcu câţiva paşi în linişte. Era din ce în ce mai tulburat. Sovieticul îşi atinsese scopul întâlnirii. Brusc, îl apucă furia faţă de el însuşi.

— Ceea ce îmi spuneţi mi se pare stupid, zise el. Am fost trimis de Direcţia de Plan de la Washington ca şi cei doi colaboratori ai mei, cu misiunea de a-i apăra viaţa lui Nicolas Silverman şi de a-l prinde pe Theodor Ward, dacă este posibil. Pat Davis m-a ajutat fără cea mai mică reticenţă.

Rusul scutură din cap:

— Cât de naiv sunteţi domnule Linge. Este adevărat că Davis vă ajută. Nu poate proceda altfel, dar vă ajută numai aparent.

Suslov îl luă de braţ şi îi zise cu răbdare:

— Leonid a primit ordin de lichidare a lui Silverman, în caz că acesta se încăpăţânează să semneze contractul cu noi. Cei care i-au dat acest ordin se tem. Ei cred că noi ne pregătim de război. Pot să vă dau numele lor. Dar în acelaşi timp o parte din ei au decis să-l protejeze pe Nicolas pentru că nu cred în varianta în care noi am dori un război.

Cei doi se aflau în faţa Mercedes-ului. Malko simţea că nu mai suportă. Această intervenţie, putea să semnifice multe lucruri. Se întoarse către rus:

— De ce îmi spuneţi mie toate astea? Şi eu lucrez pentru C.I.A.!

Suslov îşi scutură capul cu un surâs lung.

— Pentru că dumneavoastră nu sunteţi american. Apoi, pentru că vă cunosc. Am tot dosarul dumneavoastră. Aveţi un dosar foarte bun.

Suslov îi spuse cu o voce şoptită:

— Dacă într-o zi vă săturaţi de C.I.A., puteţi veni la noi, veţi avea un loc foarte bun... ştiu că nu ascultaţi orbeşte. Pat Davis este un tip care ascultă ordinele, fără a căuta să înţeleagă. Chiar dacă acestea îl şochează. Dacă cineva îi spune că Nicolas Silverman trebuie să moară nu va face nimic să împiedice acest lucru. Într-adevăr nimic. Totuşi, Davis ştie unde se află Volodia.

— Unde?

Vladimir Suslov surâse viclean.

— Davis ştie acest lucru. Nu eu. Mai întâi, verificaţi ceea ce v-am spus astăzi. Este simplu. După noile alegeri, alţi oameni au intrat în C.I.A. Aceştia vor într-adevăr ca Nicolas sa plece la Moscova. Dar au mai rămas destui care ascultă de vechea echipă, cei care cred că noi vrem război...

Malko nu răspunse. Şi el credea că URSS voia război şi chiar urma să-l facă. Credea de asemenea că cei ce îi ajutau pe sovietici erau nişte criminali...

Totul se răsturna...

— Noi dorim pacea, spuse Suslov ca un ecou la gândurile lui Malko. Avem nevoie de pace, pentru a-i da poporului mai multe automobile şi maşini de spălat. Voi trăiţi în lux, dar poporul nostru trăieşte încă în mizerie.

Malko deschise portiera Mercedes-ului şi se instală. Suslov i se alătură şi îi spuse rapid:

— Bineînţeles domnule Linge, puteţi să vă duceţi imediat să povestiţi tot ce v-am spus lui Pat Davis…

Malko nu răspunse. Totul era posibil în Contrainformaţii. Totul. De aceea făcuse această meserie fascinantă. Nu trebuia să înlăture nici o ipoteză indiferent cât de neverosibilă era. Se întoarse spre sovietic.

— Ce aşteptaţi de la mine?

Suslov scutură din cap.

— Aştept să acţionaţi cum vă dictează conştiinţa. Dacă doriţi, ajutaţi-ne să-l determinăm pe Nicolas să plece la Moscova. Puteţi veni chiar şi dumneavoastră cu el, vă garantez personal securitatea.

Mercedes-ul mergea încet de-a lungul zonei Hyde Park. În cinci minute ajungeau în Bond Street. Malko era uimit de importanţa pe care sovieticii o dădeau acestei afaceri, dând la o parte toate obstacolele ierarhice sau administrative. A şti dacă acest „deal” permitea URSS-ului să facă război sau nu, aceasta era o chestiune al cărui răspuns se putea afla mult mai târziu…

Mercedes-ul se opri. Malko zări silueta mare a Daimler-ului negru.

Vladimir Suslov se aplecă spre el.

— Atenţie! Dacă ei cred că bănuiţi ceva, vă vor ucide şi pe dumneavoastră. Cei în care aveţi cea mai mare încredere.

Capitolul XIV

Bluza de un alb orbitor a Pamelei Rice strălucea ca un far între tonurile gri ale costumelor închise la culoare şi rochiile în nuanţe şterse. Malko se strecură în vârful picioarelor în mica sală de licitaţii şi se aşeză pe rândul din faţa Pamelei. Chiar în acel moment se pregătea să ridice mâna pentru a-şi adjudeca un splendid ceainic din argint masiv din secolul al XVI-lea. Malko se întoarse spre ea şi îi surâse. Era superbă. Ochii îi erau machiaţi în aceeaşi nuanţă de mov ca a bluzei; îşi pusese picioarele unul peste celalalt în aşa fel încât la capătul de sus al ciorapului maro se întrevedea o parte din pielea-i sidefie, strânsă în jartele albe. Pamela îi surâse şi îşi îndreptă atenţia asupra agentului de vânzări care prezenta o tavă de argint masiv. Aşezat alături de ea, Nicolas Silverman se prefăcea cu greu că este interesat de vânzarea argintăriei; prin cap îi treceau tot soiul de gânduri obscene. Era îndrăgostit la nebunie. Malko îşi dădu seama că Nicolas nu aştepta decât sfârşitul vânzării, pentru a rămâne singur cu ea. Aşezată într-o parte, cu şoldurile scoase puţin în evidenţă. Pamela degaja o senzualitate intensă, aproape animalică. Din fericire pentru texan. Tava de argint era ultimul obiect de vânzare. Într-un vacarm de conversaţii, cumpărătorii se ridicară; la fel făcu şi Pamela, care cu un gest dezinvolt îşi întinse fusta total impudică din cauza modelului – se încheie în nasturi pe ambele părţi – lăsând să se vadă picioarele până în partea de sus a ciorapilor. Nicolas îi prinse deja braţul, iar cu respiraţia îi atinse ceafa. Pamela îi întinse mâna lui Malko cu un surâs încântător.

— Ce surpriză plăcută!

Privirea ei îi dădu un fior rece pe spate. Era rece, o privire de animal rănit, încolţit. Ochii îi erau mai galbeni decât ai lui Malko. Ce se întâmplase în aceste două zile?

— Bănuiesc că aţi cumpărat lucruri deosebite, spuse el.

Ea se strâmbă.

— Oh, aproape nimic.

Malko îi făcu loc pentru a o lăsă să treacă. Deodată texanul îşi strecură o mâna-n jurul taliei Pamelei şi îi murmură:

— Eşti superbă! Te doresc…

Răspunsul Pamelei se auzi la cinci metri, cu o voce de gheaţă:

— Ceea ce-mi spui e banal, nu eşti singurul.

Era începutul masacrului... Nicolas Silverman se întoarse, aruncându-i o privire jalnică lui Malko.

Pentru o clipă lui Malko îi trecu prin cap să-l sfătuiască pe Nicolas s-o răstoarne pe Pamela chiar pe scara de la Sothesby, pe loc. Ceea ce i-ar fi lăsat cel puţin, o amintire neobişnuită şi două coloane de cronică scrise de William Hickey. Cu băgare de seama, Milton Brabeck şi Chris Jones îl încadrară pe texan. Când ieşiră în New Bond Street, Malko zări Rolls-ul bordo al Pamelei, parcat în spatele Daimler-ului. Pamela se întoarse spre texan şi îi spuse pe un ton extrem de mieros şi amabil:

— Am de făcut cumpărături, te las, văd că ai venit cu maşina.

În momentul acela. Nicolas ar fi vrut să-şi vadă Daimler-ul transformat într-un pumn de cenuşă. Era ca şi cum unui înfometat i-ai fi luat bucăţica de pâine de la gură. Lui Malko i se făcu milă de el.

— Am putea să vă însoţim la cumpărături pentru a va sfătui, sugeră el cu un surâs.

Pamela Rice ezită câteva secunde apoi, îl luă de braţ pe Malko.

— Foarte bine, spuse ea, să mergem pe jos, nu este prea departe... Am nevoie de nişte pantofi.

Nicolas Silverman se făcu verde la faţă. Trebui aproape să fugă ca să ţină pasul cu ei. Chris şi Milton îl încadrară, cu mâna pe patul puştii, cu ochii la pândă, neînţelegând prea bine ce se petrecea. Nu înţelegeau nimic din caracterul micii ticăloase.

*

* *

— Ce părere aveţi despre asta?

Pamela îşi lipise de piept un furou de satin negru cu dantelă, despicat în părţi până la jumătatea coapsei. Lui Nicolas îi ieşiră ochii din cap. Din cauza Pamelei, în boutique-ul Courteny Lingerie domnea o stare de alandala; vânzătoarele probabil o cunoşteau pentru că erau practic pe burtă...

— E magnific, spuse texanul. Ţi-l ofer.

Se şi vedea în pat cu Pamela îmbrăcată în furou.

— O să-l probez, făcu Pamela.

Pamela dispăru în cabina de probă. Chris şi Milton încercau cu disperare să-şi lase privirea în jos, pentru a înlătura toate gândurile teribil de obscene, ce le treceau prin cap. Totuşi, Malko îl zări pe Chris pipăind pe furiş o cămaşă de noapte care cu siguranţă nu era pentru el. Deodată perdeaua se dădu la o parte:

— Malko, veniţi să vedeţi!

Pamela îşi pusese furoul, nepăstrând decât pantofii şi ciorapii. Mătasea furoului se mula pe curba soldurilor, scârţâind penylonul ciorapilor.

— Vă place?

Pamela era la câţiva centimetri de el, parfumată, provocatoare, strălucitoare, cu bărbia ridicată, cu vârfurile sânilor, ridicate sub satin.

— Eşti o ticăloasă, Pamela, spuse Malko în şoaptă.

Ochii ei de fiară se întunecară puţin.

— Nu, spuse ea, nu voiam să-l vad pe Nicolas. El a insistat la telefon. Până la urmă i-am spus că mă duc la Sothesby. Cu atât mai rău pentru el. Dându-l la o parte pe Malko, ieşi din cabină, traversând magazinul. La fiecare pas, combinezonul se desfăcea în dreptul ciorapilor şi al jartelelor. Învârtindu-se, se opri în faţa lui Chris Jones.

— Vă place?

Americanul deveni roşu aprins şi bâigui un răspuns absolut de neînţeles. Fără să insiste Pamela se întoarse spre cabină; înainte de a intra îi aruncă lui Nicolas o întrebare.

— Şi ţie îţi place?

Texanul reuşi să scoată un „da” foarte puţin audibil. Mulţumită Pamela dispăru în spatele perdelei şi ieşi un minut mai târziu cu un pachet enorm de lenjerie, sub braţ. Nicolas se repezi să-l plătească dar ea îl opri cu un gest sec.

— Nu, vreau să am dreptul să-l pun cu cine vreau... Vânzătoarea îşi cobori ochii, jenată. Americanul deveni violet, iar Malko ar fi pălmuit-o.

Pentru a îndulci ceea ce spusese înainte, Pamela adăugă imediat.

— Nu am zis, că nu va fi cu tine.

Nicolas Silverman reuşi să surâdă; părea că îmbătrânise cu zece ani, într-un sfert de oră. Totuşi continuă s-o privească pe Pamela cu ochii unui îndrăgostit lulea...

Ieşiră cu toţii în Brook Street. Malko se întreba ce mai putea inventa de acum încolo femeia asta diabolică.

*

* *

Vânzătorul, cu părul său foarte negru, ondulat, cu aerul unui june prea puţin lichea, trebuia să fie cu siguranţă italian.

O primi pe Pamela cu plecăciuni, plin de zâmbete şi o instala în fundul magazinului pe o banchetă puţin mai departe de ceilalţi

clienţi. Vreo douăzeci de perechi de pantofi de toate culorile şi de toate formele, erau îngrămădite lângă Pamela.

Era aproape cinci şi jumătate după-amiaza şi era ultima clientă, ceea ce nu o deranja deloc. Nicolas aştepta cuminte. Malko şi cele două gorile priveau în gol, aşteptând să se termine proba… Deodată. Malko se simţi tras de mânecă.

— Priviţi, făcu Milton Brabeck cu vocea sugrumată.

Malko se întoarse spre Pamela. Mai întâi totul i se păru normal. Vânzătorul aşezat la picioarele ei, îi încerca pantofii. Puse încălţămintea la loc, dar în loc s-o lase pe Pamela să se ridice. Începu să-i maseze gleznele, ca şi cum i-ar fi întins ciorapii pe picioare. Una din mâini urca, urmând curba pulpei strânsă de ciorap, apoi cobora pe genunchi. Cu capul foarte drept, cu privirea fixata în oglinda din faţa sa, Pamela părea ca nu observa nimic. Vânzătorul continua să surâdă. Mâna care mângâia genunchiul, aluneca, atingând interiorul coapsei, apoi urca. Malko cu gura uscată, calcula că vârful degetelor trebuia să fi atins marginea ciorapului.

— Ei drace! făcu Chris cu jumătate de voce, dacă prietenul nostru îl vede, o să-l omoare…

Nicolas Silverman, din fericire, era la celalalt capăt al magazinului, privind rafturile cu valize.

— Reţineţi-l, spuse Malko.

Malko se apropie de Pamela, care privea drept în faţă. Vânzătorul avea privirea fixă. Nu se mai mişca, o parte din braţul lui era sub fusta albă a tinerei.

Malko privi oglinda din faţă. Ceea ce văzu îl uimi şi simţi un val de adrenalina inundându-i corpul. Privirea sa o întâlni pe cea a Pamelei. Aceasta avea o expresie vagă, imprecisă; era în plin orgasm. Deodată îşi schimbă expresia, îşi strânse genunchii, apoi îi deschise. Vânzătorul se retrase parcă muşcat de şarpe.

Pamela îşi întinse fusta şi cu capul întors spre Malko zise cu o voce aproape normală:

— Mulţumesc, Alfredo, voi veni când vei avea măsura mea.

Cu o naturaleţe perfectă îşi puse pantofii. Vânzătorul părea topit de emoţie. Ieşind din magazin, Pamela spuse cu voce tare:

— Nu voi mai veni aici, niciodată nu au nimic…

Malko ruga cerul ca Nicolas Silverman să nu observe cearcănele, brusc apărute sub ochii Pamelei. Hotărât lucru, Pamela era o persoană imprevizibilă. Ce calvar îi mai pregătise lui Nicolas Silverman?

Rolls-ul bordo staţiona la vreo douăzeci de metri în faţa la

Sothesby.

— Mă duc la coafor, spuse Pamela.

Malko o prinse rapid de braţ, cuprins de o vagă idee.

— Vin cu dumneavoastră, spuse el. Vreau să vă vorbesc.

Nicolas vru să spună ceva, dar se răzgândi. Malko se întoarse.

— Urmaţi-ne, sugeră el. Trebuie să vorbesc cu Miss Rice câteva clipe.

Pamela aşteptă ca maşina să pornească, apoi întrebă:

— Ce vreţi să-mi spuneţi?

Malko o privi drept în faţă.

— De ce vă purtaţi în felul ăsta cu Nicolas?

— Pentru că nu vreau să-l mai văd, spuse ea.

Rămase tăcută câteva momente, în timp ce maşina înainta cu viteza unui melc. Apoi spuse ca pentru ea însăşi:

— Am fost foarte îndrăgostită. Am crezut că era o dragoste reciprocă. Ieri însă el mi-a spus că vrea să rupă această legătură, l-am întins o mână de ajutor, i-am spus că Nicolas voia să plece la Moscova cu mine. Ştiţi ce mi-a răspuns?

— Nu, zise Malko.

— Că va lua o hotărâre la întoarcerea mea!

Pamela era teribil de furioasă. Malko o înţelegea. Bărbatul, despre care Pamela vorbise, se temea de ea, în mod sigur. Pamela nu era o creatură care să-ţi creeze o stare de linişte, în ciuda farmecului ei…

Pamela surâse amar.

— Bărbaţii sunt nişte laşi, spuse ea. Nişte cârpe.

Se întoarse brusc spre el. Cu o licărire tulburătoare în ochii săi galbeni, strălucitori de furie.

— De acum înainte mă voi folosi de ei pentru plăcerea mea.

Se aplecă şi deodată puse o mâna pe Malko într-un mod foarte precis. Malko îi prinse mâna şi i-o puse pe banchetă.

— Mă atrageţi, zise ea cu o voce neutră. Ştiţi nu-i aşa?

— Pamela, nu-mi place ca cineva să mă folosească.

— Foarte bine, atunci folosiţi-vă dumneavoastră de mine. Serviţi-vă de corpul meu.

Rolls-ul mergea din ce în ce mai încet în Oxford Street. Deodată. Malko avu impresia că în maşina e din ce în ce mai cald. Fără să scoată un cuvânt, Pamela desfăcu cei trei nasturi, care mai erau închişi în partea stângă a fustei. Se ridică şi îşi scoase fusta dintr-un singur gest. Când se aşeza nu mai avea pe ea decât bluza şi ciorapii. Se apropie de Malko.

— Nu doriţi să vă folosiţi de corpul meu?

Cum Malko nu răspundea, Pamela îl desfăcu cu brutalitate, în câteva minute, obţinu ceea ce dorea. Ridică spre Malko o privire transfigurată parcă, de o anume blândeţe.

— Folosiţi-vă de mine cum vreţi.

Era necesar un congres de psihiatrie pentru a putea înţelege resorturile secrete ale Pamelei Rice. Malko simţi ca nu mai rezistă. Deodată, tânăra se întoarse. Îngenuncheată cu faţa la portieră, cu spatele la el, cu obrazul lipit de geamul opac al Rolls-ului. Malko alunecă uşor pe mocheta groasă, ajunse lângă ea, fără să facă aproape nici un efort şi o penetră. Pamela scoase un geamăt, apoi începu să gâfâie. Cu gura pe geam, cu o mâna pe mânerul din spate şi cu cealaltă pe spătarul scaunului din faţă.

— Încet! zise ea. Încet!

Prin geam, Malko vedea trecătorii defilând. Unii întorceau capul cu un aer admirativ sau invidios. Dar nici unul nu bănuia ce se petrece în interiorul ei. Pamela tresălta, bâiguia cuvinte fără şir, cambrându-se şi mai tare. Explodă şi Malko. Aproape imediat, Pamela se ridică, făcându-l pe Malko să iasă din ea. Apoi se aplecă să ia un Kleenex, îşi puse fusta exact cu acelaşi gest cu care şi-o scosese. Odată aşezată, îşi aprinse o ţigară şi spuse cu o voce aproape normală.

— Am ajuns.

Rolls-ul parcă lângă trotuar pe Oxford Street. Treizeci de secunde mai târziu, portiera se deschise cu brutalitate şi apăru Nicolas Silverman. Americanul îl împinse pe Malko pentru a se aşeza. Pamela îi aruncă o privire de gheaţă.

— Ce te-a apucat? Nu te-am invitat înăuntru.

Nicolas Silverman, îi aruncă o privire întunecată lui Malko.

— Ce făceaţi?

Pamela surâse suav.

— Ce crezi că putem face într-o maşină? Am stat de vorbă.

Texanul scoase un sunet care putea să însemne orice. În sfârşit, reuşi să spună:

— Discutai. Şi asta? Ce este asta?

Degetul său arătător, se întindea acuzator spre o urmă pe gem, semănând cu cea a unui melc; era saliva Pamelei. Aceasta luă un aer absolut inocent şi spuse:

— Dragul meu, curiozitatea este un defect urât...

În ciuda lui, Malko îi admira tupeul. Deodată, Nicolas o apucă de marginea fustei şi o trase în sus cu brutalitate, descoperindu-i ciorapii, portjartierul şi abdomenul gol. Pamela îşi lăsă în jos fusta cu un gest rapid.

— Eşti nebun! Nu-ţi permit...

Malko dorea într-adevăr să se retragă. Totul decurgea ca într-o scenă de menaj.

Nicolas Silverman rânji.

— Discutai, nu?

Pamela îl ţintui cu o privire plină de ironie.

— Ştii bine că nu port niciodată slip. Nu purtam nici înainte de a te cunoaşte şi n-o să port nici de acum încolo.

Pentru câteva momente, se făcu linişte. Apoi, fără ca nimeni să fi bănuit Nicolas Silverman îi trase o palmă Pamelei, pe neaşteptate. Capul i se lovi de geam. Timp de o secundă nu se întâmplă nimic. Apoi, ochii Pamelei se umplură de lacrimi. Nicolas Silverman părea paralizat şi depăşit de ceea ce îndrăznise să facă. Cu o voce fără timbru, Pamela spuse:

— Ieşi din maşină!

Era livid, în afară de urmele lăsate de palma primită de la texan. Acesta deschise gura pentru a protesta, dar nu reuşi să spună nimic. Fără un cuvânt, trecu prin faţa lui Malko, coborî şi trânti portiera în urma lui. Pamela respiră profund şi spuse cu o voce plină de năduf:

— Nici un bărbat nu m-a pălmuit niciodată.

Malko vru să-i spună ca era regretabil, că nu merita o palmă, ci zece, sau mai bine spus, o sută. Luă totuşi mâna femeii şi o sărută.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse el dar trebuie să ştiu ce face Nicolas.

Pamela nici măcar nu răspunse, într-atât era de mânioasă. Malko ieşi din Rolls. Cealaltă maşina era parcată chiar în spatele Rolls-ului. Chris Jones aştepta pe trotuar. Respiră uşurat văzându-l pe Malko. Acesta deschise portiera. Nicolas Silverman era băgat în colţul din dreapta şi fuma nervos. Îşi ridică capul.

— Îmi pare nespus de rău. Nu voiam să vă insult.

— Înţeleg, spuse Malko.

— Este o stricată, o ticăloasă, izbucni texanul. Credeţi că nu i-am văzut toată manevra în magazinul de încălţăminte...

— Nicolas, spuse Malko, puneţi-i cruce Pamelei Rice.

Texanul dădu din cap.

— Este exact ceea ce vreau să fac. Dar acum lăsaţi-mă în pace. Nu vreau să plec la Moscova. N-am ce să caut în Caucaz. Nu mă interesează Suslov. Am destui bani ca să trăiesc până la sfârşitul vieţii. Mă duc să mă îmbăt până ce voi vedea fluturi pe pereţi. Acum, lăsaţi-mă singur.

Nu mai era nimic de spus. Malko ieşi din Daimler şi trânti portiera.

— Să nu-l slăbiţi din ochi nici o clipă, spuse el lui Chris Jones. E în stare să facă orice prostie.

Privi Daimler-ul care se îndepărta, apoi opri un taxi.

— În Grosvenor Square, spuse el. La Ambasada americană.

Informaţiile lui Suslov îi rămăseseră în minte.

*

* *

Malko îşi termină raportul asupra ultimelor evenimente, trecând cu pudoare peste intermezzo-ul personal.

— Apropo, spuse el, am nevoie de bani lichizi, Hilton-ul este scump.

Pat Davis îşi scoase ochelarii cu un surâs.

— Nu-i nici o problema, o să vă dau un cec. O să-i spun secretarei mele Janet. Să treceţi să vi-l dea la plecare.

Davis dădu nişte instrucţiuni prin telefon apoi îşi aprinse o ţigară.

— Nu e chiar imposibil ca Pamele Rice şi Nicolas Silverman să se despartă cu adevărat, remarcă el. În sfârşit, vom vedea, făcu Davis dubitativ. Oricum, în aşteptare, continuaţi să vegheaţi asupra lui. Îl voi preveni pe Vladimir Suslov. Americanul se ridică şi-l însoţi pe Malko, până la biroul secretarei. Pat Davis îşi puse semnătura pe cec şi i-l întinse lui Malko.

— Să nu-l pierdeţi la jocuri, spuse el surâzând.

De îndată ce ieşi din birou, Malko scoase cecul şi-l confruntă cu cel pe care Vladimir Suslov i-l dăduse.

Simţi o gheară uriaşă ce-i strângea stomacul. Cele două cecuri aveau acelaşi număr de cont: 87354698.

Capitolul XV

Malko îşi turnă o vodcă mare cât să adormi pe loc şi bău jumătate dintr-o înghiţitură, uitându-se cu o privire distrată la circulaţia care scurgea lent în Hyde Park. Se simţi dintr-odată, pierdut în acest apartament din centrul Londrei. Pe de altă parte, avea nevoie de un moment de reflecţie. Cele două cecuri se aflau tot în buzunar, accentuând parcă climatul apăsător al întregii întâmplări. Ce joc făcea Vladimir Suslov? De ce îi făceau destăinuiri atât ruşii cât şi englezii. Era prea frumos ca să nu fie undeva o capcană, sau chiar mai multe...

Curios cocktail: un om de afaceri îndrăgostit la nebunie, o stricată cum nu mai văzuse de mult, un asasin înspăimântător, ce nu putea fi prins şi poate nişte trădători. Dar cine trăda şi de ce? Nu avea încredere în sovietici, cunoscând arta lor de a face cărţile.

Se gândi la Pamela Rice cu un amestec de iritare şi nostalgie. Închise ochii şi se văzu în Rolls, în plin delir erotic, chiar în inima Londrei. Şi ea, ce joc făcea? Era oare, numai un superb animal complet amoral? Sau altceva?

Soneria telefonului îl trezi din meditaţie. Era Chris Jones.

— Dl. Silverman doreşte să veniţi imediat, îl anunţă gorila. Malko se uită la ceas. Era trecut de ora zece. Toată seara rămăsese în camera din hotel unde luase cina: puţin somon afumat. Îl lăsase pe texan închis în camera lui, să-şi plângă de milă, dar supravegheat continuu de cele două gorile.

— Ce vrea? întrebă Malko.

— Vrea să vă spună ceva foarte important, explică gorila. În sfârşit, aşa cred, având în vedere starea în care se află. A vrut chiar să joace o partidă de back-gammon, dar nu mai vedea zarurile.

— Bine, vin îndată, spuse Malko.

Termină de băut vodca şi îşi puse o cravată.

*

* *

Daimler-ul era parcat în faţa intrării hotelului privat din Halkin Street. Malko îi plăti taximetristului şi apoi sună la uşă. Chris Jones deschise şi răsuflă uşurat văzându-l.

— E sus, anunţă Chris. Se află într-o stare totală de disperare. De două ore, rupe continuu fotografii şi plânge. Pe mine mă

deprimă starea lui.

— Şi pe mine, zise Malko, urcând scările.

Cum îl văzu, texanul ridică un pahar pe jumătate cu whisky şi îi spuse lui Malko cu o voce gravă:

— Te-ai bucurat din plin de stricata asta de Pamela, nu-i aşa?

Începea bine... Malko îşi turnă un pahar de vodcă fără să răspundă. Întotdeauna îi fusese groază de beţivi şi în momentul ăsta se simţea chiar vinovat. C.I.A.-ul nu-l trimisese la Londra să sporească necazurile sufleteşti ale lui Nicolas Silverman. În plus era jenant să vezi un bărbat care suferă şi este plin de mânie. Pe mocheta din jurul canapelei erau aruncate zeci de fotografii ale Pamelei, rupte în bucăţi. Nicolas Silverman îşi înăbuşi un sughiţ şi îi spuse cu o voce pe care încercă să şi-o controleze:

— Să nu-mi porţi pică: nu sunt în starea mea normală... Pamela a fost totul pentru mine timp de trei ani. E mult, totuşi. Ştiam că e o stricată, dar asta nu mă împiedica ş-o iubesc. Nu am nici o îndoială cu privire la ceea ce s-a întâmplat în Rolls, dar nu am nimic cu dumneavoastră... Pamela este cea care m-a făcut să sufăr.

— Nu am făcut nimic de care să-mi fie ruşine, afirmă Malko cu o ambiguitate ce atingea indecenţa. Dar de ce vorbiţi de Miss Rice la trecut?

Nicolas Silverman înghiţi talmeş-balmeş cuburile de gheaţă şi scotch-ul şi îşi mai turnă un pahar mare de Perier.

— O cunosc, nu mă va ierta niciodată. Adineauri eram disperat. M-am gândit bine şi m-am hotărât să n-o mai văd. Voi pleca la Moscova. Cât mai repede cu putinţă. Chiar poimâine, dacă Suslov este de acord. Mâine mă voi odihni. Asta voiam să vă spun. Nu mai am nimic de făcut acum la Londra, dimpotrivă...

— Este o veste foarte bună, zise Malko.

Malko se simţea prea obosit pentru a mai profita din plin de această uşurare. Cu puţin noroc, Silverman ar fi putut să scape de teroarea lui Leonid Volodia şi să fie departe de maşinăriile sale periculoase. Malko îşi termină de băut vodca, jurându-şi să vegheze asupra ultimelor ore de şedere ale texanului, la Londra, cu cea mai mare vigilenţă.

— I-am cerut Zinei să mă însoţească, continuă texanul. În felul ăsta n-o să fiu singur.

— Bună idee, aprobă Malko.

Nu mai era cazul să-l prevină pe Suslov. Malko îşi înăbuşi un căscat discret. Îl lăsă pe Silverman cu o sticlă de J&B în mână şi plecă să se culce. Se hotărî să-l lase pe Pat Davis să mai aştepte

puţin vestea cea bună.

— Oh, nu plecaţi, spuse texanul. Nu vreau să rămân singur. I-am spus Zinei să vină dar nu ştiu când va sosi.

*

* *

Nicolas Silverman sforăia cu gura căscată, întins pe jumătate, pe divan. Băuse aproape o sticlă şi jumătate de whisky.

Zina Sabet căscă şi-şi puse picioarele unul peste altul.

— Cred că nu se mai trezeşte... Putem pleca.

Ochii ei umezi spuneau tot atât de mult ca şi buzele ei. Dar Malko se simţea prea obosit. Îşi simţea gura uscată din cauza paharului de vodcă; îşi turnă un mare pahar de Contrex şi-l dădu peste gât.

— Cred că mă voi duce să mă culc, spuse el. Vreţi să vă las undeva?

Libaneza îi aruncă o privire dezamăgită şi-şi schimbă brusc ideea.

— M-aş duce la Casanova, dar dacă Nicolas se trezeşte o să mă vrea lângă el. Apropo, trebuie să cer o viză mâine dimineaţă. Malko suspină în sinea lui uşurat. Pentru moment, uitase de Pamela. Coşmarul părea să ia sfârşit. Se va simţi mult mai bine când îl va vedea pe texan urcând în avionul companiei „Aeroflot”...

— Nu cred că va fi vreo problemă, spuse el, ambiguu.

— Mi-a promis o blană de samur! zise Zina extaziată.

Malko se ridică.

— Mă duc să mă culc.

Libaneza se apropie şi-l sărută lipindu-se exagerat de el. Pe cât se pare, Zina ar fi profitat bucuroasă de somnul lui Nicolas Silverman pentru a-şi oferi o mică partidă de orgasm discret.

La parter, Malko îi găsi pe Chris şi Milton jucând o partidă de back-gammon. Krisantem hoinărea pe undeva prin hotelul privat. Îi observă pe cei doi pierduţi în jocul lor. Chris Jones dădu o serie de duble şi câştigă partida încântat. Milton Brabeck supărat, se ridică de la masă cu zece dolari mai puţin. Malko îl observă pe Chris gânditor. Îi veni în minte o frază a lui Vladimir Suslov.

— Chris, întrebă el, dacă într-o zi aţi primi un ordin să mă împuşcaţi l-aţi executa?

Chris Jones tresări:

— Ce vreţi să spuneţi? Suntem de aceeaşi parte a baricadei, nu?

Malko încercă să-i explice, cu multă răbdare.

— Chris, dacă şeful care vă distribuie misiunile v-ar da într-o zi ordinul de a lua avionul pentru Viena să mă „lichidaţi”, l-aţi executa?

— Nu o să-mi dea niciodată un asemenea ordin.

— Să presupunem că vi-l dă, spuse Malko. Să zicem că există un motiv pe care nu-l cunoaşteţi, iar ordinele nu se discută, nu-i aşa?

— E adevărat, recunoscu Chris, tulburat. Dar, unde vreţi să ajungeţi?

— Doresc răspunsul dumneavoastră, spuse Malko. Da sau nu? L-aţi executa?

Chris Jones îşi lăsă privirea în pământ, stingherit.

— Întotdeauna am ascultat ordinele. Presupun că dacă mi se spune ceva, există o motivaţie. Dar…

— Vă mulţumesc, Chris, spuse Malko. Sper ca lucrul acesta să nu se întâmple.

Ieşi pe hol urmărit de vocea neiertătoare a lui Chris Jones:

— De ce îmi puneţi astfel de întrebări prosteşti?

*

* *

Pat Davis se juca maşinal cu un creion, întorcându-l între degete, cu privirea pierdută peste arborii din Grosvenor Square.

— Vă felicit că l-aţi convins pe dl. Silverman, spuse el cu o voce cumpătată. Nu ne mai rămân decât douăzeci şi patru de ore. După aceea nu va mai fi responsabilitatea noastră.

— Exact, spuse Malko înăbuşindu-şi un căscat.

Starea de nervozitate îl împiedicase să doarmă. Înainte de a-i anunţa vestea cea bună lui Pat Davis, mai verifică încă o dată dacă intenţiile lui Nicolas Silverman rămăseseră aceleaşi. Apoi, începu baletul telefoanelor: Vladimir Suslov făcu tot ce trebuia pentru ca un Larjet să plece de la Moscova chiar în aceeaşi zi pentru a-l duce pe texan poimâine dimineaţă spre Moscova. Suslov insistase ca Malko să-l însoţească pe Nicolas. Serviciul „Special Branch” al Scotland Yard-ului îi asigura protecţia lui Silverman de la Halkin Street până la aeroportul Heathrow.

Şeful secţiei C.I.A.-ului lăsă creionul pe masă şi se ridică.

— Mă scuzaţi, spuse el, am mult de lucru. Astăzi este ziua de elaborare a sintezei de raport.

Malko era încântat că avea la dispoziţie câteva ore de relaxare. Soarele strălucea peste Londra. Ameninţarea lui Leonid

Volodia îi păru deodată îndepărtată, ireală. Se risipea un coşmar. Se hotărî să se plimbe pe New Bond Street şi să privească vitrinele.

*

* *

Leonid Volodia îşi şterse fruntea plină de transpiraţie şi se opri câteva momente, fără a-şi lua privirea de la ceasul deşteptător. Nu prea dispunea de timp. Theodore Ward murise prea timpuriu, iar Volodia nu avea nici pe departe geniul acestuia în realizarea mecanismelor ucigătoare, sofisticate, cum era cel asupra căruia se concentra în acest moment. Pentru a se mai destinde, făcu câţiva paşi în subsolul văruit în alb. Era sălaşul din care, practic, nu prea ieşea. Străzile Londrei nu-l atrăgeau, iar când ieşea, avea un scop precis. De la moartea lui Mandy Keeler, viaţă sa privată, foarte limitată de altfel, se redusese total. Când se gândea la Mandy, simţea un val de ură împotriva celor responsabili de moartea ei, dar problemele personale treceau în urma misiunii sale. De acestea îşi propusese să se ocupe în cazul în care mai rămânea în viaţă după misiunea de a-l ucide pe Silverman.

Telefonul aşezat pe jos sună. Leonid Volodia ridică receptorul imediat. Numai o singură persoană ar fi putut să-l sune.

— Da, spuse el. Lucrez.

Ascultă cu atenţie ce i se spunea la telefon, mormăind şi grăbit să-l închidă. La sfârşit spuse enervat:

— Nu mă mai deranjaţi. Altfel nu voi reuşi să termin de lucrat.

Închise telefonul, îşi şterse mâinile pline de sudoare şi îşi reluă munca de benedictin după ce se reculese câteva momente pentru a se concentra mai bine. Cea mai mică manevră greşită era mortală; era ca şi cum te-ai fi jucat cu un şarpe cu clopoţei. Cu o jumătate de oră mai înainte fusese la un pas de catastrofă. Acum, degetul îi alunecă din greşeală şi rămase blocat, cu inima la gură, cu respiraţia oprită. Apoi reluă încet manipulările. Dacă ar fi ascultat de primul său impuls nu ar fi căutat să meşterească lucruri atât de complicate. Arsenalul său cuprindea arme de temut care-i dădeau 90% şanse de reuşită într-un atac suicid. Dar mai rămâneau riscurile de 10%. Nicolas Silverman era păzit de adevăraţi profesionişti. Dacă Volodia rata atacul, nimeni n-ar mai fi continuat lupta. De aceea Leonid se hotărî să fie extrem de prudent. În caz că nu ar fi reuşit prin mijloace ocolite, mai rămânea să se arunce el însuşi în atacul final, sperând

bineînţeles, într-o şansă de partea sa.

Se opri un moment din lucru, contemplându-şi opera. O maşinărie „aproape perfectă” nu era destul. Avea nevoie de eficacitate de 100%. Şi-i mai rămăseseră doar câteva ore pentru a o pune la punct.

*

* *

Malko îl observă pe Nicolas Silverman cu atenţie. Calmul americanului era mai degrabă aparent. Vocea-i era stridentă şi pupilele dilatate din cauza sedativelor cu care se îndopase pentru a-şi păstra echilibrul. Pe măsură ce timpul trecea îl simţea pe texan mai încordat şi mai nervos.

Era trecut de ora şase. Silverman, care nu mai băuse nimic de dimineaţă, îşi turnă primul pahar de J&B. Plecarea era fixată pentru a doua zi dimineaţă. Decolarea era la orele şapte, în direcţia Moscova, într-un avion Larjet Special. Totul era pregătit. Cele două gorile Chris şi Milton, împreună cu Malko îl însoţeau în călătorie. Cei doi, Chris Jones şi Milton Brabeck urmau să plece acasă de îndată ce Nicolas Silverman era în siguranţă. Zina Sabet intră în cameră, plină de pachete, urmată de Krisantem, care ducea şi el o grămadă de sacoşe de la marile magazine.

De dimineaţă, texanul îi dăduse Zinei două mii de lire sterline pentru a-şi completa garderoba de iarnă. Zina lăsă pachetele pe masă şi se repezi spre Nicolas.

— Vino să vezi ce am cumpărat, ţipă ea. E superb.

Nicolas Silverman schiţă un surâs, se uită chiorâş şi se depărtă…

Unul din motivele pentru care Malko îl însoţea la Moscova era teama că ar fi putut să renunţe la plecare chiar în ultimul moment. Fără Valium, care-şi făcuse deja efectul, cu siguranţă Nicolas s-ar fi dus s-o caute pe Pamela. Brusc, Silverman ieşi din cameră. Malko aşteptă câteva minute, apoi îl urmă. Se hotărâse să nu mai rişte nimic, în nici un sens. Texanul era lungit pe pat, cu telefonul în mână, cu faţa căzută şi privirea fixă. Îşi dădu seama imediat cu cine vorbea. Lăsă deoparte discreţia, intră în cameră şi se opri lângă patul texanului.

Imediat Nicolas închise telefonul, părând că se trezeşte dintr-un vis urât.

— Voiam să-i spun că plec la Moscova, spuse el pe un ton de scuză. Mi-a spus că este încântată.

— Nu vă mai gândiţi la Pamela Rice, spuse Malko. Vă va

distruge. Trebuie să vă gândiţi că veţi pleca la Moscova cu o fată simpatică, fără probleme, că veţi semna un contract ce vă va aduce milioane de dolari.

Texanul dădu din cap.

— M-a distrus deja... Dar aveţi dreptate, trebuie să fac faţă situaţiei. Ştiţi, preşedintele însuşi m-a sunat de la Houston în noaptea asta pentru a-mi mulţumi că plec la Moscova.

Nicolas îşi scoase ochelarii şi îi şterse. Semăna mai mult ca oricând cu „ursuleţul" Teddy Bear.

Malko îl observă. Echilibrul psihic îi era extrem de fragil. Nicolas Silverman era un om distrus. Trebuia să-l supravegheze în fiecare secundă până la plecarea lui. Mai erau douăsprezece ore. Ieşi din camera lui Nicolas şi intră în livingul pe care Zina îl transformase în magazin. O întrebare nu-i dădea pace: Leonid Volodia ştia, sau nu că Silverman urma să plece a doua zi. Dacă Volodia ştia, se puteau aştepta la orice... Krisantem trecu prin culoar, mergând puţin aplecat din cauza pistolului automat pus sub centură.

Pat Davis îşi anunţase sosirea la cină. Zina îl ajuta pe Krisantem să pregătească ceva de mâncare, şeful centrului C I.A. promisese că va aduce nişte caviar, ceea ce le dădu mai mult apetit la masă.

*

* *

Leonid Volodia apăsă încă puţin pe limba broaştei de ia clanţă, care cedă, trosnind uşor. Se lipi imediat de perete, în caz că cineva îl putea surprinde în apartament, sau dacă cineva s-ar fi găsit înăuntru. Aşteptă aproape un minut şi apoi împinse uşa cu piciorul.

Nu se întâmplă nimic. Intră; închise în urma sa, aşteptă până când mâinile nu-i mai tremurară şi se apucă de lucru.

Dacă cineva l-ar fi surprins, tot planul ar fi căzut. Pentru moment nu putea să procedeze altfel.

După un sfert de oră de căutări, găsi, în sfârşit, ceea ce dorea. Avea mult de lucrat; îşi deschise valiza şi începu să lucreze.

Capitolul XVI

Elko Krisantem trecu cu mai mult de o suta la oră prin intersecţia din Holland Road, supravegheat de un Rover albastru al poliţiei, staţionat în mijlocul intersecţiei pentru a bloca circulaţia. Nu mai erau decât doua mile de parcurs până la autostrada M4, ce ducea spre aeroportul Heathrow. În spatele Daimler-ului, Silverman era încadrat de Malko şi de Zina Sabet. Cu faţa spre ei, aşezat pe una din straportine, Chris supraveghea spatele maşinii. În faţă, Milton Brabeck, menţinea legătura radio cu maşinile Scotland Yard-ului printr-o staţie. Două maşini Rover albastre ticsite de poliţişti de la „Special Branch" încadrau Daimler-ul, mergând una lângă alta pentru a bloca intersecţiile. Maşina blindată „Mini" a lui Pat Davis mergea în spatele Daimler-ului, urmată de un Zil al Ambasadei sovietice, în care se găsea Vladimir Suslov. Datorită celor două maşini Rover, convoiul zbura cu peste 120 la oră în Londra încă pustie, la acea oră. Cu asemenea viteză, unui trăgător aflat undeva la pândă i-ar fi trebuit un noroc imens să-i poată ţinti pe texan. Silverman care părea să fi dormit prost în timpul nopţii, se întoarse spre Malko şi îi spuse în ruseşte:

— În sfârşit sunteţi mulţumit. Plec la Moscova; toată lumea va câştiga mulţi bani, în plus mă voi despărţi de Pamela.

Nicolas se găsea într-o stare proastă şi nu căuta să-şi ascundă deznădejdea. Lui Malko i se făcu milă de el.

— Nicolas, spuse el, înţeleg ceea ce simţi, dar recunoaşteţi că nu C.I.A. vă face să rupeţi legătura cu ea. Pamela vă părăseşte de bună voie. Sunt lucruri care se pot întâmpla oricui.

Nicolas surâse puţin sarcastic.

— O să-i aduc un mantou de zibelină... un cadou de despărţire.

— Şi cu cel promis Zinei vor fi două, glumi Malko.

Texanul zâmbi forţat.

— Dacă semnăm contractul, voi putea acoperi cu zibelină toţi pereţii casei mele. E o afacere în genul marilor şantiere din Egipt.

— O să rămâneţi în istoria ţarii dumneavoastră! spuse Malko.

După ce traversă în goană Hammersmith-ul convoiul intră pe autostrada M4, accelerând şi mai tare.

— Într-un sfert de oră, vom fi la Heathrow, anunţă Malko.

Zina Sabet îşi puse picioarele unul peste celălalt aşteptând

zborul. În ciuda orei matinale, era machiată ca regina din Saba, iar ţinuta ei atrăgea atenţia oricui. Purta o bluză transparentă, fusta era dreaptă, despicată în faţă şi în spate descoperindu-i picioarele, ciorapii erau negri cu ciungă la spate. Totuşi ţinuta îndrăzneaţă a Zinei îl lăsa rece pe Nicolas.

Autostrada M4 era pustie. Convoiul trecea în goană prin mijlocul câmpiei engleze înecată în ceaţă. Malko se ruga în sinea lui ca Leonid Volodia să treacă mai repede în lumea celor drepţi.

Cele două reactoare ale avionului Learjet erau puse în funcţiune umplând aerul cu un zgomot asurzitor. Avionul staţiona la o oarecare depărtare de aerogara principală, de-a lungul împrejmuirii ce separa aeroportul, în faţa gării navlului. Cele două maşini Rover ale serviciului C.I.A. opriseră la o distanţă respectabilă, iar poliţiştii englezi de la „Special Branch” se aşezară în jurul avionului rusesc.

Vladimir Suslov ieşi din Zil şi se îndreptă spre Malko. Îl privi pe acesta drept în ochi, cu o privire pătrunzătoare. Pat Davis stătea de vorbă cu Nicolas Silverman. Zgomotul reactoarelor asigura o discreţie totală conversaţiilor.

— Cred că i-aţi dat o importanţă prea mare acestui Volodia, zise Malko.

— Nu. Dumneavoastră aţi fost mai tare ca el şi aţi avut noroc, chiar mult noroc.

— Avionul nu ar putea fi sabotat?

Vesel, Suslov dădu din cap:

— Imposibil, a sosit ieri de la Moscova. Patru persoane au rămas continuu înăuntrul şi în afara avionului. Nimeni nu a putut să se apropie. Au făcut chiar şi analiza kerosenului. Echipajul este al nostru. Puteţi pleca liniştit. În momentul în care roţile acestei minunăţii vor părăsi solul, să deschideţi o sticlă de vodcă şi s-o beţi. Sunteţi sub protecţia mea şi nu trebuie să vă temeţi de nimic!

Malko îi răspunse cu un surâs, în ciuda tensiunii care-l stăpânea. Un colaborator al C.I.A.-ului sub protecţia K.G.B.-ului era într-adevăr un lucru special, li întinse mâna sovieticului:

— Ei bine, pe curând.

— Pe curând, zise Suslov. Vă mulţumesc.

În loc să-i strângă mâna lui Malko, îl cuprinse în braţe cu putere şi-l sărută de trei ori. Direct pe gură sub privirea îngrozită al lui Chris Jones şi a lui Milton Brabeck.

*

* *

Malko îşi puse centura de siguranţă şi privi prin hublou. Avionul începu să meargă pe pistă. Vladimir Suslov se urcase în Zil. Singurul rămas pe pistă, agitându-şi vesel braţele era Pat Davis. Apoi aripa avionului îl acoperi pe american. Aparatul prinse viteză pe pista de zbor.

În interiorul avionului erau şase locuri confortabile, trei pe o parte şi trei pe cealaltă, despărţite de un culoar îngust. Nicolas Silverman şi Zina Sabet ocupaseră primul rând, Malko şi Chris al doilea, iar Milton Brabeck împărţea al treilea rând cu un civil sovietic, ofiţer K.G.B. responsabil de zbor... Un zbor într-adevăr special. Malko închise ochii şi se destinse, zguduit puţin de asperităţile cimentului. Avionul se răsuci şi se lansă pe pistă în vuietul reactoarelor. Malko se uită la ceas. Cu decalajul orar, ar fi aterizat la aeroportul Vnukovo de la Moscova chiar la ora prânzului. De aici, gorilele urmau să ia un avion de la Panam spre New York. Malko îşi scoase paşaportul şi privi viza sovietică. A fi pus-o în ramă. Trosnetul roţilor intrând în lăcaşul lor, îl făcu să tresară. În sfârşit, Nicolas Silverman era viu şi nevătămat, în avion, neatins de Leonid Volodia. Totuşi, nu reuşea să-şi savureze victoria pe deplin; liniştea celor două zile precedente contrasta prea mult cu înverşunarea din trecut a lui Volodia, de a se debarasa de texan. Pentru a se linişti, Malko trecu în revistă, mental, toate pericolele posibile. Bagajele fuseseră controlate de gorile. Avionul începu să ia o uşoară altitudine printre nori. Nicolas aţipise. Zina Sabet scotoci în geantă şi începu să-şi refacă machiajul. Malko o văzu luând un tub de Hair Spray şi făcând gestul de a-şi vaporiza părul. Dar nu ieşi nimic. Cu un surâs, Zina se întoarse spre Malko.

— Puteţi să-mi deblocaţi spray-ul? Nu iese nimic deşi sunt sigură că este plin.

Malko luă containerul, apăsă pe declanşatorul care se lăsă în jos sub presiunea degetului, fără să iasă ceva din tub. Vru să-i spună că „este gol” când îşi dădu seama că acest container lung de aproximativ douăzeci şi cinci de centimetri cântărea mai mult de o livră. Îl examină cu atenţie. Brusc avu impresia că inima i se opreşte şi că stomacul îi devine greu ca plumbul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă libaneza văzându-i expresia.

— Nimic, răspunse Malko.

Se ridică, fără să lase containerul din mână şi se îndreptă spre cabină. Cei doi piloţi ruşi se întoarseră văzându-l lângă ei.

— Începeţi imediat să luaţi altitudine, le spuse Malko în ruseşte.

Avionul continua să se înalţe cu 1.500 picioare pe minut, zguduit printre nori. Pilotul sovietic îl fixă pe Malko, împietrit.

— Ce se întâmplă?

— S-ar părea că avem o bombă cu compresiune la bord, anunţă Malko.

*

* *

— Cred că fundul tubului a fost sudat!

Chris Jones îi arătă o linie albă subţire care înconjura baza containerului. Nicolas Silverman se trezi. Responsabilul de zbor K.G.B. se aplecă şi el peste obiectul suspect. Era vizibil preocupat.

— Ştiţi ce-ar putea fi? zise Malko. O bombă cuplată la o capsulă aneroidă. La o anumită înălţime, capsula se umflă şi declanşează detonatorul. Cu câţiva ani înainte, palestinienii au pus o bombă similară într-un Coronado de la Swissair făcându-l să explodeze... Era uşor de meşterit, cu ajutorul unui altimetru vechi, o baterie şi un detonator. Se putea regla explozia pentru orice altitudine, dacă socoteai că o diferenţă de presiune de milibar corespunde cu o schimbare de altitudine de optzeci de metri...

Pentru moment, avionul se învârtea în cerc deasupra Mării Mânecii, la trei mii de picioare altitudine, după ce se ceru aterizarea turnului de control de la Heathrow.

— Poate fi chiar şi o bombă cu efect întârziat, sublinie Chris Jones, cu trăsăturile încordate.

— Ce facem? întrebă sovieticul. Am cerut la Heathrow o „emergente landing”. Putem ateriza în douăzeci de minute.

— Până atunci putem sări în aer, remarcă Malko. De altfel s-ar putea ca sistemul să fie şi mai sofisticat decât credem; de exemplu, să acţioneze şi să explodeze chiar în momentul coborârii avionului...

Cu geniul lui Theodore Ward, nimic nu era imposibil... Malko privi cilindrul metalic, atât de inocent în aparenţă. Era negru de furie. Deci, Leonid Volodia nu renunţase... Dacă ar scăpa cu bine, gândi Malko. Ar merita o întâlnire de reglare a conturilor între ei doi... Acest tub „fals” de spray nu a intrat singur în geanta Zinei.

— Cereţi la Heathrow să vă pună pe linia de aşteptare, cel mai aproape posibil de zona terminală a pistei, spuse Malko pilotului

sovietic. Vom încerca să dezamorsăm mecanismul ăsta înainte de a ateriza. Chemaţi turnul de control, să ne găsească un specialist cu care să ne pună repede în legătură…

Zina avea o paloare cadaverică.

— Nu înţeleg, spuse ea, ieri dimineaţă am folosit acest spray.

— Nu este vina dumneavoastră, spuse Malko. Cineva a ştiut că plecaţi la Moscova cu dl. Silverman, a intrat la dumneavoastră în timp ce eraţi plecată şi a făcut acest trucaj.

Chris Jones puse cilindrul pe o pernă aşezata pe scaun şi deschise o mică servietă ce conţinea întotdeauna câteva instrumente utile în cazuri de urgenţă. Scoase un ferăstrău minuscul pentru tăiat metale.

— Cred că pot să-l tai pe unde a fost sudat, spuse el.

Zina Sabet îşi duse mâna la gură, îngrozită:

— Şi dacă explodează?

Malko dădu din cap cu fatalism:

— Vom face tot posibilul să nu explodeze!…

Nicolas Silverman, întors la locul său, observa scena fără să scoată un cuvânt.

Cei doi piloţi lăsaseră uşa cabinei deschisă. Avionul îşi continuă zborul pe orizontală, zguduit din când în când.

Chris Jones se aşează în genunchi pentru a-şi asigura echilibrul, luă cilindrul cu mâna stângă, ferăstrăul în dreapta şi începu să taie metalul cu un gest precis. Malko îşi simţea inima gata să-i sară din piept.

Mişcarea de „du-te, vino” a mâinii lui Chris Jones era perfect simetrică. Din cauza zgomotului reactoarelor, scrâşnetul ferăstrăului era aproape imperceptibil şi totuşi lui. Malko acest zgomot îi răsuna în cap cu o intensitate dureroasă. La fiecare secundă containerul putea să explodeze, provocând moartea imediată a tuturor.

Lama tăiase aproximativ două treimi din cilindru. Copilotul îl chemă pe Malko pentru a-i da o cască radio.

— Am contactul cu specialistul, anunţă sovieticul.

Imediat, o voce necunoscută întrebă în mod distinct în ciuda zgomotului de fond:

— Sir, descrieţi-mi obiectul.

Malko îi spuse. Specialistul englez ezită câteva secunde înainte de a spune:

— Dacă este vorba de un mecanism care se declanşează prin decompresie, atunci este compus dintr-un barometru conectat la o baterie electrică şi un detonator. Plus explozibilul. Dar sunt

uimit de dimensiunea mică pe care o are. Dacă nu cumva este Vorba de un exploziv cu o putere foarte mare de distrugere.

— Cum trebuie să procedăm? întrebă Malko.

— Continuaţi să tăiaţi baza, ordonă specialistul, apoi spuneţi-mi ce vedeţi în interiorul cilindrului.

— O.K., zise Malko, rămâneţi pe linie.

Malko se întoarse în cabină. Cu o ultimă mişcare de ferăstrău, Chris detaşă fundul cilindrului. În interior. Malko zări un soi de săculeţ din cupru. Era probabil capsula aneroidă. Plecă din nou spre cabină, luă receptoarele şi descrise ceea ce vedea.

— Bine, zise specialistul. Cel mai bine ar fi să scoateţi încet conţinutul în întregime, care probabil a fost pur şi simplu introdus în cilindru. Atenţie, să nu debranşaţi nici un fir... Bateţi uşor în partea de sus a containerului.

Malko se deplasă din nou. Luă cilindrul din mâinile lui Chris, se instală pe scaunul său, puse o pernă pe genunchi, strânse cilindrul cu mâna stângă şi cu palma dreaptă lovi uşor partea de sus a cilindrului. Capsula aneroidă nu se mişcă nici măcar un milimetru.

Sau sfatul specialistului nu fusese bun, sau Malko nu lovise suficient de tare...

Oprindu-şi respiraţia, lovi a doua oară. Avu senzaţia că-şi bate un cui în propriul sicriu... dar de data asta i se păru că micuţa capsulă alunecase un milimetru. Încurajat, începu să bată cu lovituri uşoare şi scurte.

— Ei, atenţie! făcu Chris Jones.

Şi lui îi era cumplit de frică; fruntea îi era plină de transpiraţie. Zina îşi încrucişase degetele şi fixa cu privirea cilindrul, având un aer rătăcit. Cei doi piloţi sovietici îşi întorceau continuu capul spre Malko şi Chris.

Malko încercă să nu se gândească la nimic.

Deodată auzi un răcnet lângă el.

— Opreşte!

Chris Jones urlase. Nicolas Silverman se dăduse înapoi, involuntar.

Capsula de cupru ieşise complet din container chiar în acel moment şi căzuse pe pernă. Trei fire negre atârnau, venind din interiorul containerului. Era într-adevăr un altimetru vechi. Unul dintre fire era fixat pe un plot sudat pe cadran, în dreptul cifrei 100. Adică zece mii de picioare, altitudinea la care maşinăria infernală ar fi putut să se declanşeze. Alt fir intră printr-o gaură minusculă în interiorul capsulei.

Malko trase încetişor; avea gura uscată de emoţie. Nu mai auzea nimic. Era concentrat total asupra mâinilor sale.

— Încep să iasă, zise Malko dintr-o suflare.

Firele ieşeau, trăgând ceva în urma lor. Malko continuă fără să se oprească... Apăru cilindrul unei baterii electrice, legat de o capsulă şi de ceva care semăna cu un creion mic, uzat. Firele continuau. Malko îl scutură pentru ultima oară, făcând să apară două fiole de sticlă de vreo zece centimetri cubi, fixate cu scotch negru. Una din fiole conţinea un lichid galben, cealaltă, un praf granulat gri. Malko privi în capătul containerului: nu mai era nimic în interior. Simţi că i se ia o piatră de pe inimă.

— Cred că am reuşit, spuse el.

Privea piesele infernale ale bombei aşezate cu mare atenţie pe o pernă albă, ca pe un foetus obscen. Nu mai era nici exploziv... nici sistem cu efect întârziat. Cu infinite precauţii îi dădu lui Chris Jones perna care şi-a pus-o mai întâi pe genunchi şi apoi o duseră cu cea mai mare grijă în cabină. Specialistul englez asculta cu atenţie descrierea detaliată şi anunţă:

— Pentru dezamorsarea acestui mecanism, idealul ar fi injectarea unui lichid cu coagulare rapidă în capsula aneroidă. Dar nu aveţi ce vă trebuie pentru acest lucru.

— Putem să tăiem firele, propuse Malko.

Vocea specialistului se tensionă:

— În nici un caz, spuse el. Mai poate exista un sistem secundar de declanşare bazat pe extracurent de ruptură. Nu trebuie să atingeţi nimic.

— Nu e nici un risc să explodeze la coborâre? întrebă Malko.

Liniştea care se lăsă îi păru interminabilă. Se auzea numai fâsâitul radioului.

— Nu cred, spuse în cele din urmă specialistul, dar bineînţeles, nu pot să vă garantez 100%. Vă sfătuiesc totuşi să riscaţi. E mai puţin periculos decât să tăiaţi firele.

Era încântător. „Eroismul” la distanţă privind viaţa altora este întotdeauna uşor. În cel mai rău caz se va auzi o bubuitură puternică în urechile acestui specialist în maşini infernale.

— Ce reprezintă această pudră şi acest lichid? întrebă Malko.

Din nou se lăsă linişte. Apoi englezul spuse cu o voce ezitantă:

— Nu sunt sigur, dar ar putea fi vorba de cianură de potasiu şi de o soluţie de acid sulfuric. În acest caz, detonatorul ar servi numai pentru a potenţa cele două produse care, combinându-se, produc acid cianhidric, extrem de toxic... Malko avu senzaţia că i se usucă gura. În anumite închisori din Statele Unite, se făceau

execuţii capitale în acest mod. E suficient să inspiri o gură din acest produs pentru a avea o moarte imediată. În cazul lor, cabina s-ar fi umplut rapid cu un gaz mortal, care ar fi acţionat în câteva secunde.

— Vă mulţumesc, zise Malko. Acum vom încerca să aterizăm.

Malko se întoarse spre pilot.

— Vladimir Suslov este la curent cu ceea ce se întâmplă?

— Da, spuse sovieticul, este la Heathrow.

— Foarte bine, zise Malko. Anunţaţi-l că începem aterizarea.

Malko ieşi din cabină. Nicolas Silverman îl privea cu un aer resemnat.

— Cu siguranţă, spuse el, îmi este scris să nu ajung la Moscova.

*

* *

Malko privea mecanismul infernal aşezat pe genunchii săi. Nimeni nu mai scosese o vorbă de când avionul începuse să coboare spre Heathrow. Dacă ar fi funcţionat, atentatul ar fi fost o crimă perfectă... Avionul s-ar fi prăbuşit dintr-o cauză total necunoscută. Mai exista încă riscul, mic, ce-i drept, ca detonatorul să se declanşeze, dar fiecare secundă trecută era o victorie.

Malko văzu solul prin hublou, zări Zilul negru al ruşilor care mergea cu mare viteză pe o bandă a pistei. Dar nici urmă de Pat Davis cu maşina lui blindată Mini. Ceea ce însemna că englezii nu preveniseră C.I.A.-ul de ceea ce se întâmplase. Această iniţiativă nu putea veni decât de la Sir Bradley şi confirma bănuielile lui Malko şi a lui Suslov. O singură persoană, în afara sovieticilor, ştiuse că Zina Sabet urma să plece la Moscova: Pat Davis, şeful staţiei de emisie C.I.A., la Londra. Roţile avionului atinseră solul cu uşurinţă. O aterizare de vis. Lui Malko îi veni să strige de bucurie. Atentatul fusese ratat. Acum, îi mai rămânea să regleze conturile cu Volodia. Înţelegea foarte bine că urma ultima tentativă a lui Leonid Volodia, oricât l-ar fi costat.

Capitolul XVII

Fără nici un cuvânt, Vladimir Suslov îl strânse în braţe pe Malko. Sovieticul părea sincer emoţionat.

Trei agenţi K.G.B. veniţi cu el îl înconjurară pe Nicolas Silverman coborât din avion cu un aer absent; Zina Sabet era agăţată de braţul lui, palidă şi trasă la faţă. Numai Chris Jones şi Milton Brabeck păreau că fac faţă situaţiei. În trusa cu ustensile. Chris Jones transporta mecanismul infernal.

Reactoarele avionului se opriră în sfârşit. Vladimir Suslov îl privi pe Malko drept în ochi.

— De data asta, au fost aproape de reuşită, spuse el cu amărăciune.

— Cine, ei?

— Patrick Davis şi ticălosul de Volodia.

Malko nu avu curajul să protesteze cu violenţă. Într-adevăr, acum erau destule elemente împotriva şefului staţiei C.I.A. la Londra. Mai întâi fotografia, apoi furia lui de a-l lichida pe Theodore Ward, cecul şi faptul că el era singurul care ştia că Zina urma să plece la Moscova cu Silverman. Erau oricum suficiente probe…

Malko înfruntă, totuşi, privirea pătrunzătoare a rusului:

— Susţineţi în continuare că Pat Davis este amestecat în atentate?

Suslov surâse plin de siguranţă:

— Nu este amestecat. El le conduce. El este ofiţerul de legătură a lui Leonid Volodia. Cum credeţi, că Volodia căutat de serviciul secret M.I.6 şi de Special Branch ar putea să se ascundă la Londra dacă n-ar fi fost ajutat?

Malko sări peste răspuns.

— Ştiţi unde se află?

— Da, spuse sovieticul. Într-o „safe house” folosită de C.I.A. la Londra. Dar numai Pat Davis cunoaşte adresa.

De data asta era o acuzaţie precisă, verificabilă. Malko reflectă câteva secunde.

— Foarte bine, spuse el. Să vedem ce trebuie făcut. Puteţi să-l duceţi pe domnul Silverman la Ambasada sovietică? Cel puţin pentru câteva ore; desigur, împreună cu cele două persoane care-l însoţesc.

— Bineînţeles, spuse Suslov, pot rămâne cât de mult vor.

— Voi vorbi cu Silverman, spuse Malko.

Se îndreptă spre texan. Acesta părea din ce în ce mai detaşat, cu gândul parcă aiurea, de parcă evenimentele nu l-ar fi privit. Privirea îi era vagă, imprecisă.

— Domnule Silverman, spuse Malko, cred că pentru siguranţa dumneavoastră, ar fi bine să petreceţi douăzeci şi patru de ore la Ambasada sovietică. Sunt pe punctul de a găsi persoana care a organizat aceste atentate.

Texanul înălţă din umeri cu indiferenţă.

— Dacă vreţi, dar debarasaţi-mă de târfa asta!

Nici măcar nu vorbise încet. Din fericire Zina tocmai stătea de vorbă cu gorilele... Această schimbare de atitudine nu-i prevestea nimic bun lui Malko. Căută să-i întâlnească privirea lui Nicolas Silverman, dar în zadar.

— Ce v-a făcut Zina? întrebă el. Nu are nici o vină în acest incident.

— Nu-mi pasă de ea, mormăi texanul. Am fost un imbecil că am luat-o cu mine. Pe Pamela aş fi vrut s-o am cu mine, la Moscova...

Malko preferă să nu răspundă. Toate deciziile raţionale ale lui Nicolas începuseră să se topească precum zăpada la soare.

— O să aveţi timp s-o convingeţi, spuse el. Am s-o caut în timpul zilei... Acum plecăm.

Cu părere de rău, Nicolas Silverman îl urmă pe Malko spre Zil.

*

* *

— O „safe-house”? zise Pat Davis. Da, bine înţeles, dar...

— Cred că numai acolo Dl. Silverman va fi în siguranţă, în aşteptarea unui nou voiaj spre Moscova. Trebuie să aveţi o asemenea locuinţă. Toate staţiile de emisie C.I.A. au aşa ceva.

La celălalt capăt al firului se aşternu tăcerea. Malko aştepta, singur, în imensul birou pus la dispoziţia sa de Vladimir Suslov, la primul etaj al Ambasadei sovietice.

Îi povestise la telefon incidentul din avion. Bineînţeles, fără să facă vreo aluzie la ceva, preciză chiar că Silverman ceruse el însuşi să fie găzduit la Ambasada sovietică, nefiind în siguranţă la el acasă.

— Foarte bine, zise în sfârşit şeful staţiei C.I.A. cu o voce absolut naturală. Dar trebuie să cer mai întâi la Washington o „clearance”[19]. Veniţi pe la orele trei, nu pot să iau legătura cu

[19] *Autorizaţie.*

nimeni înainte de această oră.

— Perfect, aprobă Malko. Voi fi la orele trei la dumneavoastră.

Malko închise telefonul. Era tensionat şi dezamăgit. Ceva în sinea lui îi spunea că este pe punctul de a descoperi adevărul.

Ieşi din cameră. Nu era nici un risc ca Silverman să comunice cu Pat Davis. Suslov dăduse ordin ca Silverman să nu primească nici un apel telefonic. Îl găsi pe Chris într-un fel de sală de aşteptare. Malko se îndreptă spre el.

— Chris, zise el, aş vrea să mă aşteptaţi la orele trei şi jumătate în holul ambasadei. Dacă voi întârzia, să mă aşteptaţi şi mai ales să nu spuneţi nimic nimănui.

— Ce se întâmplă? întrebă Chris.

— S-ar părea că am găsit pista spre Volodia, îl anunţă Malko.

*

* *

Pat Davis îl primi pe Malko cu un zâmbet, dar în spatele ochelarilor îşi ferea privirea de ochii acestuia.

— Aţi reacţionat fantastic de bine, în dimineaţa asta, zise el cu căldură. Fără dumneavoastră, ar fi fost un dezastru... Acest Volodia este într-adevăr diabolic...

Americanul luă o hârtie şi i-o întinse lui Malko.

— Da, este în regulă. Iată adresa.

Malko luă hârtia şi citi „33–36 Chester Square, apartament 3”.

— Bineînţeles, spuse Pat Davis, nu puteţi comunica această adresă nimănui. Luaţi maşina mea care se află în garaj, mergeţi să-l luaţi pe domnul Silverman şi însoţiţi-l chiar dumneavoastră.

— Voi face întocmai, îl asigură Malko.

— Să mă ţineţi la curent, îi ceru Pat Davis. Iată cheile de la maşina mea. Voi telefona pazei să vă lase să ieşiţi cu maşina din clădire.

Îl însoţi pe Malko până la ascensor. Imediat ce uşile se închiseră, Malko apăsă pe butonul parterului. Era uimit din cale afară. Oare Suslov nu-i servise o abilă dezinformare? Pat Davis îi dăduse cu mare uşurinţă adresa a ceea ce era de presupus a fi „ascunzătoarea lui Volodia”.

Într-adevăr, această afacere ascundea din ce în ce mai multe mistere.

Zărindu-l pe Malko, Chris Jones îşi ascunse în buzunarul paltonului ediţia engleză a revistei Penthouse... Se ruşina. Bineînţeles – era altceva un abonament la Hustler...

— Vom face o plimbare, zise Malko, acolo unde se află

„prietenul” nostru Volodia…

Chris Jones zâmbi.

— Nu ar fi prea devreme? Dl. Pat Davis v-a dat cale liberă?

— Într-un fel, da, răspunse Malko.

Ajunseră la garaj. Maşina blindată „Mini” era parcată aproape de ascensor. Automat, Malko se îndreptă spre stânga, observând în ultimul moment că volanul maşinii era pe dreapta.

Chris Jones deschise portiera:

— Nu-i nimic, spuse el, conduc eu. Mă amuză să văd cum merge cutia asta de sardele. O să am impresia că merg la târg.

Malko nu insistă şi se instală alături de Chris. De mult timp şofatul nu mai prezenta interes pentru el. Maşina coborî în Grosvenor Place, o luă la dreapta în Carlos Place, încercând să ajungă în Picadilly prin labirintul străduţelor din Mayfair. După câteva zig-zag-uri, ajunse în Hill Street care ducea în Hyde Park.

— Luaţi-o chiar pe Hill Street, îl sfătui Malko, întoarceţi apoi în South Audley Street şi apoi vom ajunge în Hyde Park Corner.

Gorila ascultă, făcând să vibreze motorul micuţei maşini. Cu 60 la oră, ajunse în intersecţia cu South Audley Street.

— Ei, atenţie! avertiză Malko.

— E-n regulă, făcu Chris, luând un viraj la stânga. Numai că uitase două lucruri. Mai întâi, South Audley Street, contrar lui Hill Street nu era în sens unic. Apoi, în Anglia se conduce maşina pe stânga… Prins de viteză, făcu virajul în plin pe partea dreaptă în South Audley Street. Taxiul care sosea din faţă, ţinând stânga, nu avu timp să frâneze.

— *Shit!*

Înjurătura lui Chris Jones se pierdu în pocnetul calandrelor care se zdrobiră unul de altul. Malko se lovi cu capul de parbriz.

Cu o lovitură de umăr, Chris deschise portiera şi ieşi. Şoferul de taxi ieşi şi el, privind botul maşinii cu un aer catastrofal şi scuturându-şi capul.

— Îmi pare foarte rău, zise Chris ruşinat. Şoferul mormăi ceva ce nu părea a fi prea amabil. Malko coborî şi el şi examină stricăciunile. Nu mai puteau folosi maşina; roata stângă din faţă, era blocată de aripa zdrobită.

— Trebuie să telefonăm la un garaj, spuse el, întorcându-se spre Chris Jones.

Dar gorila nu părea că-l aude. Chris stătea cu gura deschisă ca şi cum s-ar fi sufocat şi se clătina pe picioare de parcă ar fi băut.

— Chris, strigă Malko. Ce s-a întâmplat?

Gorila reuşi să-şi smulgă cravata, sprijinindu-se pe Austin

pentru a nu cădea. Şoferul de taxi îl privea stupefiat. Totuşi şocul nu fusese atât de violent.

Malko se apropie de american şi îl luă de braţ.

— Dumnezeule, murmură Chris Jones cu o voce de copil, nu mai pot să respir.

Pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Era livid. Deodată alunecă pe lângă maşină şi căzu la pământ. Ajutat de şoferul de taxi, Malko îl întinse pe jos. Cu gura deschisă. Chris Jones respira cu greutate şi foarte neregulat. Nişte gură-cască începură să se strângă în jurul lor.

— Chemaţi repede o ambulanţă, ceru Malko şoferului de taxi.

Şoferul se repezi spre vitrina albastră a magazinului Purdey, cel mai mare negustor de arme de vânătoare din lume.

În spatele taxiului, maşinile începură să se strângă. Malko puse mâna pe pieptul lui Chris şi-i simţi bătăile neregulate ale inimii. Americanul respira din ce în ce mai greu. Se aplecă peste Chris şi un miros ciudat îi pătrunse în nări. Îi trebuiră câteva secunde să-şi dea seama că respiraţia lui Chris avea un miros de migdale amare.

Se dădu înapoi, uluit. Mirosul ăsta însemna un singur lucru: otrăvire cu cianură.

*

* *

Medicul în bluză albă, îngenunche lângă Chris, care era întins pe spate, cu faţa vineţie. Ambulanţa tocmai sosise de la Saint Andrew Hospital. Un „bobby” dirija circulaţia cu greutate în South Audley Street, în mijlocul a câtorva zeci de gură-cască.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— O otrăvire, spuse Malko. Doctore, există un antidot pentru cianură?

— Otrăvire? făcu medicul uimit. Dar, cum…

— Vă explic mai târziu. Există vreun antidot?

Medicul se gândi câteva momente:

— Da, nitratul de sodiu. Dar, nu am la mine.

— Aduceţi-l repede!

Doi infirmieri îl puseră pe Chris pe o targă. Acesta respira tot mai greu. Malko se ridică; simţea că-i ard tâmplele… Cum a fost Chris otrăvit, se întrebă el şi mai ales de ce? Privea încă tulburat, ambulanţa îndepărtându-se, când. Brusc. Îşi dădu seama că cel vizat fusese el, nu americanul. După cum stăteau lucrurile, Malko nu trebuia să ajungă vreodată în Chester Square…

O maşină de depanare sosise din Hill Street, chemată de poliţie. Malko luă hârtia pe care i-o dăduse mecanicul şi porni pe jos spre hotelul Hilton. Înainte de toate, trebuia prevenit Vladimir Suslov. Atentatul ăsta însemna că se pregătea ceva sigur împotriva lui Nicolas Silverman.

*

* *

Rămas pe gânduri, Malko auzi telefonul sunând. O voce necunoscută îl întrebă:

— Dumneavoastră sunteţi domnul care a avut un accident în South Audley Street?

— Da, spuse Malko, de ce?

— Vă telefonăm de la St. James Garage. Sir, se întâmplă ceva neobişnuit.

— Vin imediat, spuse el.

Puse receptorul în furcă, felicitându-se de a nu-l fi prevenit încă pe Pat Davis, de accident. Înainte de a pleca, formă numărul de telefon al lui Sir Bradley. Evenimentele se precipitau.

*

* *

Mecanicul în salopetă albastră era întins pe un sac chiar pe pardoseala garajului şi respira rapid, gemând.

Erau exact aceleaşi simptome pe care le avusese Chris Jones. Mecanicul avea fermoarul salopetei deschis până în dreptul stomacului. Privirea-i căzu pe maşina „Mini”, mai precis pe partea zdrobită din faţă.

— Ce a făcut, cu exactitate? întrebă el.

Garajistul se scărpină în creştetul capului şi zise încurcat.

— Nimic special. A îndreptat aripa din faţă şi a adus maşina aici, şofând. Nu au trecut nici zece minute şi a avut o stare de leşin; a spus că nu mai putea respira şi că-l durea îngrozitor capul.

Era clar! Negru de furie, Malko înţelese ce se întâmplase.

— Puteţi să-mi demontaţi volanul acestei maşini? întrebă el: dar vă rog să-l atingeţi cât mai puţin posibil. E suficient să desfaceţi piuliţele din centru… Trebuie să-l duc imediat.

Garajistul îi aruncă o privire cu coada ochiului.

— Nu ştiu dacă pot să fac asta, Sir. Totul mi se pare ciudat… Poate ar trebui să prevenim poliţia. Nici nu termină bine de vorbit, că în rampa de acces apăru un Jaguar negru cu doi poliţişti la bord.

Unul dintre ei era poliţistul care condusese acţiunea de la cimitir.

— Dânşii sunt tocmai cei de care avem nevoie, spuse Malko. I-am chemat eu însumi.

*

* *

Chris Jones respira bine, având pe faţă o mască de oxigen. Părea imens în patul îngust de la Intensive Care Unit.

— E în afară de orice pericol, îl anunţă internistul.

Era într-adevăr o otrăvire cu cianură. Chris deschise ochii şi îi surâse vag lui Malko.

— Nu ştiu ce am avut... Aveam ameţeli puternice şi mă înăbuşeam.

— O să vă explic ce s-a întâmplat, zise Malko. Odihniţi-vă. Totul va fi bine...

Pe culoare, internistul se apropie de Malko cu un aer încurcat:

— Sir, spuse el, am fost nevoiţi să prevenim Scotland Yardul. Acest om avea o armă asupra sa şi...

— Aţi procedat foarte bine, spuse Malko.

Chris Jones fusese salvat; asta era cel mai important. Malko ieşi din spital şi luă un taxi pentru a se întoarce la Hilton, înainte de a se duce în Chester Square avea nevoie de o confirmare decisivă.

*

* *

Secretarul, tăcut ca de obicei, deschise uşa biroului lui Sir Bradley şi dispăru discret pentru a-l lăsa pe Malko să intre.

Acesta păşi pragul biroului cu o mică strângere de inimă. Şeful serviciului M.I.6 se ridică şi îl întâmpină cu amabilitatea-i obişnuită. Îi oferi lui Malko un loc în fotoliu şi se aşeză alături de el. Britanicul vorbi primul.

— Dragul meu, cred că ai scăpat ca prin urechile acului...

— Ce aţi găsit? întrebă Malko.

Englezul surâse caustic:

— Volanul acestei „Mini” era impregnat cu un produs invizibil cu ochiul liber. Baza era un lichid cu proprietatea de a pătrunde în epidermă, având principiul activ al acidului cianhidric. Impregnarea se face prin contactul mânilor cu volanul. După rezultatul laboratorului, soluţia fusese dozată să provoace moartea unui om de aproximativ o sută şaizeci de livre, după opt minute.

Malko îl ascultă, împietrit.

— Dl. Jones a scăpat din două motive, continuă Sir Bradley. Nu a ţinut mâinile pe volan decât trei sau patru minute; apoi, el cântăreşte aproape cu douăzeci de livre mai mult decât dumneavoastră.

Era tentativa de asasinat cea mai vicioasă, încercată asupra lui Malko, vreodată.

— Vă mulţumesc, spuse Malko.

— Apropo, spuse Sir Bradley surâzând, am aranjat volanul la loc, iar garajistul a fost sfătuit să nu spună nimănui, nimic. Colegul lui se va alege cu câteva zile de spitalizare. Se aşternu tăcerea. Malko îşi spuse că Sir Bradley se gândea probabil la acelaşi lucru ca şi el. Numai Pat Davis ştia că Malko urma să folosească maşina. Nu ştia bineînţeles, că Jones avea o întâlnire cu Malko. Şi Bradley îl observă pe Malko trăgând din pipă.

Malko înţelese că orice ar fi gândit Sir Bradley, nu ar fi spus nimic ce ar fi putut să-l incrimineze pe şeful staţiei de emisie C.I.A., la Londra, Pat Davis.

Trebuia să-i lase pe americani să-şi spele rufele murdare în familie.

Sir Bradley se ridică, ceea ce însemna că întrevederea luase sfârşit. În pragul uşii, îi spuse lui Malko într-o manieră sibilinică:

— Sper că vă veţi duce misiunea la bun sfârşit.

Malko ieşi în Queen Ann Street şi se îndreptă pe jos spre St. James Park. Îşi pipăi, maşinal, pistolul Hi-Standard din fundul buzunarului. Strigă un taxi. Acum era aproape sigur unde îl putea găsi pe Leonid Volodia.

Capitolul XVIII

Malko examină faţada din cărămidă roşie a imobilului cu numărul 33–36. Era cu siguranţă, un imobil mai mare decât celelalte case care se aflau pe străduţa liniştită Chester Square. Părea un loc elegant, nu foarte departe de Belgravia Square. C.I.A. Îşi alesese bine „safe house”.

În faţa numărului 33, se afla o biserică veche înnegrită de timp.

Malko intră în holul imobilului şi privi numele scrise pe cutiile poştale. La cutia apartamentului 3 nu era nimic. Zări o scară care ducea la subsol şi coborî.

Parte de jos a imobilului era formată din mai multe apartamente care aveau un culoar comun.

Malko găsi fără greutate apartamentul cu numărul 3 şi rămase nemişcat în faţa uşii. În imobil era o linişte absolută.

Ar fi fost mai degrabă rolul serviciului „Special Branch” să vină să-l caute aici pe Leonid Volodia. Şi bineînţeles, gândi Malko, mai puţin riscant. Dar, Sir Bradley hotărâse aşa; altfel i-ar fi spus. Malko avea impresia că britanicul dorea un pact tacit. Serviciul secret M.I.6 nu voia să se amestece în afacerile interne ale C.I.A.-ului. Era prea delicat.

Iată de ce, chiar de la început, şeful serviciului M.I.6 colaborase cu Malko, cu atâta atenţie. Sir Bradley ştia, cu siguranţă, mult mai mult decât îi spusese lui Malko.

„Nachrichtendienst ist Herrendienst”.

Britanicii erau, desigur, oameni cu simţul umorului, dar negru. Malko îşi scoase pistolul Hi-Standard. Se pregăti sufleteşte şi bătu uşor la uşa apartamentului cu numărul 3.

Aşteptă, având impresia că bătăile inimii făceau un zgomot asurzitor. De partea cealaltă a uşii se auzi un zgomot imperceptibil, un foşnet, ca şi cum cineva se apropiase de uşă pentru a asculta.

Liniştea se prelungi.

Malko bătu din nou, întrebându-se dacă nu visa. De data asta, auzi un zgomot diferit, o uşă care se deschisese. Era cineva în apartament care încerca să fugă pe cealaltă ieşire, din spatele clădirii, lângă grilajul dintre trotuar şi casă.

Malko încercă clanţa: era încuiată cu cheia. Cu o lovitură de umăr lovi uşa, dar fu în zadar. Avea, probabil, un sistem de

siguranţă. Lăsă uşa şi începu să fugă, urcând la suprafaţă. În hol dădu peste o doamnă în vârstă, care îl crezu nebun şi ieşi val-vârtej în Chester Square.

Nu se vedea nimeni.

Cel pe care-l urmărea traversase piaţa, dispărând. Se apropie de grilajul imobilului şi zări o scară de fier care ducea la subsol. La apartamentul numărul 3 zări o uşă deschisă. Malko nu mai coborî. Strigă un taxi.

— În Grosvenor Square, la Ambasada americană, spuse le şoferului.

Singura persoană care putea acum să-l ajute să-l găsească pe Leonid Volodia, era şeful staţiei de emisie C.I.A., la Londra. De bună voie, sau obligat.

*

* *

Janet, secretara lui Pat Davis, ridică capul văzându-l pe Malko şi îi adresă un surâs binevoitor.

— *Good afternoon,* Mister Linge. Dl. Davis vă aşteaptă?

— Nu este aici? întrebă Malko.

— Ba da, afirmă Janet, dar este cu cineva în birou. Doriţi să-l aşteptaţi câteva minute? O să-l anunţ că aţi venit.

Secretara apăsă pe butonul interfonului.

— Domnule Davis, domnul Linge este aici. Aşteptă câteva secunde, apoi, cu sprâncenele încruntate, repetă: Domnule Davis?

Malko se îndreptă direct spre uşa capitonată.

— Domnule Linge, aşteptaţi!

Strigătul ofensat al lui Janet nu-l opri. Împinse prima uşă, apoi pe cea interioară, cu pistolul în mână şi se opri în prag. Pat Davis nu putea să răspundă la interfon. Zăcea prăbuşit pe fotoliu, cu faţa plină de sânge; o tijă de metal îi ieşea din urechea dreaptă ca o excrescenţă monstruoasă.

— Dumnezeule!

Urletul lui Janet răsună în spatele lui Malko. Acesta făcu rapid turul biroului, examinând cadavrul. Sângele mai curgea încă. Moartea survenise cu câteva minute înainte. Vizitatorul venise pe la spatele lui Davis şi îi străpunsese creierul instantaneu, cu o tijă de metal, ascuţită.

Malko se întoarse către Janet, care rămase împietrită de groază.

— Cine era cu el în birou?

Janet dădu din cap, bâlbâindu-se:

— Nu... Nu-i ştiu numele. Este domnul care nu merge niciodată cu ascensorul.

Uşa biroului lui Pat Davis care dădea spre ieşirea de serviciu era deschisă.

— Anunţaţi gărzile de jos, zise Malko şi pe cei de la garaj, să nu lase pe nimeni să iasă.

Malko ieşi din birou, în fugă. La etajul doi cineva ieşea din ascensor, Malko intră rapid şi apăsă pe butonul parterului.

Din ascensor ieşi direct în holul principal, faţă în faţă cu un ofiţer de Marină. Un sergent înaintă spre el cu mâna pe patul pistolului său de serviciu.

— Sir?

— Aţi văzut pe cineva coborând pe scări? întrebă Malko. Celălalt dădu din cap.

— Nu. Pe nimeni, dar...

— O K.. Mulţumesc.

Malko se afla deja în ascensor. Apăsă pe butonul pentru garaj. Zece secunde mai târziu, se opri la subsol. În afară de maşini nu văzu pe nimeni. Privi în direcţia ieşirii şi zări silueta unei gărzi înarmate ce se profila în faţa ieşirii.

Mesajul lui Janet fusese executat.

Deci, Leonid Volodia se afla în interiorul imensului garaj ce ocupa toată suprafaţa ambasadei. Întorcându-se, căută să se orienteze pentru a vedea unde ducea scara de serviciu.

*

* *

Leonid Volodia aştepta într-un intrând unde se depozitau bidoane vechi; cu mâinile crispate pe „Venus”, cu inima bătându-i puternic. Împărţit între disperare şi ură, Volodia fusese trădat de cei pe care-i servise orbeşte şi pentru care pierduse totul. Acum ştia că nu-l mai putea atinge pe Nicolas Silverman, că va fi prins la Londra, mai devreme sau mai târziu, fără să aibă protecţia C.I.A.-ului.

Se afla încă în culoar când Janet începuse să urle.

Deodată, tresări. La vreo zece metri de el, butonul luminos al ascensorului se aprinse. Rămase nemişcat, îndreptând arma spre uşa ascensorului. Ascensorului coborî. Volodia ridică cele şase ţevi ale mitralierei.

Uşa se deschise şi apăru o tânără care se întoarse spre stânga, îndreptându-se către maşina ei.

Leonid Volodia privi fericit uşa ascensorului. Dacă reuşea să urce la vreun etaj. Ar fi putut lua, probabil, un ostatec şi s-ar fi strecurat prin Upper Brook Street. Dar trebuia să acţioneze cu multă rapiditate. Înainte ca altcineva să cheme ascensorul.

Cu o săritură bruscă, ieşi din intrând, traversă rapid spaţiul deschis. Ajunse la uşă, o deschise, dar rămase imobilizat, cuprins de o ameţeală bruscă. Nu putea să intre într-o cabină atât de mică, îi era imposibil. Îi era prea frică. Cu mâna crispată pe mâner, rămase acolo, cu fruntea acoperită de o sudoare rece, repetându-şi în gând că trebuie să intre în ascensor; dar picioarele-i refuzau să se mişte.

Stătea cu arma în mână.

— Volodia!

Strigătul îl readuse la realitate. Lăsă uşa ascensorului, se întoarse total, cu mâna crispată pe mitralieră, căutându-şi adversarul. Gata să-l sfâşie.

Nici o fiinţă nu putea rezista mitralierei sale dragi „Venus”.

*

* *

Malko zări silueta care fugea în penumbră şi îşi ridică pistolul. Bărbatul se oprise în faţa cabinei ascensorului, fără să intre, de parcă ar fi ezitat. Lumina interioară a cabinei făcea vizibile capul chel şi sprâncenele groase, negre, pe care le zărise deja la Annabel’s, în seara în care Nicolas Silverman se aflase la un pas de moarte.

Era Leonid Volodia. Omul care tocmai îl ucisese sălbatic pe Pat Davis, comanditarul lui. Malko zări o mitralieră scurtă în mâna lui dreaptă: „Venus”, arma înspăimântătoare pusă la punct de Theodore Ward.

Malko înaintă în vârful picioarelor, vreo doisprezece metri. Silueta rusului se decupa în lumină ca o umbră chinezească. Malko nu înţelegea de ce Volodia nu intrase în ascensor. Avu un moment de ezitare, cu degetul pe trăgaci.

Fraza lui Sir Bradley îi reveni în minte:

„Nachrichtendienst ist Herrendienst”.

Exista o şansă la un milion ca Volodia să se predea. Dar totuşi, Malko strigă:

— Volodia!

Mişcarea adversarului său fu atât de rapidă, încât abia avu timpul necesar să se arunce în spatele unui stâlp de ciment.

Deodată se auzi un urlet metalic asemănător cu cel al

ferăstrăului care taie metalul. Totul dură o fracţiune de secundă. Parbrizul maşinii vecine se volatiliză şi zeci de bucăţi de tablă zburară în jur.

Instinctiv, Malko întinse braţul şi apăsă pe trăgaciul pistolului. Patru gloanţe porniră unul după altul, cu un zgomot imperceptibil în comparaţie cu arma lui Leonid. Volodia părea ţintuit de uşa ascensorului. Se clătină; apoi o jerbă de scântei ţâşniră din cele şase ţevi ale mitralierei „Venus”, dar de data asta gloanţele transformară în bucăţi cimentul plafonului.

Leonid Volodia se ghemui, mitraliera îi căzu din mână, pe ciment, cu un zgomot metalic şi în garaj se lăsă o linişte de mormânt.

Malko înainta cu pistolul îndreptat spre silueta îngrămădită, din faţa lui.

Auzi pe cineva care fugea, venind dinspre uşă. Leonid Volodia zăcea, în faţa ascensorului în care voise să intre, cu privirea fixă, cu trăsăturile greoaie ale feţei crispate. Sprâncenele negre şi groase îi dădeau un aer mefistofelic. Unul dintre gloanţele trase de Malko îi traversase gâtul, alte două îl loviseră în piept, ucigându-l pe loc. Chiar şi mort, cu sprâncenele-i groase, Volodia părea impresionant.

Timp de o fracţiune de secundă, Malko se întrebă dacă nu era Volodia cel care avea dreptate şi dacă nu cumva el. Malko, se înşelase. Dar nimeni nu putea răspunde încă la această întrebare. Şi nu se va şti cu adevărat, niciodată, cine de la C.I.A. dăduse ordinul de a-l lichida pe Silverman, în numele unei raţiuni de stat. Ţinând cont de simţul ierarhic al lui Pat Davis, această persoană se află, desigur, la un înalt nivel.

Se va afla, poate, într-o zi, prin bunăvoinţa vreunei comisii de anchetă. Sau poate dosarul va zăcea într-un dulap ca multe altele.

Acum, Nicolas Silverman putea să plece liniştit la Moscova. Să ajute la destinderea relaţiilor sau să pregătească războiul.

Leonid Volodia îşi dusese lupta până la capăt. Malko se aplecă şi îi închise pleoapele peste ochii negri, mari, cu privirea fixă.

*

* *

— Domnule Linge? Sunteţi căutat la telefon de Ambasada sovietică de domnul Vladimir Suslov – spune că este urgent.

— Daţi-mi-l, spuse Malko. Am veşti bune pentru el.

Malko stătea în biroul lui Janet unde se instalase de o oră în

compania numărului doi al C.I.A. la Londra, a diferiţilor funcţionari ai ambasadei americane şi a poliţiştilor de la Special Branch al Scotland Yard-ului. Toată lumea fusese de acord de a furniza presei o versiune din care lipsea durerosul incident care făcuse doi morţi, dintre care unul era şeful staţiei de emisie C.I.A., la Londra.

Înainte de a fi chemată poliţia, gărzile recuperaseră mitraliera „Venus” şi o puseseră sub cheie.

Malko luă receptorul.

— Domnule Suslov, spuse el în ruseşte, am o veste bună pentru dumneavoastră.

— Iar eu am una rea, spuse sovieticul.

După tonul vocii lui Suslov, Malko simţi că era ceva serios.

— Volodia a murit, anunţă el. Dar, ce s-a întâmplat?

— Nicolas a luat-o razna, spuse Vladimir Suslov. S-a închis într-o cameră şi refuză să deschidă. De o oră vorbeşte la telefon cu Pamela Rice.

— Nu ar fi pentru prima oară, remarcă Malko. Acum, că Volodia a murit, poate să rămână câteva zile la Moscova.

— Nu cred că este cazul, spuse Suslov. A luat cu el în cameră conţinutul bombei infernale din avion: cianură de potasiu şi acid sulfuric.

*

* *

Faţada din piatră gri, acoperită de iederă a Ambasadei sovietice, semăna mai mult ca niciodată cu o cetate veche. Imediat ce se apropie de poarta roşie pe care era instalată o cameră de televiziune, aceasta se deschise şi apăru un funcţionar rus.

— Dl. Linge? întrebă el. Tovarăşul Suslov vă aşteaptă.

Viteza cu care acesta îl conduse pe Malko pe vastul culoar, spunea mai mult decât orice comentariu. Vladimir Suslov era prăbuşit într-un fotoliu de piele, cu faţa tensionată, cu ochii încercănaţi. Se ridică cu vioiciune, văzându-l pe Malko.

— Veniţi, spuse el. De câteva minute a terminat de vorbit la telefon.

— Ce spunea?

Rusul dădu din cap.

— Prostii. Că o iubeşte şi vrea să o ia de soţie... Dacă nu, el nu mai are pentru ce trăi...

— Şi ea?

— Ea l-a trimis la dracul l-a spus că nu vrea să rămână cu un singur bărbat, că l-a înşelat întotdeauna. Dacă ar rămâne cu el, l-ar înşela în continuare şi că nu este făcută pentru el.

— A vorbit de cianură?

— Nu.

— Ea ştie unde se află Nicolas, acum?

— Da, cred că da.

— Daţi-mi un telefon.

Sovieticul îl împinse într-un birou.

— Aici.

Malko formă numărul de telefon al Pamelei Rice. Dar aceasta nu răspunse. Lăsă telefonul să sune de vreo zece ori şi apoi îl închise.

— Veniţi, spuse Suslov.

La capătul culoarului, Malko îl văzu pe Milton Brabeck făcând de pază în faţa unei uşi închise, cu faţa încordată. Cum îl văzu pe Malko, se repezi spunându-i:

— Trebuie să deschidă, spuse el. Vorbiţi dumneavoastră cu el. Mie nu vrea să-mi răspundă.

— Nicolas, strigă el, sunt eu, Malko! Deschideţi!

Nici un răspuns. Malko aşteptă câteva secunde interminabile. Apoi îi veni o idee.

— Puteţi să-l sunaţi la telefon? îl întrebă pe Suslov.

— Bineînţeles, prin centrală, răspunse sovieticul. Veniţi.

Treizeci de secunde mai târziu, sovieticul îi întinse lui Malko un telefon.

— Sună, spuse Malko.

Malko îşi lipi receptorul de ureche. La al doilea apel. Nicolas ridică receptorul şi vocea lui spuse un „alo” îngrijorat.

— Eu sunt, spuse Malko.

— Ce doriţi?

Vocea lui Nicolas Silverman îşi pierduse toată vlaga.

— Să deschideţi, spuse Malko.

— Pamela vă iubeşte, spuse Malko cu o voce stăruitoare. Este în drum spre dumneavoastră pentru a vă spune chiar ea acest lucru. Dar îi este teamă de ea însăşi.

Trebuia cu orice preţ să vorbească cu el, să-l mintă chiar, pentru a păstra contactul. Urmă un moment de linişte, apoi Nicolas spuse cu aceeaşi voce vlăguită.

— Nu este adevărat: Mi-a spus că pot să fac ce vreau: n-o interesează persoana mea. Regret că v-am făcut aceste necazuri. Se auzi o pocnitură seacă. Nicolas închisese telefonul.

Malko se năpusti afară din birou.

— Spargeţi uşa, strigă el. Repede.

Doi ruşi se şi năpustiră cu un topor spre uşă, ajutaţi de Milton Brabeck. În câteva secunde, uşa zbură în bucăţi. Milton îi dădu o ultimă lovitură cu piciorul.

Malko îl dădu la o parte pentru a intra primul. Îl zări pe Nicolas aşezat într-un fotoliu, cu faţa spre ei, în fundul camerei. La picioarele lui se afla o scrumieră în care se găsea un praf gri. În mâna dreaptă, ţinea una din fiolele pe care Malko le scosese din bomba infernală.

Văzându-l pe Malko, texanul se strâmbă într-un soi de zâmbet şi deschise mâna dreaptă. Fiola căzu în scrumieră şi se sparse imediat. Un fum uşor se ridică din scrumieră. Nicolas Silverman se aplecă înainte, ca şi cum ar fi vrut să se ridice, dar rămase cu faţa aplecată deasupra scrumierei.

Malko îl văzu în mod distinct, inspirând vaporii care urcau în gura-i deschisă. Malko se opri; un miros de migdale amare îi pătrunse în nări.

Nicolas Silverman tresări puternic pentru ultima oară. Ca şi cum ar fi vrut să se smulgă din fotoliu, dar rămase în aceeaşi poziţie, inspirând vaporii mortali de acid cianhidric…

Malko îl opri pe Milton Brabeck care voia să înainteze.

— Daţi-vă înapoi, spuse el.

Gazul putea să-i omoare pe toţi cei care s-ar fi apropiat de texan.

Oricum, nu mai era nimic de făcut pentru american. Horcăia deja, asfixiat. În câteva secunde cianura acţionase asupra hemoglobinei din sânge.

Nicolas Silverman căzu cu faţa peste scrumieră, zguduit de un spasm violent.

Malko se dădu înapoi, privindu-l pe Vladimir Suslov, care la rându-i privea toată scena înnebunit de groază.

Malko îl împinse pe Suslov în culoar.

— Nu mai putem face nimic, spuse el.

Rusul se lăsă tras, năucit de ceea ce văzuse. Malko fu cuprins de un acces violent de tuse şi simţi nevoia bruscă să respire aer curat. Camera în care Nicolas Silverman se otrăvise dădea într-o terasă mare. Malko se repezi pe terasă şi respiră aerul umed şi proaspăt din Kensington Palace Garden.

Era trist, tulburat şi dezgustat. Cu titlu postum, Leonid Volodia câştigase totuşi lupta.

Zgomotul unei maşini care frână brusc pe aleea din faţă îl făcu

să-şi plece privirea.

Pamela Rice ţâşni din enorma sa maşină, Rolls Royce-ul bordo, expunându-şi involuntar, datorită fustei despicate, picioarele sale lungi, senzuale şi începu să fugă înnebunită spre poarta ambasadei. Pamela ridică deodată ochii şi-l zări pe Malko nemişcat, pe terasă; îi întâlni privirea şi se opri brusc.

— Nu!

Strigătul ei sălbatic, strident şi disperat, răsună dureros în urechile lui Malko.

Cuprins

Capitolul I.....5
Capitolul II.....9
Capitolul III.....23
Capitolul IV.....33
Capitolul V.....44
Capitolul VI.....54
Capitolul VII.....71
Capitolul VIII.....77
Capitolul IX.....89
Capitolul X.....93
Capitolul XI.....102
Capitolul XII.....109
Capitolul XIII.....119
Capitolul XIV.....127
Capitolul XV.....135
Capitolul XVI.....142
Capitolul XVII.....150
Capitolul XVIII.....158

Cuprins.....167